

Tôi Không Phải Thiên Thần!

Contents

Tôi Không Phải Thiên Thần!	1
1. Chương 1: Thử Việc	1
2. Chương 2: Tiến Triển	11
3. Chương 3: Nảy Nở	17
4. Chương 4: Từng Bước	24
5. Chương 5: Kẻ Thù?	30
6. Chương 6: Ra Đi!	36
7. Chương 7: Hắc Long?	42
8. Chương 8: Mơ Ước!	48
9. Chương 9: Trả Nợ!	54
10. Chương 10: Biến Cố!	60
11. Chương 11: Tạm Biệt!	65
12. Chương 12: Không Anh...!	71
13. Chương 13: Gia Đình.....	77

Tôi Không Phải Thiên Thần!



Giới thiệu

Hôm nay là ngày đầu tiên cô phải tồn tại một mình trên cõi đời! Mười hai năm trước, người đàn ông

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/toi-khong-phai-thien-than>

1. Chương 1: Thử Việc

-Mẹ! Con muốn chị ta trở thành ôsin chuyên dùng của con! Bây giờ phải đến trường cùng con_“Em trai cô” chỉ tay về phía cô khi cô vừa mới bước chân xuống cầu thang.

-Còn xem người ta có đồng ý không đã chứ!_“Bà chủ nhà” đưa tay định xoa đầu con trai thì bị cậu ta từ

chối bằng cách nghiêng đầu sang bên. Bà ta thở dài bất lực với thằng con bướng bỉnh rồi quay sang phía Na ngỏ lời_Cô thấy thế nào? Tôi sẽ trả thêm tiền lương cho cô, học phí để tôi lo.

Vốn cô định về bang hội giết thời gian với các anh em để nói dối là đi học vì nếu họ mà biết cô đã tốt nghiệp đại học bên Anh rồi thì kiểu gì cô cũng bị nghi ngờ. Bây giờ bà ta đã nói thế, cô mà từ chối thì đúng là có vấn đề. Với những người không có tiền, phải đi làm gia sư thì cơ hội đi học không mất tiền như thế kiếm đâu ra chứ. Thế là cô “đành” nhận lời bằng cách ra sức gật đầu cộng thêm luôn miệng cảm ơn.

-Được rồi! Cô nói nhiều như thế làm gì?! Theo tôi đến trường nhanh lên!_Cậu ta ra lệnh xong thì xỏ tay vào túi quần đi thẳng, bỏ mặc cô cuống quýt chạy theo sau chỉ bởi vì chân cô không dài bằng chân cậu ta. “Được lắm cậu dám cậy chân dài hơn tôi mà bắt tôi chạy theo à! Rồi sẽ có ngày cậu phải chạy theo tôi đấy!”

-Các em trật tự đi! Hôm nay lớp ta có thành viên mới._Một bà cô vừa nói vừa hét với đám học sinh mà chúng chẳng chịu nghe lời gì cả, người thì nói chuyện, người thì oánh nhau, người thì soi gương...và một người nằm úp trên bàn...ngủ_Trật tự nào các em!...Các em...Các em...

-IM LẶNG!_Chỉ sau một câu nói, ai ai cũng đều không dám hé răng dù chỉ là nửa lời. Và người vừa lên tiếng không ai khác là cái người mới nằm úp trên bàn đó_Cô muốn nói gì thì nói nhanh lên!_Hắn nói với cô giáo mà không thèm nhìn lên, vẫn nằm nhắm mắt trên bàn, chỉ có cái miệng là hé ra một chút.

-Cảm ơn em La Phong!_Bà cô rít rít sau đó mới quay lại chủ đề chính, hướng ngoài cửa ngoắc tay gọi_Em vào đi!

Sau câu nói đó, cô bước vào, cả lớp lại được thể bàn tán, đánh giá:

-Tưởng thế nào, ai ngờ chỉ có thế này!_Cô A bĩu môi.

-Trông quê mùa, ngơ ngác không chịu nổi!_Cô B kéo dài giọng châm biếm.

-Thật là bôi nhọ thời trang. Cái kính như thế mà cũng để trên mặt được_Cô C cũng hòa theo.

.....

Bỏ mặc ngoài tai tất cả những lời ấy, cô nhẹ giọng hỏi giáo viên vị trí ngồi của mình rồi tự nhiên đi về chỗ. Lúc đi gần đến nơi thì có một cái chân thò ra lối đi. Định ngáng chân cô sao? Không để thế đâu! Cô làm ra vẻ không biết, cứ thế mà đi và...dẫm một cái thật mạnh lên cái chân ấy.

-A.a.a...! Đồ quê mùa kia!_Cô nàng bật dậy la lối_Đi đứng kiểu gì vậy hả? Không có mắt à?

-Xin lỗi! Tôi không biết lại có người để chân giữa lối đi thế này. Lần sau tôi sẽ chú ý!_Cô nói bằng thái độ rất thờ ơ, thản nhiên như mọi thứ vốn thế rồi tiếp tục đi về phía cuối lớp. Còn cô nàng kia tức nổ đom đóm mắt, chỉ có thể á khẩu chỉ tay về phía cô không nói nên lời.

Cô đặt cặp lên bàn và ngồi xuống, không quan tâm đến những ánh mắt đang nhìn mình đầy căm ghét mà lôi cuốn sách mới mua ra đọc. Không phải là cô coi thường việc học này mà là cô không biết thời khoá biểu, cái lớp này lại ồn ào như thế. Và lại cô đến đây đâu phải để học, vì thế bỏ ngoài tai tất cả và đọc sách là tốt nhất.

Cô chăm chú vào quyển sách khiến cho người ngồi bên tức tối vô cùng. Những người con gái khác cứ khi nào nhìn thấy hắn là ra sức nịnh nọt, tươi cười lấy lòng còn cô thì tại thờ ơ, xem hắn như những người bình thường, mà có khi còn chẳng bằng nữa. Nếu cô xinh đẹp thì còn nghe được, đằng này lại...Tóc cắt mái bằng ngắn không chịu được, chẳng hợp với khuôn mặt gì cả; (là cô cố ý như thế chứ không phải mất thẩm mỹ kém đâu) kính cận thì vừa không thời trang, lại to đùng che kín cả khuôn nửa mặt (kính 0o chứ không phải kính cận thật đâu) làm xấu cả khuôn mặt (là cô muốn thế mà) “Thật không hiểu cô ta có biết làm đẹp không nữa? Xấu xí như thế được ngồi cạnh người đẹp trai như mình còn không biết hướng. (ừ thì anh đẹp trai thật đấy, nhưng cũng không cần đề ỉnh như thế chứ) Đúng là không biết tốt xấu! Bao nhiêu người muốn còn chẳng được, cô lại làm ra thái độ như thế là có ý gì hả? Dám coi thường tôi à?” Hắn cứ vừa đánh giá cô vừa nói thầm trong đầu thế đấy. Nếu có ai biết thì có phải là mất hết cả hình tượng “Cold boy” của hắn rồi không. Nghĩ đến đây hắn liền khôi phục lại bộ dáng kiêu ngạo, bắt cần đời với có:

-Ê!_Hắn lạnh lùng gọi cô_Từ đâu đến?

Cô nghe tiếng gọi ngược mắt lên đảo một chút rồi lại cúi xuống tiếp tục đọc sách. Tưởng ai? Cái tên kiêu căng, chẳng coi ai ra gì ấy cô không thèm đáp lại. Nói chuyện với người ta mà không nhìn họ thì cứ coi như hắn đang nói với không khí đi, mà không khí thì đâu biết trả lời.

-Tôi đang hỏi cô đấy!_Hắn tức giận trừng mắt nói lớn. Cô ta là ai mà dám phớt lờ hắn chứ? Lại còn là người đầu tiên đối xử với hắn như thế nữa.

-Cậu nói chuyện với tôi sao? Thế mà tôi còn tưởng cậu nói chuyện một mình chứ. (ý cô là hắn tự kỷ ấy mà)_Cô đưa mắt nhìn lên, nói như không có chuyện gì.

-Cô..._Hắn chỉ tay vào mặt cô, khuôn mặt bốc hỏa vì nổi giận_Được lắm!

-Cảm ơn vì đã khen._Cô cố ý làm ra vẻ khiêm tốn, không hiểu lời hắn nói; ngay thơ hỏi lại_Nhưng mà tôi không biết cậu khen tôi vì lý do gì?

Mọi người đang dòm ngó...choáng. Hắn...tức, không còn gì để nói! Không biết nên nói cô ta ngay thơ hay ngu ngốc nữa. (ai như thế còn không biết đâu nhá) Cô thấy thế lại cúi xuống cuốn sách của mình, chưa được bao lâu thì điện thoại trong túi rung lên báo có tin nhắn. Cô từ tốn mở ra xem: “Ra chơi đến canteen mua nước rồi mang lên lớp cho tôi!” Thì ra là “em trai yêu quý của cô” dặn dò. Cô cất điện thoại vào túi cũng là lúc chuông báo ra chơi. Cô nhanh chóng rời khỏi lớp đến canteen. Dù sao đây cũng là công việc của một “ôsin chuyên dùng”, cô đã đồng ý rồi thì đành hạ thấp mình làm thôi. Những gì cô phải chịu thì sớm muộn gì cô cũng sẽ trả lại. Không đi đâu mà thiệt cả!

Khi cô mang nước đến lớp học cho “em trai”, ai ai cũng nhìn cô như sinh vật lạ vì họ không hiểu sao một handsome như Phan Vũ (đây là tên của “em trai cô”) lại có thể quen một đứa xấu xí như cô. Nhưng mà cô không quan tâm, đi thẳng vào lớp cậu ta, để nước lên bàn trước mặt cậu ta rồi xoay người đi, không nói một câu.

-Lát về chờ tôi!_Lúc cô sắp đi khỏi thì nghe tiếng cậu ta nói vọng từ phía sau, cô không dừng chân vẫn bước đi thật đều. “Tôi đến cùng cậu, không về cùng cậu thì về với ai? Tôi đâu có ngu mà đi taxi, (như thế sẽ bị nghi ngờ) càng không dại mà đi bộ về đâu. (mỗi chân lắm)”

Cô trở về lớp thì thấy La Phong hằm hằm nhìn mình, mặt mũi nhăm nhó biểu thị tâm trạng tức giận. Tên này lạ lên cơn điên rồi sao? Một ngày mà như thế có phải quá nhiều rồi hay không?

-Đi mua nước uống cho tôi!_Hắn đập mạnh tờ tiền xuống bàn trước mặt cô, gằn giọng ra lệnh.

Cô nhìn hắn, chớp mắt vờ như không hiểu hỏi lại:

-Cậu lại đang nói chuyện với ai thế?

-Cô đi mua nước cho tôi nhanh!_Hắn nghiêng răng nghiêng lợi rít khẽ qua kẽ răng.

-Xin lỗi! Đó không phải việc của tôi._Cô không nhìn hắn, thản nhiên ngồi xuống, đẩy tiền của hắn về cho hắn rồi mở sách đọc tiếp.

Hắn tức giận. Tức giận thật sự! Từ lúc hắn nói lời chia tay bạ gái cũ, nhìn thấy cô vào lớp tên kia, hắn đã muốn điên lên rồi. Cô có thể tình nguyện đi mua nước mang đến tận nơi cho tên con trai khác mà lại không mua cho hắn trong khi tên kia chẳng có gì hơn hắn cả. Lại còn hẹn về cùng nhau nữa, thân mật gồm! Hừ...Hắn đập mạnh chân bàn một cái khiến nó suýt đổ rồi đi thẳng ra ngoài.

Cô đưa mắt nhìn theo hắn, nhếch môi chế giễu, trong đầu thầm đánh giá: Tầm thường! Những kẻ luôn có tất cả như các người vẫn là giống nhau, đâu có biết thế nào là mất mát, thiếu thốn một thứ gì.

Cơm tối xong xuôi, Lê Na bắt đầu công việc chính của mình: làm gia sư cho Phan Vũ.

-Cậu muốn học cái gì?_Cô ngồi xuống đối diện Vũ qua cái bàn và hỏi.

-Cô thích dạy cái gì thì dạy!_Cậu ta không có vẻ gì là hợp tác, dáng vẻ bất cần đáp.

-Được rồi!_Cô hít một hơi rồi cầm bút viết một đề bài ra giấy đưa cho cậu ta_Nếu cậu làm được cái này coi như cậu thông minh.

Cậu ta nhận lấy, chán ghét liếc một cái nhếch môi khinh thường:

-Đơn giản!

-Đừng nói xuông, chứng minh đi!_Cô nhìn cậu ta buông lời thánh thốt. Với những kẻ như thế này thì phản chịu đả kích họ mới chịu học hành.

Bị chạm vào lòng tự tôn, Vũ giật phăng cây bút trên tay Na bắt đầu cầm bút giải bài tập kia. Mẹ cậu ta đã không nói sai. Cậu ta rất thông minh, cô cố tình ra đề bài khó hơn so với chương trình học của cậu ta nhưng cậu ta vẫn làm được, lại còn rất nhanh nữa. Cô hài lòng gật đầu, đưa đến trước mặt cậu ta một quyển sách:

-Rất tốt! Bây giờ cậu làm hết chỗ này cho tôi!

-Được thôi!_Cậu ta đáp lại một câu và bắt tay “học tập”. Phải cho cô biết Phan Vũ tài giỏi đến cỡ nào để sau này cô không còn coi thường mình nữa. Cậu ta vừa nghĩ vừa nhìn đề bài, tay liên tục viết.

Cô ngồi vắt chân nhìn cậu ta: “Con người, ai mà chẳng không muốn bị người khác coi thường. Cậu cũng thế thôi nhóc con ạ!”

Trong lúc Vũ làm bài, cô mang sách ra đọc, thỉnh thoảng ra ngoài lấy nước cho cậu ta. Nhìn bộ dáng chăm chỉ của cậu ta cũng đáng yêu đấy chứ! Nhưng rất tiếc cậu ta lại là con trai của ông ta và người đàn bà ấy.

-Xong!_Vũ đặt bút xuống bàn, nhìn thành quả lao động miệt mài của mình xuất hai tiếng đồng hồ qua rồi đưa đến trước mặt Na, tâm tình rất vui vẻ: “Xem cô ta còn dám coi thường mình nữa không!”_Xem đi!

Cô đón lấy, đọc qua một lượt những gì cậu ta viết. Cũng không tồi! Xem như cô không đánh giá sai về cậu ta. Cô đặt cuốn vở xuống bàn, định nói với cậu ta điều gì đó thì phát hiện cậu ta đã ngủ gục trên bàn từ lúc nào rồi. Chắc có lẽ hôm nay làm bài lâu nên cậu ta mệt quá ngủ thiếp đi! Nghe những người giúp việc lâu năm ở đây nói: Chẳng bao giờ cậu ta chịu học hành tử tế cả, cùng lắm là ngồi một chỗ cho gia sư đọc tấu, được một lát là bỏ đi chơi đến tận 12h đêm mới về. Hôm nay cậu ta chịu học đến 10h tối, lại ngoan ngoãn đi ngủ sớm nữa, thật là một kỳ tích! Nhìn bộ dáng cậu ta ngủ có vẻ rất ngon, mới hiền lành, đáng yêu làm sao! Nhưng cũng không thể để cậu ta ở lại được! Cô còn có việc phải làm nữa.

-Này!_Cô vỗ vào vai Vũ, cố lay cậu ta dậy_Mau về phòng cậu ngủ đi!

-Yên nào!_Cậu ta gạt tay cô ra trong tình trạng mơ mơ màng màng, mắt vẫn nhắm, nói giọng ngái ngủ_Người ta đang ngủ ngon mà!

-Ngon cái gì mà ngon? Cậu có tỉnh giấc không hả?_Cô nắm vai khéo cậu ta lên. Nhưng cậu ta như người không xương, vừa thẳng người lên một chút lại đổ ngay xuống bàn, miệng lẩm bẩm nói như mê sảng:

-Phá giấc ngủ của người khác là vô đạo đức! Phá giấc ngủ ngon hiếm hoi lắm mới có được của người ta càng vô đạo đức hơn! Đạo đức thì ai cũng cần phải có, không có không phải là người!

Cô bật cười khi nghe cậu ta nói. Nói mê mà cũng lý lẽ như vậy được, chắc cậu ta học văn cũng không tồi đâu nhỉ? Nhưng dù sao cô cũng cần làm việc, mất nhiều thời gian với cậu ta quá rồi! Thế là không lằng nhằng nhiều, cô sách cậu ta sang phòng đối diện, quăng lên giường, vơ đại cái chăn trùm lên người cậu ta rồi trở về phòng mình, khoá trái cửa, thay quần áo sau đó qua lối cửa sổ ra ngoài mà không một ai hay biết.

-Em đang ở đâu thế? Sắp đến giờ chụp hình rồi đó!_Giọng một người con trai truyền qua điện thoại, có vẻ gấp gáp và lo lắng.

-Mọi người chờ em lát. Em đến ngay đây!_Cô gái nhẹ nhàng đáp lại.

-Nhanh lên đấy! Chỉ còn vài tấm nữa là đến lượt em rồi._Anh ta thở phào nhưng vẫn không quên dặn dò thêm.

-Em biết rồi mà! Anh đừng cuống lên như thế, em sắp đến nơi rồi. Gặp anh sau nhé!_Cô gái nói xong liền cúp máy không để anh ta kịp thêm câu nào sau đó hướng người lái xe thổi thốc_Chú làm ơn chạy nhanh hơn giúp cháu với!

-Tôi đã chạy hết tốc độ tối đa cho phép rồi!_Người lái xe vẫn chuyên tâm nhìn về phía trước, thuận miệng đáp lại một câu.

-Vâng! Vậy chú chạy tiếp đi!_Cô thở dài bất lực, muộn một chút cũng không chết ai được; chạy quá tốc độ rồi xảy ra tai nạn, mình thì không sao, liên lụy đến người khác thì khổ.

Một lúc sau cô cũng có mặt ở Studio “Tóc Mây”, vừa bước chân vào tới cửa đã bị người ta lôi sênh sếch vào phòng hoá trang, trang điểm, làm tóc, thay trang phục, sau đó bị đẩy ra trước ống kính, tạo dáng chụp hình lia lịa. Trải qua vài giờ hết thay rồi lại chụp, cuối cùng phần chụp hình của cô cũng xong, cô mệt mỏi lết thân ra khỏi Studio, đi bắt taxi về thì có người gọi giật lại.

-Cần anh đưa về không?

-Thôi khỏi! Anh bận rộn như thế em không dám làm phiền đâu._Cô mỉm cười đáp lại, nhưng người ta không thấy mặt cô có chứa tia cười nào, ngược lại chỉ thấy lạnh lẽo cùng u ám.

-Anh với em còn phải khách sáo thế sao? Hay bây giờ anh em mình đi ăn đêm rồi lát anh đưa em về. Em thấy sao?_Anh ta cười hì hì khoác vai cô khéo đi.

-Nếu anh muốn nhập viện thì cứ để tay ở đó đi!_Cô lạnh lùng nói làm sống lưng anh ta ớn lạnh. Học với cô suốt bốn năm bên Anh, cứ lần nào anh tỏ ra thân mật với cô là y như rằng thân thể anh phải chịu trần thương. Đến tận hôm nay cô vẫn thế. Anh vẫn còn yêu đời lắm, vì thế bàn tay đặt trên vai cô của anh lập tức thu hồi lại không dám động thủ nữa. Người con gái này, tốt nhất không nên đắc tội!_Thế anh định đãi em món gì đây?_Cô lên tiếng, kéo anh ra khỏi dòng suy nghĩ.

-Ừm..._Anh ta đưa tay vuốt cằm ra chiều suy nghĩ_Lẩu cay Tứ Xuyên?

-Ok! Đi nhanh lên, mai em còn phải đến trường nữa!

-Em đến trường làm gì?_Anh ta nghe cô nói vậy nổi hứng tò mò. Cô đã tốt nghiệp đại học rồi mà, còn đến nơi đó làm gì nữa.

-Anh không cần biết!_Cô lúc nào cũng biết cách làm anh mất hứng! Anh ta bĩu môi một cái rồi nhanh chóng vào gara lấy xe trở cô đi ăn, sau đó đưa cô về.

-Em không hôn tạm biệt anh à?_Trước lúc cô xuống xe, anh ta nhìn cô tươi cười đề nghị.

-Nếu anh muốn thì đưa mặt lại đây!_Cô thò đầu lại hướng anh ta mỉm cười.

-Ấy thôi thôi! _Nhìn thấy nụ cười trên môi cô, anh không tự chủ mà rùng mình, vội vàng xua tay, hướng cô vẫy vẫy_Anh nói đùa thế thôi. Em nhanh vào nhà đi! Anh về nhé!_Nói xong, anh nhanh chóng đưa tay đóng cửa xe rồi phóng vụt đi. Nếu còn ở bên cô lâu hơn, chắc chắn anh sẽ bị dọa cho đến chết mất thôi. Vì thế điều tốt nhất anh nên làm hiện tại là tránh xa cô một chút.

Ở trong mắt anh, cô rất đặc biệt! Trong khi những người khác luôn vây quanh anh thì cô lại chẳng thêm để ý đến anh dù chỉ là một cái liếc mắt. Trước đây, khi hai người còn học ở Anh, anh đã từng theo đuổi cô, ngày ngày đến trước cửa nhà cô chờ để được đưa cô đi học, hay sau khi tan học cố ý nán lại cùng cô bắt chuyện...thế nhưng cô lại coi anh như không khí, không đáp lại anh. Đến lúc anh mất hết kiên nhẫn, trực tiếp nắm tay cô bộc lộ tình cảm, tưởng rằng cô sẽ động lòng, ai ngờ đâu cô lại nhấc bổng anh lên quật ngã xuống đất, buông một câu thật là tàn nhẫn: “Nếu muốn làm bạn thì tôi đồng ý! Không thì đừng đến gần tôi. Lần sau không chắc tôi có thể nhẹ tay được như thế này đâu.” Và thế là từ sau chuyện đó anh không tình nguyện trở thành bạn của cô, thỉnh thoảng có muốn thân mật một chút với ước mong tình cảm ngày thêm bồi đắp liền bị cô “hạ thủ không lưu tình”. Có lẽ cả đời này anh cũng không thể đi vào trái tim cô được!

Từ ngoài cửa sổ, một cô gái đi vào bên trong, cả cơ thể mệt mỏi đổ ập xuống giường không còn chút sức lực nào. Cô bỏ mặc mọi thứ xung quang, nhắm mắt mà kéo chăn trùm kín đầu. Hôm nay cô mất nhiều sức qua rồi, phải nhanh đi ngủ để lấy lại tinh thần, nếu không ngày mai chắc chắn không ai có thể gọi cô dậy nổi đâu.

Buổi sáng hôm nay thật là đẹp! Từng tia nắng ấm áp dịu dàng chiếu xuống trần gian, mơn man trên những ngọn cây, len lỏi qua từng khe tối, toả sáng muôn nơi. Ngoài vườn chim đang cất tiếng ca ríu rít, trên trời mây lững lờ trôi, mọi vật đều căng tràn sức sống. Thế nhưng trong ngôi biệt thự nhà họ Phan, trước cửa một gian phòng, Phan Vũ lại đang đứng đập cửa ầm ầm mà người trong phòng hoàn toàn bỏ ngoài tai mọi thứ, vẫn cứ say giấc nồng.

-Cô có giấy không? Sáng bánh mắt ra rồi còn ngủ cái gì nữa! Mau giấy đến trường cùng tôi nhanh lên!

“Cậu chủ hôm nay thật kỳ lạ! Mọi ngày toàn là người ta gọi cậu ấy dậy, hôm nay không biết bị sao lại đi gọi người khác như thế?” Hành động của cậu làm ấy người giúp việc chú ý, chúm đầu vào nhau mà bàn tán không thôi.

-Này! Cô không phải chết trong đó rồi chứ? Làm cái gì mà không nghe thấy tôi gọi hả? Điếc rồi à?_Cậu ta vẫn cứ đứng đập cửa như thế cho đến khi đội nhiên cánh cửa xê dịch, người từ bên trong bước ra, trang phục đi học chỉnh tề, mái tóc tết thành hai dải để ở hai bên, balô ngay ngắn trên vai.

-Cậu có thể ít lời một chút không? Tôi đâu có cần cậu phải đánh thức mới có thể dậy._Lê Na khép cửa, vừa bước đi vừa nói.

-Giấy rồi sao tôi gọi lại không nói gì?_Phan Vũ chạy theo, léo nhéo bên cạnh.

-Tôi không thích thì tôi không nói, thế thôi!_Cô tỏ ra không có gì, nhún vai đáp.

-Người ta gọi mà không đáp lại, thật là không có đạo đức!_Cậu ta trầm mặt xuống, nói nhỏ nhưng cố tình để cô nghe thấy.

Không nói thì thôi, cậu ta lại còn dám khơi lên cái đề tài ấy! Được lắm, xem cậu ta còn nói gì được nữa không?

-Tôi nghe có người nói: “Phá giấc ngủ của người khác là vô đạo đức!” Vậy vừa nãy người “vô đạo đức” nào gọi tôi dậy nhỉ?_Cậu á khẩu. Câu này là cậu hay nói khi có người muốn đánh thức cậu dậy mà. Như thế nào cô ta lại biết? Chẳng lẽ hôm qua mình lại nói mê?! Thấy cậu ta không phản ứng, cô biết ngay cậu ta không thể phản bác, liền nói tiếp_Thế cậu còn muốn nói tôi không có đạo đức nữa không? Người vô đạo đức!_Cô cố tình kéo dài giọng ra.

-Dừng...dừng...! Cô rất có đạo đức, thế được chưa?_Cậu ta phát hoả, vung tay loạn cả lên, khuôn mặt nhăn nhó thoả hiệp._Từ sau không được nói tôi như thế nữa!

-Được thôi! Là cậu đề cập đến vấn đề này mà!_Cô tỏ ra thản nhiên, mọi việc đối với cô dường như chẳng có gì phải để tâm cả.

Hai người nhanh chóng ăn sáng rồi đến trường, tâm tình mỗi người mang một xu hướng khác nhau. Phan Vũ thì có vẻ vui lên, còn Lê Na thì lại cảm thấy chán nản. Vừa vào đến lớp, cô đã bị một loại ánh nhìn coi thường cùng chán ghét chiếu vào. Nhưng cô cũng chẳng để ý, từng bước hướng thẳng chỗ ngồi của mình mà đi. Nói thế nào về cảnh trước mặt cô nhỉ? Người con gái trên mặt nước mắt chảy dài, con mắt đỏ hoe nhìn người con trai, hai tay ôm chặt lấy cánh tay hắn, giọng nói như van nài, xin xỏ:

-Anh à!...Dừng bỏ rơi em mà!..Em biết em sai rồi, sau này em sẽ cố gắng sửa chữa. Anh bỏ qua cho em lần này đi!

-Cô nghĩ còn có thể có lần sau sao?_Người con trai khinh bỉ nhìn cô gái, ánh mắt lạnh lùng không diễn tả nổi_Mau mang bàn tay dơ bẩn của cô ra khỏi người tôi! Nếu không đừng trách tôi vô tình.

Cô gái vội vàng buông tay, nhưng vẫn cầu khẩn, van xin:

-Chuyện đó không phải như anh nghĩ đâu!...Chỉ là hiểu lầm, hiểu lầm thôi mà! Anh cho em một cơ hội thôi! Em hứa sau này...

Cô gái chưa nói hết câu đã bị chặn họng bởi tiếng nói phát ra từ bên cạnh:

-Xin lỗi vì cắt đứt cuộc nói chuyện giữa hai người! Nhưng tôi cần chỗ ngồi của mình, hai người muốn tiếp tục có thể ra bên ngoài!_Lê Na rất tự nhiên, bình thản đặt cặp xuống bàn, sau đó nhẹ nhàng kéo người con gái đang chiếm ghế của mình ra và ngồi vào trong khi cô ta vẫn còn đang á khẩu vì bị chặn họng.

-Em đến rất đúng lúc! Mau lại đây với anh nào!_La Phong tươi cười hơn hở, kéo Lê Na về phía mình trong con mắt ngờ ngàng của tất cả mọi người trừ Na. Vì cô biết hẳn muốn mượn cô để cắt cái đuôi trước mặt thôi, nhưng mà hẳn đã đánh giá thấp cô quá rồi! Cô không để hẳn dễ dàng thực hiện kế hoạch đâu!

-Từ khi nào tôi trở thành “em” của cậu vậy?_Cô lạnh nhạt đẩy hẳn ra, trên mặt không có tia biểu tình nào.

-Em nói gì thế? Em là bạn gái mới của anh mà!_Hắn vẫn tươi cười vui vẻ.

-Xin lỗi nhưng tôi không có được diễm phúc lớn đó! Phiền cậu đi tìm người khác cho!_Cô cười khẩy trong lòng: “Xem hẳn còn tươi cười được bao lâu nữa?”

-Anh...tại sao...tại sao anh có thể bỏ em...chỉ vì một đứa xấu xí như thế này?_Bấy giờ cô gái kia mới có phản ứng, miệng lắp ba lắp bắp chỉ tay về phía Na._Cô ta đâu có gì hơn em cơ chứ!

-CÔ IM NGAY!_Hắn bật giầy, mắt long sòng sọc quát lên. Không hiểu sao khi có người nói xấu cô, hẳn cảm thấy tức giận vô cùng. (hỏi chúa để biết thêm chi tiết đi!)

Xung quanh dường như chết lặng, không ai dám thở mạnh hay hít sâu. Thật là đáng sợ! Mỗi lần hẳn to tiếng thì ai cũng biết sắp có chuyện không hay xảy ra.

Cô gái run run, cảm tưởng như bàn chân không còn đứng vững nữa, mặt tái xanh như tàu lá chuối, sợ hãi nhìn Phong, không dám hé răng nửa tiếng.

-Tránh xa tôi ra! Sau này đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa!_Giọng nói lạnh lẽo phát ra từ miệng hẳn, ánh mắt nhưng xuyên thấu từng lỗ nhìn cô ta. Đảm bảo nếu cô ta còn ở lại lâu hơn nữa sẽ bị ánh mắt đó dọa cho chết ngất. Vì thế cô ta đã nhanh chóng rời đi, nhưng trước khi đi vẫn không quên cầm lại ánh nhìn căm hận vào người Na. Ừ thì cô ta cứ nhìn đi! Cô có thể thoải mái cho cô ta nhìn. Nhưng nếu cô ta có ý định hại đến cô thì quả thật là cô ta đã ngu ngốc rồi đó!

Sau khi cô ta đi khỏi, ánh mắt đáng sợ kia được chuyển cho những người đang xem kịch hay. Không ai bảo ai mà tất cả đều tản ra phía khác, bởi vì chẳng ai muốn làm thót cho người khác giật cá mà chém cả!

-Không cần diễn kịch nữa đâu! Cô ta đi rồi!_Na nhàn nhạt lên tiếng. Công nhận hẳn diễn cảnh tức giận cũng giống thật quá! Nếu không phải cô đã biết trước thì có khi cũng tin là hẳn vì mình mà như thế ấy chứ. (Đó là sự thật mà!)

Hắn quay lại, nhìn cô đầy căm tức mà cô lại còn nhìn ra một chút trách cứ từ đó nữa chứ. Là sao đây?

-Cô...Tại sao lại không nhận?_Hắn khó khăn lắm mới hỏi ra được. Vì với hẳn, không cần nói cũng đã khối người xin chết mà không được, nay cô lại như thế cự tuyệt hẳn. Hơn thế nữa, cô còn qua lại với một tên so với hẳn chỉ có kém chứ không có hơn, bảo hẳn làm sao chấp nhận được cơ chứ!

-Nhận cái gì?_Cô ngây thơ hỏi lại. Ý tứ của hẳn, người thông minh như cô dùng đầu gối cũng nhìn ra được, chẳng qua là muốn giảm bớt sự cao ngạo của hẳn mà thôi.

Thật là không biết nên nói cô ngu ngốc hay giả đần đây? Chẳng lẽ hẳn phải nói toạc ra cô mới hiểu sao? Muốn hẳn hạ thấp bản thân? Còn chưa đến lúc nhé!

-Không hiểu coi như chưa có gì!_Hắn làm ra vẻ bất cần, cười khẩy một cái, ngồi xuống. Nói là coi như chưa có gì nhưng làm sao mà coi như chưa có gì được chứ! Suốt cả buổi học mặt hẳn cứ lăm lăm lì lì, u ám thiếu sức sống không chịu được. Nếu mà dùng màu sắc để miêu tả tâm trạng của hẳn thì còn màu nào khác thích hợp hơn màu đen chứ. Nhưng mà như thế thì sao? Cũng chẳng có ảnh hưởng gì tới cô cả. Ra chơi cô vẫn mua nước mang lên cho “em trai” theo đúng dặn dò của cậu ta, cùng lắm là chịu khó cho người ta nhìn ngó cùng bàn tán một chút thôi mà!

-Cô ta thật là trơ trẽn! Xấu xí như thế lại được anh La Phong nhận làm bạn gái, không biết thân phận còn chạy đến quyến rũ anh Phan Vũ nữa! Không bằng nổi cái móng tay của chị Lili_Cô D khinh bỉ bấu môi một cái, ánh mắt ngưỡng mộ đặt trên ảnh bìa của quyển tạp chí trên bàn. (Ai đoán được Lili là ai không?)

-Chị ấy vừa xinh đẹp, lại giỏi giang. Mười bảy tuổi đã có bằng đại học. Còn cô ta...Thật không biết cô ta dùng bùa mê thuốc lú gì mà có thể đến gần hai anh ấy? Nếu không người như cô ta có phần đầu mười đời cũng đừng mong họ liếc nhìn hướng chi là để ý!_Cô E bồi thêm.

-Nói rất đúng! Chúng ta có nên vì hai “hot boy” mà làm chút gì đó không?_Cô D cười gian trá, ánh mắt nhìn theo dáng Na như muốn một phát chặt làm đôi vậy.

-Là sao?_Cô E ngây ngốc hỏi lại.

-Chính là..._Cô D ghé tai cô E thì thầm to nhỏ.

Lê Na đang đứng chờ Phan Vũ ở đầu hành lang thì một cô nhóc chạy đến nói có người muốn gặp cô ở sau trường, vì thế cô nhấc tin nói cậu ta về trước rồi một mình đi ra điểm hẹn. Nếu như cô đoán không lầm thì người muốn gặp cô nhất định là con gái. Hơn thế nữa còn là người để ý đến một trong hai “hot boy” kia, muốn đến cảnh cáo cô. Bất quá chỉ là họ đã chọn nhầm đối tượng mất rồi!

-Là các người muốn gặp tôi?_Cô nhàn nhạt hỏi đám người trước mặt, trong lòng không ngừng đánh giá: “Chỉ một đám lũ nhỏ này mà đòi bắt nạt Lê Na này sao? Quá khinh thường người khác rồi đấy! Cùng lắm bây giờ cho các người bắt nạt chút xíu, (vì cô đang trong thân phận một đứa nhà nghèo quê mùa mà, sao có thể dở vớ ra trước mặt bọn họ chứ!) chỉ sợ anh em của tôi không tha cho các người thôi!”

-Còn dám lên mặt sao?_Cô E vừa rồi lên tiếng, giọng nói chua lè, coi người khác như cỏ rác._Đừng tưởng có La Phong làm chỗ dựa thì ra oai nhé. Không chừng vài ngày nữa cô cũng sẽ bị đá như những người trước thôi!

-Đó là chuyện của tôi, không liên can gì để các người cả! Hẹn tôi ra đây có việc gì thì mong các người nói nhanh lên, nếu không tôi xin thất lễ đi trước!_Na xoay người tính rời đi.

-Làm gì mà đi vội thế? Chúng ta còn chưa nói xong mà!_Bấy giờ cô D mới lên tiếng. Thanh âm so với cô E chỉ có chua hơn chứ không có kém._Hẹn cô ra đây tất nhiên là có chuyện rồi. Chính là khuyên cô từ nay về sau tránh xa hai chàng của chúng tôi ra, nếu không thì..._Đến đây cô ta nhếch môi lên một cái, tạo thành một nụ cười gian ơi là gian, thập phần tà ác (như kiểu phù thủy già ấy)_Thế nào chắc cô cũng đoán được rồi đấy!

-Vậy nếu tôi không tránh thì sao?_Không một chút gì gọi là sợ sệt, cô hướng đám người phía trước tò mò.

-Muốn ném thử trước không?_Cô D liếc nhìn Na rồi hướng bọn người bên cạnh ra dấu sau đó lui về phía sau hai bước.

Thế là chưa đầy năm giây sau cả đám người đó xúm lại “đay dỗ” Lê Na “đáng thương” của chúng ta một cách nhiệt tình hết chỗ chê. Nhưng ông trời đúng là có mắt nha! Sau khi nhận được tin nhắn của Na, Phan Vũ liền gọi lại cho cô nhưng không thấy ai bắt máy. Đứng chờ ở cổng trường một lát, trong lòng rấy lên cảm giác không yên, cậu ta quyết định quay vào trường tìm cô. Sau một hồi tìm kiếm không thấy, lại đột nhiên phát hiện tiếng động phía sau trường, cậu ta nhanh chóng chạy đến. Một dáng người quen thuộc đang bị bủa vây bởi năm, sáu nữ sinh khác.

“Bọn người này thật là to gan! Giữa ban ngày ban mặt mà dám bắt nạt người của Phan Vũ này. (ôsin chuyên dùng với người của mình chắc cũng được coi là một nhĩ) Đúng là không coi ai ra gì cả!”

Thấy từ xa có bóng người đang hùng hùng hổ hổ tiến đến, lại nhận ra là Phan Vũ, mấy nàng mới vừa rồi còn rất hung hăng liền ngừng tay, khôi phục lại dáng vẻ đoan trang, hiền dịu vốn có (giả tạo...giả tạo thế không biết!) nhìn người đang bước đến mà mỉm cười sẵn đón.

-Anh Vũ! Sao giờ này anh chưa về? Lại còn ra chỗ này làm gì?_Cô D cười giả đến gần cậu ta, nũng nịu lên tiếng.

-Tìm người! _Phan Vũ dùng thanh âm lạnh lẽo, hướng đám người trước mặt đang che che dấu dấu cái gì phía sau mà nói.

-Vậy ạ? Anh tìm ai thế? _Cô ta bắt đầu hoảng loạn, mồ hôi rịn ra ướt chán.

-Lê Na! _Ánh mắt cậu ta vẫn nguyên vị trí không rời đi nửa phân.

-Lê...N.a..ạ? Em...không có...biết! _Đến lúc này cô ta vẫn không chịu nhận, lắp bắp nói dối một cách không trôi chảy.

-Là tôi đây này! _Lúc này, Lê Na từ sau lưng đám người kia dơ tay lên vẫy gọi.

Cả đám nữ sinh đồng loạt run rẩy, chập chập tránh sang một bên. Phan Vũ từ từ tiến lại, ngồi xổm xuống trước mặt Lê Na-đang ngồi trên mặt đất, lướt mắt nhìn cô từ đầu đến chân rồi quay lại trừng mắt nhìn những người kia.

-Chuyện này là như thế nào? _Không ai dám lên tiếng, chỉ sợ sơ xuất nói sai mà mang hoạ vào thân. _Các người không chịu nói có phải không? _Thanh âm trầm thấp chứa đầy nguy hiểm thoát ra, cậu ta vừa đứng lên chuẩn bị có hành động thì một bàn tay đưa lên kéo lại.

-Không có gì đâu! Chỉ là trao đổi chút chuyện ấy mà! Cũng muộn rồi, chúng ta về nhà thôi! _Na vừa nói vừa bám tay Vũ đứng lên, lướt qua đám người đang run rẩy kia một cái rồi kéo tay Vũ bước đi, bỏ lại phía sau những ánh mắt căm ghét, bất mãn tràn đầy ghen tị.

-Bọn họ đánh cô đúng không? _Trên đường về, Phan Vũ không nhịn được, lên tiếng.

-Không có! _Cô đáp lại một cách “cho có lệ”.

-Còn dấu tôi, bị sức mặt rồi này! _Vừa nói cậu ta vừa đưa tay lên chạm vào má cô.

-Ui...da! _Cô khẽ kêu lên, vội gạt tay cậu ta ra, đem tay mình che kín vết thương. _Không sao đâu. Cậu đừng bận tâm!

-Cô xem tôi là người ngoài sao?

-Đúng! Dù sao thì giữa chúng ta cũng chỉ là quan hệ chủ-người làm thuê. Tôi không có phúc phận được nhận sự quan tâm của cậu đâu! _Đúng lúc này xe chở họ đã về đến nhà, cô mở cửa xuống trước, không hay biết người phía sau sắc mặt đã trở nên u ám từ lúc nào.

Cô nhanh chóng đi lên phòng, khoá trái cửa, lôi điện thoại ra, nhấn một dãy số rồi gọi đi. Chuông đổ một lát liền có người bắt máy.

-Em muốn dạy dỗ đám người đó thế nào? _Bên kia truyền đến một giọng nam.

-Doạ ột trận nhưng đừng quá là được! _Cô nhanh chóng phân phó.

-Ok! Rất nhanh sẽ báo lại cho em biết!

-Được rồi! Bye anh! _Cô cúp máy, khoé môi dương lên không nhìn ra cảm xúc gì. “Chuyện này không thể trách tôi được. Là các người đụng đến tôi thôi!”

Đột nhiên tiếng gõ cửa vang lên, cô thoát khỏi suy nghĩ đang dở, bước ra mở cửa.

-Tìm tôi có gì không? _Cô nhìn người trước mặt, thoáng chút ngạc nhiên hỏi.

Phan Vũ không nói gì, ôm hộp đựng thuốc kéo cô vào phòng. Chưa để cô kịp có phản ứng đã ấn cô ngồi xuống giường, mở hộp, đem thuốc sát trùng lau lên vết xước trên mặt cô, sau đó dùng băng gạc dán vào. Tất cả được cậu ta làm thuần thục, nhanh gọn chỉ trong mấy phút đồng hồ khiến cô không khỏi hoài nghi:

-Cậu hay làm mấy loại chuyện này đúng không?

-Trước đây thường xuyên đáng nhau! Đều là tự tôi xử lý vết thương. _Cậu ta bình thản đáp, cứ như là đang nói chuyện không liên quan đến mình vậy.

Nhìn cậu ta như thế, trong lòng Na ít nhiều cũng đoán được vài phần. Có lẽ cậu ta không được quan tâm chu đáo, dần dần trở nên cô đơn nhưng cũng rất muốn có người cùng chia sẻ. Chẳng qua là chưa tìm thấy mà thôi!

-Cảm ơn!_Cô nhẹ nhàng lên tiếng.

-Không cần khách khí như thế! Thôi cô nghỉ ngơi đi rồi lát xuống ăn cơm, tôi về phòng đây!_Vũ cười nhạt, đứng dậy ra ngoài.

Bữa ăn hôm nay có phần thịnh soạn hơn so với thường ngày vì ông chủ mới đi công tác về. Lê Na bước xuống cầu thang, tính đi đến cùng đám người giúp việc ăn tối thì bị Phan Vũ gọi lại, nhất quyết bắt cô ngồi cùng cậu ta. Giờ phút “hai cha-con” gặp nhau, “cha cô” thoáng ngẩn người, nhìn cô không chớp mắt thế nên mới khiến bà vợ hiểu lầm, lên cơn ghen tuông nhưng vì trước mặt người làm nên bà ta chưa động thủ. Còn Na, ngay từ đầu cô đã biết sẽ thế, vì cô khá giống mẹ, nhất là đôi mắt nên việc ông ta nhìn như thế là không ngoài ý muốn. Nhưng cô cũng biết, chắc chắn ông ta sẽ không nghĩ đến cô chính là đứa con ông ta đã vất bỏ mười hai năm trước đây, bao nhiêu năm như thế, nó không chết rồi mới lạ!

-Ông là cái loại người gì vậy hả? Bên cạnh ông còn không thiếu các em chân dài sao, mà ngay đến cả một con bé nhà quê ông cũng không tha!_Tiếng bà vợ chu chèo phát ra từ phòng ngủ.

-Bà nói cái gì đấy? Tôi có làm gì mà bà lại nói thế?_Ông chồng gầm lên phản bác.

-Không làm gì? Vậy vừa nãy ông nhìn nó chằm chằm là có ý đồ gì? Tôi còn lạ gì ông nữa! Đi công tác lần nào chẳng dẫn theo một em chân dài đi cùng! Suốt ngày quan tâm đến gái, còn con trai thì chẳng ngó ngang gì!

-Bà thì tốt lắm đấy! Ngày nào chẳng massage, làm đẹp, nay du lịch Hồng Kông, mai du lịch Hàn Quốc, vài hôm nữa lại đi Pari. Quan tâm con trai như thế đấy!

-Không quan tâm ít ra cũng hơn ông, tôi còn kiếm gia sư về cho nó. Ông làm được cái gì hả?.....

Ngồi học được một lúc, sau khi bị tiếng cãi vã của “cha-mẹ” làm phiền, Phan Vũ không tránh được chán nản phán một câu: “Lại cãi nhau!” như thói quen rồi buông sách vở đứng lên. Lê Na thấy vậy liền hỏi:

-Cậu đi đâu đấy?

-Đi chơi!

-Làm xong bài chưa mà đã đi?

-Xong lâu rồi!

-Vậy sao không nói?

-Nói để cô giao thêm bài à! Tôi đâu có ngu!

-Cậu..._“Khôn lời quá đấy!”_Vậy thôi đi chơi đi!

-Cô đi không?_Vũ khách sáo rủ Na đi cùng.

-Ừm, dù sao cũng không có việc gì. Đi chơi một chút cũng không sao!_Cô cũng không khách khí nhận lời ngay. Mấy ngày nay cô cũng không đi đâu rồi, nhân dịp này ra ngoài một chút cũng tốt.

Thế là Phan Vũ đưa Lê Na ra ngoài bằng “em” xe đua màu đen của mình. Nhìn cậu ta lúc này thật là phong độ nha! Từ trên xuống dưới một “cây đen”, phóng vù vù trên đường như một cơn gió. Chỉ có một khiết điểm nhỏ là phía sau lại mang theo một cô gái đang la oái oái. Thực ra là không phải cô sợ mà hét lên đâu, chẳng qua đã lâu cô không có cảm giác thích thú khi được gió tạt vào mặt thế này, nhất thời hưng phấn la hét thích thú, chẳng hiểu sao vào tai Phan Vũ lại ra là đang sợ. Hai người tham gia vào một cuộc đua xe có thưởng, tốc độ chạy xe rất lớn, ban đầu Na còn ngồi phía xa, không lâu sau đành phải ngồi sát lại, vòng tay mà ôm lấy Vũ cho thật chặt, bởi nếu không cô bị văng ra đường lúc nào cũng không biết nữa. Vừa ôm, miệng cô không ngừng gào lên nhắc cậu ta phải cẩn thận, còn cậu ta thì cứ phóng như bay, miệng

thì ngoá tới mang tai, cười tươi ơi là tươi, chỉ có điều chẳng ai thấy cả. Có vẻ tâm tình của cậu ta rất tốt, vì thế cũng khó hiểu khi cậu ta đã thắng và nhận lấy số tiền thưởng kia.

-Cô có muốn đi ăn gì không? Tôi mời!_Vũ hào phóng dơ tiền ra trước mặt Na mà hỏi, trên mặt nhìn rõ nét cười.

-Tùy cậu!_Cô cũng sảng khoái với vai cậu ta cười vui vẻ. Nhưng nụ cười này lại khiến cho ai đó nhất thời ngây ngốc, mấy phút sau mới tỉnh lại, nhanh nhanh chóng chóng chở cô đến một chợ đêm. Hai người đi khắp khu ăn uống, cứ hễ Na chọn được món nào ưng ý là Vũ liền mua ột đồng rồi “nhường” cô một phần tư, còn lại mình ăn hết. Chính vì thế mà tại nhà cậu ta bây giờ mới có cảnh này nè!

Lê Na nằm trên giường, lở đi lở lại vẫn không ngủ được, lại nghe thấy phòng đối diện có tiếng động, liền tò mò đi qua gõ cửa hỏi han tình hình:

-Cậu xảy ra chuyện gì thế?

-Vào...đi!_Tiếng Phan Vũ khó khăn thoát ra từ bên trong.

Cô mở cửa bước vào, thấy cậu ta đang nằm thở phì phò trên giường, hai chân để lê trên mặt đất, nét mặt bơ phờ, nhợt nhạt trông như một cái xác vậy.

-Cậu bị sao vậy?_Cô tiến đến trước mặt cậu ta, cúi xuống quan tâm.

Ai ngờ cậu ta còn chưa kịp trả lời, đã lại hướng WC mà chạy rồi, khi trở ra trông càng tiều tụy hơn. Na liền hiểu ngay chuyện gì đang diễn ra.

-Cậu bị “Tào Tháo” đuổi đúng không?_Cậu ta không còn sức để nói nữa, miễn cưỡng gật đầu một cái_Tôi nói cậu còn không nghe, tranh ăn với tôi cho lắm vào, giờ có thấy sướng không?_Cô bày ra vẻ mặt cực kì nghiêm túc_Lần sau mà còn thế nữa thì hậu quả nặng hơn thế này nhiều!_Nói rồi bước khỏi phòng.

Vũ cứ ngỡ cô để mặc mình, khuôn mặt thất vọng trùng xuống, không ngờ lát sau cô quay lại, trên tay có mấy viên thuốc cùng với ly nước, làm cậu ta lập tức ngồi bật dậy trong tình trạng kiệt sức nhưng vẫn cố gắng, tâm trạng tốt lên thấy rõ.

-Uống chỗ thuốc này đi!_Cô chìa tay đưa thuốc và nước cho cậu ta.

Cậu ta ngoan ngoãn làm theo, sau khi uống xong liền nằm vật ra giường, cả người cơ hồ không còn chút sức nào. Hôm nay cậu ta tốt với cô như vậy, cô cũng không đành lòng bỏ mặc cậu ta, thế nên cả đêm ở lại phòng cậu ta trông chừng rồi ngủ quên lúc nào không hay.

2. Chương 2: Tiến Triển

Cũng vì chuyện tối qua mà hôm nay Phan Vũ không còn căn dặn Lê Na mang nước lên ỉnh nữa, ngược lại còn rất vui vẻ chạy đi mua, sau đó chạy đến lớp của cô nữa. Tóm lại là tâm tình rất thoải mái, trên môi lúc nào cũng phẳng phất nét cười nha, khác hẳn với Phan Vũ của thường ngày!

-Này! Anh tránh sang một bên đi._Vũ lên tiếng đề nghị khi có người đứng chặn trước mặt không cho cậu vào bên trong.

-Tại sao tôi phải làm thế?_La Phong khinh khỉnh đáp lại, như thể không coi người phía trước ra gì cả. Trong lòng thì không ngừng **** mắng: “Đúng là không biết xấu hổ, còn dám đến tận đây tìm cô ta. Coi mình là cái gì chứ hả?” (Tất nhiên chẳng coi anh ra gì rồi! Anh đâu có là cái gì của người ta đâu chứ!)

-Hôm nay tôi đang vui, không thèm tính sổ với anh! Tránh ra xem nào!_Vừa nói cậu ta vừa gạt Phong sang một bên, tính đi vào trong nhưng lại bị hấn lùi lại._Anh muốn gì đây?_Cậu ta nhìn thẳng vào hấn mà khiêu chiến.

-Ai cho phép mà cậu đã tự ý đi vào hả?_Hấn cũng không yếu thế, trừng mắt nhìn cậu ta đầy thách thức.

-Cần gì ai cho phép! Tôi thích là tôi vào, có sao không?

Hấn nhếch môi cười chế diễu, đang định nói gì thì có tiếng nói chen vào:

-Cậu đến đây làm gì? _Lê Na từ trong đi ra, không quan tâm đến những thứ khác mà trực tiếp hỏi Vũ.

-Cô đây rồi! _Phan Vũ lập tức mỉm cười, cầm tay cô lôi đi _Tôi đưa cô đi chỗ này!

-Khoan đã! _La Phong ở phía sau cũng nhanh chóng chụp được cánh tay còn lại của cô mà giữa lại, thanh âm phát ra lạnh thấu xương, thoang thoang có mùi giấm chua nữa. (ghen rồi, ghen rồi kìa)

-Anh lại muốn gì nữa? Buông bàn tay thôi của anh ra đi! _Vũ bắt đầu cau có, vẻ mặt khó chịu nhìn chằm chằm bàn tay của hắn đang giữa cánh tay Na.

-Cậu dám nói lại không? _Máu hắn đang dồn dần lên mặt, đôi mắt trừng lớn trông rất đáng sợ nha!

-Tôi nói... _Cậu ta còn chưa nói hết đã nghe có người bên cạnh lên tiếng.

-Nếu hai người muốn cãi nhau thì làm ơn buông tôi ra rồi làm gì thì làm. Như thế này tôi không cảm thấy vui về gì đâu! _Na nhàn nhạt mở miệng, trên mặt không nhìn ra cảm xúc gì cả. Thật không biết cô đang nghĩ gì nữa!

-Nghe thấy chưa? Nói anh buông tay ra đó! _Vũ tự đắc lên mặt, trong lòng không ngừng cười thầm.

-Tôi thấy nói cậu thì đúng hơn! _Phong cố nén giận, làm ra vẻ không có gì mà nói.

-Cô ta là “của” tôi. Anh nên mau chóng đem bàn tay thôi của anh ra đi!

-Cậu muốn chết hả? _Phong bắt đầu mất kiểm chế, một tay vẫn nắm chặt Na, một tay siết chặt nắm đấm đưa lên.

-Anh nghĩ tôi sợ anh sao? _Vũ nhìn hắn, nhếch mép ngênh chiến, cũng ra sức kéo Na về phía mình.

Cô ở giữa cơ hồ không thể thoát ra được, sắc mặt lúc này đã có chút thay đổi, mày khẽ nhíu lại, giọng nói không khác trước là mấy thản nhiên nói:

-Tôi không muốn dính líu đến chuyện này nữa. Hai người đồng loạt thả tay ra cho tôi đi! _Vừa nói cô vừa dùng sức thoát khỏi hai “gọng kìm” kia. Thấy cô như thế, bọn họ cũng không cố chấp nữa, từ từ thả tay ra. Ai ngờ vừa rời được một chút thì Phan Vũ lại nổi hứng nắm lại, rất nhanh kéo cô về bên mình, tay rất tự nhiên mà vòng qua vai cô, làm cho “ai kia” tức lộn ruột, núi lửa nổ cái “đùng” xông vào đám một phát vào miệng cậu ta, thuận thể kéo Na ra ngoài. Thế là hai tên đó khai chiến, đánh nhau không kiêng nể gì hết, cứ anh một chưởng, tôi một đập mà tấn công đối phương. Những người xung quanh cũng thật là có “nhân tính” nha! Nam sinh tuy không cổ vũ hò reo nhưng cũng cười thầm đầy bụng, vì hai tên này mà đám con gái bỏ rơi họ, bây giờ để hai tên này đánh nhau sút đầu mẻ trán, bọn họ không xúm vào đánh cùng, ở ngoài nhìn mà không can đã là tốt lắm rồi. Còn đám nữ sinh thì sợ hãi đứng dạt một bên, lấy tay che miệng nhưng lại liên tục hét lên thất thanh, sợ bị vạ lây nhưng vẫn muốn biết diễn biến. Kết lại một câu là chẳng ai làm gì cả, cứ để mặc cho hai tên đó vật lộn, sau một hồi cũng kiệt sức, ngã ngửa trên mặt đất mà thở dốc, ấy thế mà vẫn còn trừng mắt “bắn nhau”. Lê Na này giờ ngồi một bên nhàn nại chờ đợi, thấy vậy liền bước đến, không nói nửa lời sách Phan Vũ đến phòng y tế, còn với La Phong thì...liếc mắt một cái cũng không có. Bởi với cô, hắn ngoài là người ngồi cùng bàn thì bất cứ quan hệ gì cũng không phải.

Tại phòng y tế trường, Phan Vũ ngoan ngoãn ngồi trên giường cho Lê Na bôi thuốc, trên mặt không những không tỏ ra đau đớn mà ngược lại còn rất vui nha. Vì sao hả? Nhìn sang chiếc giường đối diện thì biết liền! Bên đó, La Phong đang được một đám nữ sinh “chăm sóc tận tình”, thế nhưng nét mặt lại vô cùng khó coi. Hắn càng như thế Vũ lại càng thích, liên tục nhìn sang bằng ánh mắt chiến thắng, cười tươi ơ là tươi. Phong càng lộn ruột hơn, thẳng tay hất cô gái đang cầm bông sát trùng ỳnh ra xa. Đáng lẽ cô ta không ngã đâu, chẳng qua cô ta chính là một trong số những người bắt nạt Na hôm qua nên cô thuận thể duỗi chân ra một chút, cho cô ta vấp phải, thế là...lăn đùng ra đất. Mặc dù các anh em đã giúp cô xử lý bọn họ, lựa lúc họ đi ngoài đường mà dồn vào một góc, đỡ trò trọc gẹo dọa cho phát khóc rồi nhưng chính tay trả thù so với để người khác làm thay dù sao vẫn có cảm giác tốt hơn rất nhiều mà!

Sau khi giúp Phan Vũ xử lý xong vết thương, Lê Na sách túi đựng bông dính máu cùng vỏ hộp thuốc ra ngoài vứt, không nghĩ tới lại gặp phải...người yêu cũ của La Phong. Cô tính cứ thế mà đi qua cô ta, coi như không quen biết, nhưng cô ta lại không bỏ qua, đứng ngang trước mặt cô chặn đường.

-Xin lỗi! Cô có thể nhường đường cho tôi được không?_Na nhìn xuống cô ta, lịch sự hỏi. (Na rất à, cô nàng kia mặc dù đi giày cao gót nhưng cũng chỉ đứng đến ngang mắt cô thôi.)

-Đứng lại đi! Tôi muốn nói chuyện một chút!_Cô ta không khách khí, vẫn chắn phía trước, khẩu khí như đi đánh ghen vậy.

-Tôi và cô có chuyện gì để nói?

-Liên quan đến La Phong!

-Tôi đã nói với cô là cậu ta và tôi không có quan hệ gì hết rồi, làm ơn đừng tìm tôi nhắc lại chuyện đó nữa!

-Vậy tại sao anh ấy vì cô mà đánh nhau? Còn nói cô là bạn gái của mình nữa?

-Cô đi hỏi cậu ta đi! Tôi không phải sâu trong bụng cậu ta, làm sao tôi biết được.

-Tôi không tin! Cô bịa chuyện lừa ai thì có thể chứ đừng mong lừa được tôi!_Cô ta nói thẳng, giọng nói có phần cay nghiệt_Vì cô mà anh ấy bỏ rơi tôi, trong khi cô lại chẳng có gì hơn tôi cả. Cô không thấy mắt mặt thay anh ấy sao? Vì thế cô nên từ bỏ đi thì hơn, đừng để đến lúc bị người khác chế nhạo cũng chưa tỉnh ngộ.

-Tôi nhắc lại là tôi và cậu ta không có bất kì quan hệ nào cả! Bây giờ cô tránh ra được chưa?_Na đã bắt đầu không chịu được, lạnh lùng cắt đứt lời cô ta.

-Không được! Cô phải nói rõ cho tôi! Sau này dù thế nào cô cũng sẽ không có quan hệ gì với anh Phong. Tuyệt đối là không!

-Cô đã không còn là gì của tôi nữa, vậy thì cô lấy thân phận gì mà quản việc của tôi hả?_Thanh âm âm trầm, lạnh lẽo, u ám từ phía sau lưng Na thoát ra, làm cho người nghe không tự chủ mà lạnh sống lưng.

-A..n.h...a.n.h...Phong!_Cả người cô ta bắt đầu run rẩy, sợ hãi.

-Không phải tôi đã nói cô không nên xuất hiện trước mặt tôi rồi sao? Còn nữa, tại sao lại dám làm phiền bạn gái tôi? Chúng ta đã chia tay, cô hà tất phải làm ra những chuyện này? Đừng để ngay cả một chút hình ảnh tốt đẹp về mình, cô cũng không thể để lại cho người khác!

-Xin lỗi vì cắt ngang hai người!_Lê Na đứng bên, lúc này mới lên tiếng_Tôi nghĩ hai người cần nói chuyện riêng, tôi không làm phiền nữa!

-Anh đưa em về!_La Phong vội vàng đề nghị, bỏ mặc cô gái kia đứng đó với hai mắt hoeen đỏ, nắm tay Na kéo đi rất tự nhiên.

-Buông tay ra! Phan Vũ còn trong kia, tôi phải quay lại!_Cô không giằng co vì như thế sẽ làm đau chính mình, mà chỉ lạnh nhạt lên tiếng. Nhưng hần lại giả bộ không nghe thấy, nhất quyết kéo cô đi, trong lòng âm thầm bốc hỏa.

Không nghĩ đến lúc này Phan Vũ lại chạy ra khỏi phòng y tế, chưa hiểu tình hình thế nào nhưng thấy Na bị Phong nắm tay lôi đi, cậu ta cũng nhanh chóng vươn tay ra tóm lấy cánh tay còn lại của cô.

-Anh không thấy người ta không nguyện ý đi theo anh sao?

-Lại là cậu! Muốn gì nữa đây?_Phong cau có.

-Câu này tôi nên hỏi mới phải chứ! Hết lần này đến lần khác anh nắm tay bạn gái của tôi, lại còn muốn đưa đi đâu. Rốt cuộc là anh có ý gì?

-Cái gì?_Đôi mắt hần trừng lớn nhìn chăm chăm vào Vũ, tức giận đến độ có thể nhìn được cả vân đỏ bên trong. Rồi hần chậm chạp quay sang Na, khó khăn thốt ra từng chữ nặng nề_Cậu ta nói có đúng không?

Nhân cơ hội hần nói lỏng tay, cô nhanh chóng thoát ra, sau đó lôi Vũ đi khỏi. Còn hần thì đứng chết chân tại chỗ. Không trả lời đồng nghĩa với thừa nhận rồi! (ở đâu ra cái lí lẽ này vậy?) Vậy là cô ấy và thằng nhóc kia...

Vết thương của Vũ cũng không đến nỗi nghiêm trọng lắm, nhưng cậu ta lo lắng “tên kia” lại tới làm phiền nên tìm cớ nói là mệt bắt Na đưa về nhà. Thế là hai người bỏ luôn mấy tiết học buổi chiều. Về đến nhà,

mẹ của Vũ có nhìn thấy mấy vết bầm trên mặt cậu ta, cũng chỉ hỏi han vài câu, thấy cậu ta không đáp trả thì bà ta cho qua luôn, dù sao trong mắt bà ta chuyện này là bình thường mà. Đối với bà ta, nó vẫn không sánh được với vấn đề làm đẹp, mặc dù có làm đẹp đến mấy thì bà ta cũng chỉ có thể mà thôi!

-Về phòng đi!_Đến trước cửa phòng của mình, Na đẩy Vũ về phòng cậu ta, định bụng vào trong rồi đóng cửa lại. Ai biết tại sao mà cậu ta cũng theo vào, còn chặn trước mặt cô mà hỏi với vẻ rất nghiêm túc nữa chứ.

-Lúc này cô không trả lời tên kia có phải cô thừa nhận mình là bạn gái của tôi không? (sao lại là cái lí lẽ này vậy?)

-Có ai nói “Không lên tiếng tức là thừa nhận” không? Là cậu tự mình suy ra đó chứ, đâu phải tôi nói!

-Vậy sao cô không thừa nhận?

-Đơn giản vì giữa tôi với cậu không có loại quan hệ đấy!

-Từ giờ chúng ta sẽ có quan hệ ấy!_Vũ tuyên bố chắc nịch_Lần sau ai hỏi cô phải nói thế nghe chưa?

-Lại đây!_Na vừa nói vừa ngoắc tay gọi cậu ta cúi xuống.

-Làm gì vậy?_Cậu ta thắc mắc nhưng vẫn cúi xuống. Thấy cô đưa mặt đến gần còn tưởng cô muốn thơm mình nữa. Mơ mộng nhiều rồi vỡ mộng càng đau!

Cô không những không thơm cậu ta, ngược lại ghé sát tai cậu ta nói rành mạch từng chữ: “Cậu mới bao nhiêu tuổi mà nghĩ đến chuyện này hả? (17 rồi chị ơi!) Lo mà học hành cho tốt vào! Mơ là tôi bị đuổi việc đấy cậu có biết không!” Nói rồi cô sách tay cậu ta ra giữa cửa và sút ra khỏi phòng không thương tiếc. Nhóc con! Lại còn dám tỏ tình với chị mình nữa. (Người ta không biết mà! Đúng là oan uổng cho Vũ nhà ta quá!)

Về phần Vũ, sau khi bị đá khỏi phòng của Na vẫn rất kiên trì đứng ngoài đập cửa la hét đòi nói chuyện rõ ràng. Một lúc rồi cũng chẳng thấy động tĩnh gì, mà còn làm kinh động đến “Hoàng hậu nương nương” nữa. Bà ta nghe thấy tiếng con trai nên lên xem xem thế nào.

-Có chuyện gì vậy con?

Nhìn thấy bà ta, Vũ chẳng thèm gọi nữa, mở cửa phòng mình rồi chui tọt vào trong, đóng “Rầm” một cái khiến bà ta ngơ ngác chẳng hiểu gì cả, sau đó quay trở lại công việc...đắp mặt nạ còn đang dang dở của mình.

-Cậu không cần thiết phải trưng ra bộ mặt bất mãn đó đâu!_Na nói với Vũ khi đã không thể nhìn nổi cậu ta nữa_Nếu cậu muốn tìm người làm bạn gái thì chỉ cần nói một tiếng thôi mà. Tôi tin chắc rằng sẽ có không dưới một nghìn cô gái xếp hàng đăng kí đâu!

-Không cần cô nhắc!_Không nói đến thì thôi, nhắc đến lại khiến Vũ bực mình, cậu ta quăng luôn cây bút trên tay xuống bàn, trừng mắt nhìn Na_Tôi tự biết điều đó!

-Vậy tại sao cậu không tìm họ?

-Vì tôi không thích những người như thế!_Nhìn thấy nụ cười của cô, giọng Vũ bắt giắc trầm xuống, dịu hẳn đi, bên má còn xuất hiện vết hồng nữa.

-Thế cậu thích người như thế nào?

-Tôi thích người giống...giống...cô!_Cậu ta cúi đầu, căn bản là không đủ tự tin để nhìn cô, mà nói cũng ập úng nữa. (Sao không nói thích người ta luôn đi? Còn giống với chẳng gần giống! Mệt...)

-Giống tôi?...Ha.ha.ha_Cô bật cười thành tiếng_Mất cậu có bị làm sao không đó? Tôi vừa quê mùa, vừa xấu xí, tính tình lại không dịu dàng...có cái gì tốt mà lại thích người giống tôi? Nói tôi nghe xem nào?

-Tôi...tôi không biết! Chỉ là bên cạnh cô thấy thoải mái, bản thân không bị gò ép, thế thôi!_Cậu ta nhìn cô, nói rất chân thành.

-Này!..._Cô vỗ vai cậu ta, mỉm cười một cái, định nói tiếp nhưng bị cậu ta cản lại.

-Dừng lại!

-Sao thế?_Cô chớp chớp mắt nhìn cậu ta thắc mắc.

-Cô đừng cười nữa!_Hai má cậu ta cứ hồng dần lên theo câu nói.

-Xấu quá chứ gì?_Cô nhìn cậu ta, thu hồi lại nụ cười, đồng thời bày ra bộ mặt lạnh nhạt vốn có.

-Không phải! Mà là..._“Tim tôi không chịu được!” (Hôhồhồ...hoá ra là bạn Vũ bị đau tim bởi nụ cười của Na. Mà công nhận cô cười xinh thiệt á, có hai lúm đồng tiền duyên cực!)

-Là sao? Nói nốt đi chứ! Cậu học được cái kiểu nói lấp lửng này ở đâu ra thế hả?

-Không nói chuyện này nữa! Học tiếp thôi!_Nói rồi cậu ta liền cầm đầu vào quyển vở trước mặt, vợ lại cái bút viết lầy viết để. (Chẳng biết cậu ta có biết bản thân đang viết gì không nữa?)

Na nhìn cậu ta, môi bất giác cười nhẹ: “Cậu nhóc này thật là đáng yêu! Ở đây có cậu ta nên cũng không thấy chán mấy!”

Đừng tưởng Vũ cầm cúi chỉ để viết, nếu tính chuẩn xác mà nói thì cứ viết được nửa phút cậu ta lại len lên nhìn lên Na đấy. Buồn cười nhất là cậu ta chỉ dám ngẩng nửa đầu, mở mắt to hết cỡ rồi ngược lên nhìn, ngọ lăm cơ!

-Được rồi!_Na ngó đồng hồ rồi quay sang nói với Vũ_Hôm nay học thế thôi! Cậu về phòng mình đi!

-Tôi chưa thích về! Ở lại chơi không được à? (Thực ra nếu được thì cậu ta còn muốn ở lại luôn ấy chứ!)

-Không chơi bởi gì hết! Tôi còn có việc phải làm, cậu về nhanh lên!

-Việc gì? Để tôi giúp cho!_Vũ cười tươi, hào hứng đề nghị.

-Cậu muốn giúp tôi phải không?

-Ừm!_Cậu ta gập đầu cái rụp không cần suy nghĩ.

-Ok! Vậy thì nhanh chóng về phòng cậu đi. Như thế là cậu đã giúp tôi rồi đấy! Đi nhanh lên nào!_Vừa nói cô vừa đẩy cậu ta ra cửa, sau đó không đợi cậu ta kịp phản ứng gì đã đem cửa phòng mình khoá lại rồi nhanh chóng thay trang phục, leo cửa sổ ra ngoài như lần trước.

Khi Na quay trở về đã là gần một giờ sáng. Cả căn phòng chìm ngập trong bóng tối, bốn bề tĩnh lặng không một tiếng động. Cô mệt mỏi leo lên giường, giày cũng không tháo mà trực tiếp đá thẳng lên không trung cho nó muốn rơi vào đâu thì rơi, xong rồi thì kéo chăn lên và ngủ. Cứ thế cô ngủ một giấc thật say đến sáng, khi chuông báo thức đánh cô mới không tình nguyện thò tay tắt đi, lúc này mới cảm thấy có gì không đúng! Hình như có “cái gì đó” đang gác lên người cô, eo cũng bị “cái gì đó” ôm lấy, bên cạnh hình như có tiếng thở của người khác. Từng hơi thở ấm nóng cứ thế phả vào gáy cô một cách đều đặn. Đừng có nói là...Cô từ từ xoay người lại và...đúng như cô đoán: Phan Vũ đang nằm ngủ ngon lành bên cạnh cô, đáng yêu như một đứa trẻ nhỏ. Tại sao cậu ta lại ở đây nhỉ?

-Phan Vũ! Tỉnh giậy mau!_Na dùng tay tát nhẹ vào má cậu ta mấy cái.

-Ừm...ừ.ừm..._Cậu ta nhả mày lại, rên mấy tiếng rồi...ôm cô chặt hơn và...ngủ tiếp, lúc này mày mới giãn gian một chút.

-Ui trời ơi!_Na kêu lên một cách đầy khó chịu. (Bị ôm chặt như thế không khó chịu sao được!)_CẬU CÓ GIẬY KHÔNG THÌ BẢO!

-Cái gì thế?_Cậu ta uể oải hỏi với giọng ngái ngủ, mắt vẫn chưa chịu mở ra.

-Mở mắt ra nhanh! Cậu mau mở mắt ra nhìn xem mình đang làm gì đây?

-Thì đang ngủ mà!_Mắt vẫn còn nhắm.

-Ngủ? Đúng rồi! Cậu đang ngủ NHƯNG LÀ ĐANG NGỦ TRÊN GIƯỜNG CỦA TÔI ĐÂY! GIẢI THÍCH CHO TÔI XEM NÀO!

-Thì tôi qua tôi..._Nói đến đây cậu ta mới ý thức được mọi chuyện, liền ngồi bật dậy, đôi mắt mở to đầy ngạc nhiên nhìn Na_Cô về lúc nào thế?

-Tôi đang hỏi cậu sao lại ngủ ở đây cơ mà!_Na cũng ngồi lên, nhìn thẳng cậu ta mà nói.

-Tôi...tôi...Tôi qua tôi quay lại gõ cửa phòng cô nhưng không thấy có ai trả lời, thế là...tôi lấy chìa dự phòng mở cửa. Vào trong không thấy cô đâu cả, ngồi chờ một lúc thấy buồn ngủ nên...ngủ quên mất!_Cậu ta cúi đầu ngượng ngùng.

-Tìm tôi có việc gì?

-Thực ra...chẳng có gì cả! Chỉ là tôi không ngủ được, tính tìm cô nói chuyện thôi._Rồi như nhớ ra, cậu ta hỏi_Mà tôi qua cô đi đâu vậy?

-Không phải chuyện của cậu! Mau về phòng đi để tôi còn thay đồ._Nói rồi cô mở tủ lấy quần áo và đi vào phòng tắm.

Mặc dù không được tình nguyện cho lắm nhưng Vũ cũng đành phải trở về phòng của mình. Sau khi ăn sáng xong, hai người lại cùng nhau đến trường, khoảng cách giữa họ ngày một rút ngắn, không khí cũng trở nên dễ chịu và thoải mái hơn.

Khác với hai người này, ngày hôm qua tâm trạng La Phong rất bất ổn, tức giận vô cớ, đập phá hết đồ đạc trong phòng, sát khí từ người hắn nặng đến độ không ai dám đến gần, luôn luôn đứng cách xa ba mét là ít. Sang ngày hôm nay cũng chưa khá lên là mấy. Một mình hắn ngồi ở góc lớp, cứ nhìn vào màn hình điện thoại. Chẳng biết hắn nhìn gì trong đấy nữa mà thấy hắn rất chăm chú, ánh mắt mang một chút gì đó...yêu thương cùng đau đớn. Khi Lê Na vừa mới đặt được cái cặp xuống bàn đã bị hắn thô bạo kéo ra khỏi lớp. Hắn quyết định rồi! Dù thế nào đi nữa thì hôm nay hắn cũng phải hỏi cho rõ ràng, hắn cần biết câu trả lời chính xác từ cô.

-Cậu làm cái gì thế hả? Mau thả tay tôi ra!_Na không phản ứng mãnh liệt, chỉ nhàn nhạt mở miệng giống mọi khi.

-Chúng ta cần nói chuyện một lát. Vì thế cô đừng nói nữa mà yên lặng đi theo tôi là được!_Ngữ khí của hắn rất kiên quyết, nó cho cô biết rằng nếu không làm như lời hắn thì mọi chuyện sẽ không bao giờ kết thúc được. Mà cô thì lại muốn nói chấm dứt càng nhanh càng tốt. Thế nên cô nghe theo hắn, để mặc hắn đưa mình ra vườn hoa sau trường.

Trong một không gian rộng lớn, trong lành và yên tĩnh, không có lấy một bóng người nào ngoài Phong và Na. Đến một gốc cây lớn, hắn mới miễn cưỡng buông tay cô ra, nhưng đồng thời lại trống hai tay bên người cô, tạo thành vòng vây ép cô ở bên trong. Hắn nhìn thẳng vào mắt cô, hỏi một cách thận trọng, như sợ chỉ cần mình nói sai một từ cũng dẫn đến câu trả lời không như ý muốn:

-Cô...và thằng nhóc đó, hai người rốt cuộc là loại quan hệ gì?

Cô cũng không ngại ngần, đối diện hắn, chớp mắt hai cái tỏ vẻ không hiểu điều hắn hỏi nhưng không vội trả lời mà chọn cách im lặng.

-Trả lời tôi đi! Hai người có quan hệ gì hả?_Hắn bó mạnh hai vai cô, cố gắng gần lên từng tiếng.

-Cậu là cái gì của tôi?_Trái với hắn, cô vẫn rất bình tĩnh xử lý tình huống. Chỉ một câu của cô đã làm hắn cảm khẫu. Đúng! Hắn chẳng là gì của cô cả. Nhưng...

-Thì cô cứ trả lời tôi đi đã!_Rồi hắn sẽ nói cho cô biết!

-Tôi và cậu ta...chẳng có quan hệ gì ngoài chuyện tôi là gia sư riêng của cậu ta cả! Bây giờ cậu có thể bỏ tay ra và nói được rồi đó!

Nghe thế, trong lòng Phong như trút được tảng đá lớn. Cô ấy và thằng nhóc đó chẳng là gì cả. Ha.ha Chẳng là gì cả! Vui quá đi mất! Thế nhưng ngoài mặt hắn lại không nhìn rõ cảm xúc gì cả, cố gắng lắm ta mới có thể nhìn thấy tia cười trong đáy mắt hắn. Sau khi bất động ba giây, hắn mới chậm chậm thả lỏng bàn tay trên vai cô, nhưng rất nhanh sau đó liền mau chóng đem cô ôm vào lòng, giọng nói trở nên dịu dàng, trầm

âm mang theo biết bao cảm xúc lẫn lộn không sao diễn tả nổi. Không cần biết lí do, không quan trọng từ bao giờ, dù mới biết cô vài ngày, chỉ cần giây phút này hẳn biết điều mình cần nói với cô ấy là:

-Em đồng ý làm bạn gái anh chứ?

Trong vòng tay hắn, cô cảm nhận được một cảm giác quen thuộc. Mỗi khi cô không vui, cha nuôi thường an ủi cô bằng cách ôm cô vào lòng thế này. Hơn thế nữa, trên người hắn có một mùi hương rất dễ chịu, nó làm cô thấy an toàn và ấm áp biết mấy. Nhất thời cô không phản ứng, cứ đứng yên cho hắn ôm như thế, cũng không đáp lại. Cô chỉ muốn hưởng thụ cảm giác này một cách trọn vẹn nhất thôi!

-Không lên tiếng tức là đồng ý rồi nhé! _Hắn vẫn giữ nguyên tư thế, nói nhỏ vào tai cô, khoé môi cong lên một nụ cười mãn nguyện. (Lại cái lí lẽ này rồi!)

Đã bao lâu rồi? Cô vẫn luôn tồn tại đơn độc trên đường đời! Từ khi mẹ mất, mặc dù có cha nuôi nhưng cũng có những chuyện cô không thể nói với ông, ông đối xử với cô rất tốt nhưng suy cho cùng giữa cô và ông vẫn không phải là máu mủ ruột già gì! Có phải đã đến lúc cô cho phép một người đến bên cạnh mình rồi không? Nhưng còn chuyện của cha nuôi, và cả chuyện của chính cô nữa. Những việc đó cô chưa làm xong. Có lẽ bây giờ vẫn chưa phải lúc!

-Xin lỗi! _Cô nhẹ nhàng thoát khỏi vòng tay hắn _Bên cạnh cậu có rất nhiều người con gái tốt. So với họ tôi chẳng là gì cả! Tôi không xứng đáng với cậu đâu. Cậu tìm người khác đi! _Từ từ xoay người bước đi. Trong cái không khí lạnh lẽo đầu đông, từng làn gió vô tình lướt qua, thổi bay mái tóc cô, nhìn bóng dáng cô đơn đang lặng lẽ bỏ đi, tim Phong bất giác nhói lên. Ngay lúc này, điều hắn muốn làm nhất là đem cô giam lại trong vòng tay mình, mãi mãi yêu thương, bảo vệ cô, vì hắn biết người con gái ấy cũng yếu đuối như bao người khác, cũng cần có một nơi để dựa dẫm. Chỉ là...hắn không biết phải làm gì để cô chấp nhận hắn đây? Cô luôn nhốt mình vào cái vỏ bọc lạnh nhạt ấy, làm sao mới có thể phá bỏ nó?....

3. Chương 3: Nảy Nở

“Cho anh một tháng nhé?” _Mảnh giấy trong tay Na ghi như thế.

“Chuyện gì?” _Cô viết tiếp vào đó rồi đẩy về phía Phong.

“Trước tiên hãy làm bạn gái của anh một tháng. Sau một tháng này, dù em quyết định thế nào anh cũng sẽ không nói gì nữa. Được không?”

Cô cầm mảnh giấy trong tay, ngược lên nhìn hắn. Sâu trong đáy mắt xanh lam ấy là những cảm xúc chân thật mà cô có làm cách nào cũng không thể phủ nhận được. Tình cảm hắn dành cho cô có khi nào là thật lòng?

-Hãy thử đặt niềm tin vào anh! Một lần thôi! _Hắn mỉm cười, một nụ cười thật đẹp và trong sáng...chỉ dành riêng cho cô, cho duy nhất cô mà thôi!

Đặt niềm tin vào hắn? Cô có đủ lòng tin để thử không? Vốn đặt niềm tin vào ai đó đối với cô đã là xa xỉ rồi, đằng này lại là người mới quen có mấy ngày. Thử không?

Làm sao cô biết được những điều hắn nói là thật hay giả? Biết đâu hắn chỉ muốn chơi đùa với cô thì sao? Tin hay không tin đây?

“Khi gặp một ai đó con cảm thấy đáng tin cậy, con hãy đặt niềm tin vào người đó. Có như thế con mới thấy cuộc sống nhẹ nhàng hơn, có thể nói ra những suy nghĩ trong lòng mà không phải tìm cách che giấu. Đừng quá cố chấp, hãy thử cho người đó một cơ hội cũng như cho bản thân mình một cơ hội giống như con đã từng trao niềm tin cho cha vậy!...” Những lời cha nuôi từng nói với cô trước đây cô còn nhớ rất rõ. Cho người đó một cơ hội cũng như cho bản thân một cơ hội? Được không?

-Tin anh đi! Cho anh một cơ hội thôi! _Hắn vẫn chăm chú nhìn biểu tình trên mặt cô, lên tiếng khẳng định lần nữa để chứng minh việc cô tin mình là đúng.

Cô nhìn lại hần một lần rồi nhắm mắt, hít một hơi thật sâu và...gật đầu. Cô quyết định thử tin hần lần này, cho hần và ình một cơ hội. Hi vọng quyết định của cô là chính xác!

Hần sung sướng nhảy cẫng lên, bật cười thành tiếng. Và chính vì thế ngay lập tức hần trở thành tâm điểm chú ý của mọi người. Nhưng hần không quan tâm, điều duy nhất hần biết lúc này là cô đã nhận lời, đã cho hần một cơ hội. Cơ hội để hần có thể...bước chân vào trái tim người con gái ấy!

-Ngồi xuống đi!_ Cô có chút ngại ngùng khi vô cớ cũng bị người khác soi mói, vội vàng kéo hần ngồi xuống. Lần đầu tiên cô biết ngượng, cảm giác rất lạ: Trong lòng có chút vui vui xen lẫn xấu hổ, hai má dần dần nóng bừng lên, tâm hồn lâng lâng như trên mây...Tóm lại, những cảm giác này đều là lần đầu tiên đến với cô.

Ra về:

-Anh đưa em về nhé?_Phong đi bên Na, tươi cười đề nghị.

-Không cần! Tôi về cùng Phan Vũ rồi!_Cô vẫn đáp cộc lốc, nhưng ngữ điệu thì có phần mềm mỏng hơn rồi.

-Sao lại cùng cậu ta? Bây giờ anh là bạn trai em, đưa đón em đi học là trách nhiệm của anh chứ! Mắc mớ gì liên quan đến cậu ta?_Hần tỏ vẻ bất mãn, phụng phịu y như con nít.

-Tôi ở nhà cậu ta, đương nhiên phải về cùng cậu ta rồi!

-Không được! Việc của anh anh sẽ làm, không cần cậu ta giúp!_Hần nói chắc nịch rồi nắm tay cô kéo đến chỗ gửi xe.

Trong khi đứng đợi hần, cô tranh thủ gửi tin nhắn cho Vũ nói cậu ta về trước và thực hiện một cuộc gọi ngắn:

-Mọi chuyện đến đâu rồi?

-....._Không biết người bên kia nói gì mà khi nghe xong cô có vẻ suy nghĩ, đôi mày nhíu lại, trong mắt xoẹt qua một tia chết chóc.

-Chờ anh lâu không?_Tiếng Phong cất lên lôi cô ra khỏi suy nghĩ. Cô quay lại nhìn hần cười nhẹ, chưa nói được gì đã bị hần mang “Nỗi cơm điện” đội lên đầu rồi. Cử chỉ thân mật của hần khiến cô bất giác đỏ mặt, không dám nhìn vào gương mặt hần chỉ đang cách mình chưa tới một ngón tay.

-Xong rồi!_Hần cười tươi nhìn cô, tay khẽ xoa má cô đầy chiều chuộng sau đó mới leo lên xe nổ máy. (Anh này anh đi xe máy đến trường ạ! Chẳng biết là có bằng chưa nữa. Ra đường cảnh sát hỏi thăm thì khổ!)

Qua vài giây trấn tĩnh, cô cũng nhanh chóng leo lên phía sau, nhưng thấy hần mãi mà chưa chịu đi liền thắc mắc:

-Còn chờ gì à?

-Không!

-Vậy sao còn không đi đi?

-Tại em chưa thắt dây an toàn nên anh không dám đi!

-Dây an toàn?_Cô nghe xong thì ngẩn ra_Xe máy thì lấy đâu ra?

-Là như vậy nè!_Hần không chê cô ngốc, ngược lại còn rất vui vẻ nắm hai tay cô đặt lên bụng mình_Ôm chắc vào đó! (Hi.hi.hi...dây an toàn này đặc biệt à nha!)

Bàn tay hần to lớn bao trọn cả tay cô, từng hơi ấm len lỏi truyền qua da thịt nhiệt lượng ấm áp, xua bớt đi cái lạnh của mùa đông, thứ mà rất lâu rồi cô không còn biết chúng như thế nào nữa. Vòng tay cô cứ thế xiết chặt lại, má áp vào tấm lưng rộng lớn của hần, cố gắng tận hưởng cảm giác ấy từng phút giây.

-Dừng ở đây được rồi!_Khi xe chạy đến đầu phố, Na kêu Phong cho xuống.

-Chưa tới nơi mà! Để anh đưa em đến cửa!_Phong dừng xe, thắc mắc nhìn cô.

-Không cần! Mặc công người ta lại nói này nói nọ! (Ý chị ấy là mấy người giúp việc nhà Vũ đó. Hóng hót kinh khủng luôn!)_Cô vừa nói vừa leo xuống xe.

-VẬY...anh về nhé! Bye...!_Hắn nhìn cô cười, tay gãi gãi đầu không biết nên mở lời thế nào.

-Sao thế? Bye rồi mà chưa về à?_Cô nhìn điệu bộ đó của hắn mà bật cười.

-Có thể...tặng anh...một nụ hôn không? (Biết ngay mà!)_Hắn nhìn cô bằng ánh mắt đầy mong chờ xen chút ngượng ngùng.

-Không!_Mặc dù thế nhưng cô vẫn nhần tâm với hắn bằng một từ_Thôi cậu về đi!

-Sao không chứ?_Hắn quay đi, thất vọng leo lên xe, mặt buồn so lắm bấm trong miệng.

Nhưng rất nhanh sau đó hắn lại chờ người nhìn theo bóng người con gái vừa đặt tay lên môi hắn. Cô đã hôn hắn...bằng cách của cô. Nhưng với hắn đã quá đủ rồi! Nhìn dáng cô xa dần, khoe môi hắn cứ thế cong lên, trong tim dâng trào cảm giác ngọt ngào, hạnh phúc mà bấy lâu nay hắn đã bỏ qua. Giờ đây hắn biết, thời gian qua hắn đã quá mù quáng, ngu ngốc khi để mình lạc trong thế giới phù phiếm, suốt ngày ăn chơi trác táng, ở bên những người con gái hắn không yêu, mà họ cũng chẳng có tình cảm gì với hắn, đơn giản chỉ là người này đi thì người khác thế chân. Sứ mệnh của hắn từ nay về sau là yêu cô, bên cô, bảo vệ, che chở cho cô...làm tất cả những điều tốt đẹp cho người con gái ấy, để cô ấy vui vẻ và hạnh phúc!

Hắn nổ máy phóng vụt đi. Từ phía xa, cô gái bước ra từ sau bức tường, lên một chiếc taxi vừa đến gần và đi khỏi. Na không trở về nhà Vũ luôn mà ra ngoài một lát, đã lâu rồi cô không có không gian yên tĩnh, vì thế cô muốn đến nơi nào đó và...suy nghĩ một chút...về những việc mình đang làm.

Chiếc taxi chở cô đến nghĩa trang thành phố, cô xuống xe, chậm chậm đi vào bên trong, qua những ngôi mộ của người xa lạ và dừng lại trước ngôi mộ nhỏ, trên bia đá có gắn ảnh của một người phụ nữ trẻ. Bà đang nhìn cô và cười, nụ cười hiền lành và đôn hậu...rất đẹp.

-Mẹ...! Con lại đến thăm mẹ đây!_Cô quỳ xuống, áp má lên bia mộ lạnh lẽo, bàn tay nhỏ nhắn vuốt ve trên tấm ảnh_Chà nuôi...mất rồi! Ông ấy...cũng xa con rồi! Hai người...có gặp nhau không?_Cô mỉm cười, nhưng nước mắt lại đang rơi_Nơi hai người ở chắc đẹp lắm nhỉ? Con cũng muốn đến đó lắm! Nhưng con...không thể! Con còn phải bắt người đàn ông đó ném trái cảm giác của mẹ con mình, còn phải trả thù kẻ đã sát hại cha nuôi!.....Mẹ...ơi! Con nhớ...mẹ lắm! Cũng nhớ cha nuôi nữa! Con sắp không chịu nổi nữa rồi!...Sắp gục ngã rồi! Hai người sẽ ở bên con chứ?_Cô lại mỉm cười, một nụ cười buồn đầy nước mắt_Có phải con cần một chỗ dựa không? Đã có người tình nguyện làm điểm tựa cho con tin tưởng...nhưng con không chắc con có thể!...Đặt niềm tin hoàn toàn vào người khác đối với con quá khó. Con đã quyết định thử một lần...liệu quyết định đó có sai không?...Mẹ nói cho con biết đi! Con phải làm gì đây?.....

Nếu nước mắt có thể xóa hết nỗi đau trong cô, có thể mang cô đến thế giới tốt đẹp hơn thì chắc hẳn là cô đã khóc hết nước mắt rồi. Nhưng không! Nước mắt chẳng làm được gì cả, khi bạn buồn, bạn khóc...thế nhưng bạn vẫn cứ buồn, cứ đau, cứ chìm trong thế giới đen tối tự mình tạo ra. Chỉ có nụ cười, nụ cười của hạnh phúc, của tình yêu mới có đủ sức mạnh làm được điều đó. Và khi ta chủ động đón nhận, ta sẽ thấy cuộc sống tươi đẹp biết bao, đáng quý biết bao, trân trọng từng giây từng phút được tồn tại, cố gắng tận hưởng những gì được ban tặng một cách trọn vẹn nhất có thể. Vậy thì tại sao lại không gạt nước mắt sang một bên và mỉm cười? Làm ngay đi! Những điều tốt đẹp đang chờ bạn phía trước đấy!

-Cô đi đâu mà giờ mới về?_Vũ hỏi khi bắt gặp Na ở chân cầu thang.

-Chuyện của tôi, cậu đừng quan tâm!_Cô nói nhưng không nhìn cậu ta, lẳng lặng đi tiếp.

Vũ thấy có gì đó không đúng, liền níu tay kéo cô lại. Và cậu ta giật mình khi thấy hốc mắt Na đỏ hoe. Cô khóc? Cô vội vàng quay đi, ngăn không để cậu ta nhìn nữa, nhưng cậu ta đã thấy mất rồi.

-Sao cô khóc? Ai bắt nạt cô à? Nói cho tôi biết, tôi giúp cô trút giận!_Cả người cậu ta bắt đầu nóng lên, hai mắt chứa đầy lửa. Ai dám động đến Lê Na của cậu ta? Là ai?

-Cảm ơn! Không sao đâu, tôi về phòng trước đây!_Cô vỗ nhẹ vai cậu ta, mỉm cười trấn an rồi quay đi. Cô biết cậu ta là một đứa trẻ hiền lành, tốt bụng...vì thế cô nghĩ mình không nên quá thân thiết với cậu ta.

Nếu sau này biết được sự thật, cậu ta sẽ ra sao? Có hận cô đã lợi dụng cậu ta không?...Tại sao cậu ta lại là con của ông ta và người đàn bà đó chứ? Có phải số mệnh đang trêu đùa con người không?

-Sao không xuống ăn cơm?_Vũ đẩy cửa phòng Na, bước vào, trên tay còn mang theo khay đồ ăn bốc khói nghi ngút.

-Tôi không đói! Chỉ là thấy hơi mệt, hôm nay chúng ta nghỉ học một buổi!_Cô đứng lên, đi về phía bàn học.

-Ồm à? Bị làm sao để tôi lấy thuốc cho?_Cậu ta đặt khay xuống bàn, nhìn cô đầy quan tâm.

-Không cần đâu! Tôi muốn nghỉ ngơi, cậu ra ngoài đi!

-Vậy...cô cố ăn lấy một ít rồi hãy ngủ nhé. Nhịn đói không tốt cho sức khỏe đâu! Tôi đi đây!_Cậu ta khép nhẹ cửa, trước khi rời đi vẫn không quên nhìn cô một lượt.

Cô nhìn theo bóng dáng cậu ta khuất sau cánh cửa, không nén nổi tiếng thở dài. Đột nhiên di động trong túi rung lên, cô nhanh chóng lôi ra. Một tin nhắn! Số lạ!

“Có phải đang nhớ anh không?”

Cô bật cười, tay ấn bàn phím soạn lại dòng tin: “Tôi không có thói quen ngồi nhớ ai đó!” Không ngờ hẳn cũng làm được trò này!

“Không sao! Anh sẽ thường xuyên xuất hiện trong cuộc sống của em, rồi sẽ có ngày em nhớ anh đến phát điên cho xem”

“Cậu tự tin quá rồi đấy! Tôi đang nghĩ không biết mình có sai lầm khi nhận lời cậu không nữa!”

Vài giây sau khi tin nhắn gửi đi, di động của cô đổ chuông. Cô đưa lên áp vào tai, chưa kịp làm gì đã thấy:

-Em không sai đâu! Anh yêu em!_Đầu dây bên kia phát ra tiếng nói rồi cúp máy. Rất nhanh nhưng đủ để lại dư âm trong cô. Ấm áp, hạnh phúc...(Thế loại gọi điện kiểu gì đây? Nói mỗi một câu rồi cúp máy là sao? Bất lịch sự!) Cánh cửa kết nối với thế giới tươi đẹp đang hé mở với cô, đúng không?.....

Những ngày tiếp theo cứ thế lặng lẽ trôi qua một cách êm đềm, cho đến một lần: Vào giờ nghỉ trưa, La Phong vừa cùng Lê Na ăn trưa về, ngồi vào ghế chưa được ấm chỗ đã nghe thấy đám con gái trong lớp thì thầm to nhỏ, rồi lại chỉ trỏ hai người cái gì đó. Rất nhanh sau đó không gian trở nên yên tĩnh, khi Phan Vũ bước đến trước mặt Na. Cậu ta nhìn cô chăm chăm, hai mắt chứa đựng sự tổn thương ghê gớm xoáy sâu vào người đối diện. Nhiều phút trôi qua, cậu ta mới liếc mắt nhìn Phong và hỏi:

-Hai người bắt đầu từ bao giờ?

-Này! Cậu đang làm gì thế hả? Đây đâu phải chuyện của cậu, cậu đâu cần quan tâm!_Cô nhún mày tỏ ra không mấy thích thú.

-NHƯNG TÔI THÍCH QUAN TÂM!_Cậu ta gắt lên, hai mắt giận giữ_Tại sao cô lại chọn anh ta? Sao không phải là tôi? Tại sao..?...

-Cậu thôi ngay đi! Cô ấy chọn ai là quyền của cô ấy, cậu lấy tư cách gì mà can thiệp?_Phong biết lúc này lên tiếng là đổ thêm dầu vào lửa, nhưng hẳn không thể ngồi trơ mắt nhìn “bạn gái” chịu ầm ức được.

-AI CẦN NGHE ANH NÓI!_Cậu ta lại gằn lên, hai tay bóp chặt vai Na mà gằn hỏi_Nói đi! Cô nói đi xem nào! Nói cho tôi biết tại sao không phải là tôi? Nói đi chứ!_Cô lặng lẽ nhìn cậu ta, không lên tiếng, chỉ cố gồng đi sâu vào đáy mắt cậu ta_Sao không trả lời?

-Tránh ra!_Phong tiến đến hất Vũ ra khỏi người Na, đồng thời đứng chắn trước mặt cô_Nếu cậu dám động đến bạn gái tôi một lần nữa, tôi sẽ không tha cho cậu đâu!

Vũ nhìn xuyên qua hắn, ánh mắt ghim vào người con gái phía sau. Rồi cậu ta nở nụ cười, một nụ cười đầy chua xót, mỉa mai chính bản thân mình...và cậu ta...xoay người bước đi, không nói thêm bất cứ lời nào nữa.

Trái tim cậu đau nhói như có ai dùng kim đâm vào, dòng máu nóng hổi bên trong chỉ trực trào ra. Lần đầu tiên cậu thực sự thích một người, nhưng người đó lại không thuộc về cậu! Yêu là đau mà tại sao con người ta cứ muốn yêu? Tại sao lại làm cho cậu thích người con gái ấy nhưng lại không để người con gái ấy bên cạnh cậu? Tại sao lại gieo cho cậu hi vọng nhỏ nhoi rồi lại chính tay dập tắt nó? Hạnh phúc tại sao luôn quay lưng lại với cậu như thế? Đau, đau quá...!

-Em không sao chứ? _Phong ân cần hỏi Na sau khi Vũ đi khỏi. Hắn thấy sắc mặt cô có phần không được tự nhiên sau chuyện vừa rồi.

-Không sao! _Cô mỉm cười yếu ớt với hắn rồi trở về với vẻ mặt lạnh nhạt thường ngày, quay đi không nói thêm gì nữa. Có phải cô buồn vì thằng nhóc đó?

-Đừng để ý đến thái độ của người khác! _Hắn nắm lấy đôi tay cô, nhìn cô âu yếm _Em chỉ cần tin anh yêu em là được! Dù cả thế giới này quay lưng lại với em thì anh vẫn sẽ đi bên em, che chở, bảo vệ và yêu thương em...mãi mãi!

Cô lại cười, nhưng lần này là nụ cười tươi tắn, ấm áp, mang theo sự tin tưởng của cô dành cho hắn. Cô đã quyết định tin hắn thì cô sẽ tin đến cùng! Mặc dù thế nhưng khi nghĩ về Vũ, cô luôn cảm thấy có lỗi. Cô không muốn làm cậu ta tổn thương, lại càng không muốn vì mình mà cậu ta buồn. Làm gì với cậu ta đây?

Không biết ngày hôm nay là ngày gì nữa mà liên tiếp những chuyện không hay xảy đến với cô. Vừa bước chân ra khỏi lớp để về thì lại nghe thấy tiếng bàn tán của mấy cô gái xung quang, thì thoảng còn rú lên, cười tít mắt nữa. Mà nhân vật được nhắc đến ở đây không ai khác là cô!...À mà không đúng! Chuẩn mà nói là hình cô trên mặt một quyển tạp trí, và chính xác hơn nữa là hình Lili-cũng tức là Lê Na cô. (Chắc ai cũng đoán ra rồi nhỉ!)

-Ngày mai chị ấy chụp hình ngoài trời đấy! Tớ muốn một lần nhìn tận mắt chị ấy xem có xinh như trên hình không! _Một cô này ôm quyển tạp trí, mắt ngược lên trời long lanh đầy mơ mộng.

-Nghe nói gần nhà nhỏ Mít, mai tớ đến nhà nó rồi hai đứa cùng nhau đi. Nếu được tớ sẽ xin chữ kí của chị ấy về làm kỉ niệm....

Cái gì? Chụp hình ngoài trời! Giữa đường phố bao người qua lại như thế? Anh ta định làm gì vậy? Chưa nói với cô một lời nào đã tự ý quyết định rồi! Anh ta đúng là muốn chết mà! Cô tức tối rút điện thoại ra, đến một góc khuất gọi điện.

-Alo! _Anh chàng bên kia đầu dây vừa mới lên tiếng đã bị ngay băng lạnh tạt vào mặt cả một "sô".

-Anh Jaen! Anh muốn nhập viện có đúng không? Sao chưa hỏi ý kiến em mà anh đã đăng lên tạp trí thông báo ngày mai em chụp hình ngoài trời hả?

-E.m...em bình tĩnh đã! _Jaen vội vàng lên tiếng trấn tĩnh _Mọi chuyện có gì gặp nhau hãy nói! Anh mời em đi ăn cơm rồi chúng ta bàn việc, thế nào?

-Ở đâu? _Cô không chút khách khí hỏi thẳng.

-Chỗ cũ được không?

-Ok! 8h gặp anh tại đó! Anh mà không tới em sẽ đến nhà tìm anh đấy! _Nói rồi cô liền cúp máy. Bao nhiêu hoả khí dồn nén bộc phát hết lên mặt khiến ngay giữa trời đông mà khuôn mặt cô trở nên đỏ bừng, nóng ran. Jaen, để xem em xử lí anh thế nào nhé!

Bên kia đầu dây, Jaen khẽ rung mình một cái. Phên này anh chết thảm rồi! Ôi trời ơi, một bên là ông chủ, một bên là người anh yêu nhưng vẫn luôn coi là em gái, bắt anh chọn có phải làm khó anh không chứ! Chọn cô, anh đắc tội với sếp! Chọn sếp, anh sẽ chết rất khó coi! Có cách nào vẹn cả đôi đường không hả trời? Làm ơn chỉ cho tôi biết với!

-Mai là chủ nhật nên hôm nay cậu được nghỉ! Tôi ra ngoài chút! _Na nói với Vũ đang ngồi xem TV trong phòng khác rồi đi ra khỏi nhà.

Cậu ta đưa mắt nhìn theo, tức tối nhần nhần vật trong tay. TV chuyển kênh loạn xạ, dừng lại ở kênh nào đó, đang quảng cáo về thuốc giết gián. Mà mọi người nên biết rằng gián là loài côn trùng mà Phan Vũ ghét cay ghét đắng nhưng cũng sợ vô cùng. Thế nên không khó lí giải cho lắm về việc “vật” trong tay cậu ta vô duyên vô cớ lao thẳng vào màn hình TV. “Dùng” một tiếng, tối thui luôn!

Lê Na ra khỏi cổng, đi bộ đến đầu phố rồi vẫy một chiếc taxi rời đi. Cô đến điểm hẹn chính xác không chệch một khắc đồng hồ. Vừa vào cửa đã nhìn thấy một cánh tay hướng mình vẫy vẫy, cô nhanh chóng đi về phía đó, tự nhiên ngồi xuống. Người con trai đối diện liền cười nịnh nọt lên tiếng:

-Vẫn phong cách cũ, tới rất đúng giờ! Em dùng gì nào?

-Tuỳ anh! _Cô lạnh lùng đáp, nhìn thẳng vào mặt anh.

-Đừng nhìn anh như thế! _Jaen cố làm ra vẻ ngượng ngùng cười nói _Anh biết anh đẹp trai rồi, nhưng em nhìn thế làm anh ngại đấy!

Cô vẫn nhìn anh, không lên tiếng nữa. Mồ hôi anh bắt đầu rịn ra, trên mặt sắp mất đi nét cười thì một người phục vụ “Tốt bụng” đến giúp anh giải nguy. Anh vội vàng cầm Menu chắn ánh nhìn của cô, giả bộ chăm chú vào các món ăn, chỉ này trở nọ một hồi. Người phục vụ vừa rời đi, ngay lập tức anh bị tiếng nói lạnh băng của cô gái trước mặt làm cho rét run.

-Anh chọn món xong chưa?

-À.à...X..ong...xong rồi! _Anh đưa tay thấm mồ hôi trên trán.

-Được rồi! Vậy giờ chúng ta nói chuyện! Cho anh 2phút để nói rõ sự tình!

-Là thế này. _Như được cấp thêm dũng khí, anh chộp lấy cơ hội phun ra mọi tràng _Sếp của bọn anh muốn thay đổi chương trình một chút, không muốn những bức hình đơn điệu trong nhà nữa. Vì thế ông ta đề nghị chúng ta có một buổi chụp hình ngoài trời để tạo nét mới mẻ. Lần này còn có cả người tài trợ chính đến tham gia nữa, nên anh không thể từ chối được! Chỉ lần này thôi, sau này anh sẽ không tự ý quyết định nữa!

-Anh còn muốn có lần sau sao?

-Không...Không! Tuyệt đối sẽ không có lần sau! Em cố gắng giúp anh lần này đi! Lê Na xinh đẹp, tài giỏi, đáng yêu của anh! Giúp anh nhé...nhé...nhé! _Anh nhìn cô, đôi mắt đầy mong chờ long lanh như cún con. (Miêu tả thế chắc cũng không sai đâu nhỉ?)

-Không được! Em chỉ có thể làm việc buổi tối thôi!

-Phá lệ một lần thôi! Đi mà... _Anh bắt đầu làm nũng như trẻ con. _Na ơi! Na à! Giúp anh đi! Đi.đi.đi.đi.i.....

-Dừng! _Cô hết chịu nổi rồi. Đành giúp anh vậy, coi như tích đức cho kiếp sau. _Thôi được rồi, nhưng chỉ hai tiếng thôi đấy!

-Được, được, được! Hai tiếng cũng là tốt rồi. Ôi anh yêu em qua đi mất! _Anh sung sướng nắm tay cô hôn chụt một cái. Thật may cho anh là hôm nay cô dễ tính, không chấp anh. (Người ta đang trong giai đoạn trước khi yêu mà!)

Ăn cơm xong, Jaen đề nghị đưa Na về nhưng cô từ chối, cô nói muốn đi dạo một mình nên anh về trước. Bước từng bước chậm rãi trên con đường đầy lá vàng rơi, từng cơn gió lạnh buốt lùa qua khiến tóc cô bay bay trong gió. Trời đã vào đông, lạnh hơn rất nhiều. Nhìn quanh ai ai cũng có đôi có cặp, nắm tay nhau cười nói vui vẻ, chỉ có cô là đi một mình. Tự dưng cô cảm thấy cô đơn quá! Giở phút này cô cần có một người bên cạnh, chỉ đơn giản là cô muốn đi bên ai đó, vậy thôi!

Ông trời cũng thấu hiểu lòng cô, ngay lúc này đây chuông điện thoại của cô reo lên.

-Có phải đang nhớ anh, đúng không? _Giọng nói dịu dàng, ấm áp mang sự quan tâm của ai đó từ bên kia truyền đến.

-Cậu không còn câu khác để hỏi sao?

-Em đang ở ngoài sao? Anh nghe có tiếng gió._Phong gạt vắn đề đó sang một bên, chú ý đến âm thanh lạ phía cô.

-Ừ, tôi đang đi dạo.

-Chỗ nào?_Hắn cuống lên.

-Gần khu vui chơi!

-Ồ đó chờ, anh đến ngay!_Hắn ra lệnh rồi nhanh chóng cúp máy.

Cô cất điện thoại vào túi và tìm một nơi dừng chân. Chưa đầy 10phút sau Phong đã đứng trước mặt cô, trên người ngoài áo thun, quần jeans đơn giản chỉ có thêm cái áo khoác hần vợ vội lúc đi. Có lẽ hắn đang ở nhà! Ấm áp như thế không muốn lại chạy ra đây gặp cô, có phải hắn ngốc quá không? (Anh ý là lo cho chị chứ ngốc cái gì! Chị chẳng hiểu tình cảm của người ta gì cả!)

-Sao em lại ở ngoài một mình vào lúc này? Buổi tối rất nguy hiểm em có biết không? Nhỡ không may gặp phải côn đồ thì làm sao hả? (Côn đồ gặp chị ấy không chạy mất dép thì thôi, anh lo làm cái gì chứ!)_Hắn kéo cô vào chỗ ngồi chờ xe bus gần đó, bắt đầu quan tâm, trách mắng (Mắng yêu à nha!)_Ra ngoài lại không chịu đeo bao tay vào. Em xem bàn tay xưng đỏ hết lên rồi này!_Vừa nói hắn vừa đưa tay cô lên miệng, thổi hơi ấm vào đó, rồi xoa xoa một cách cẩn thận_Lần sau có đi đâu thì nói với anh một tiếng, anh sẽ đưa em đi, không được đi một mình nữa nghe chưa? Nếu để anh biết em như thế anh sẽ đánh đòn em đấy! (Nghe như mấy ông bố dạn dò con cái ấy nhỉ!)

Cô để cho hắn giúp mình làm ấm, không nói gì mà chỉ chăm chú nhìn...từng đường nét trên khuôn mặt hắn. Vầng trán rộng, cái mũi cao cao, đôi mày cương nghị, hàng mi đen dài phủ trên đôi mắt xanh cuốn hút và...hai cánh môi có phần tím tái đang không ngừng cử động thổi hơi ấm vào tay cô. Nhìn kĩ thế này cô mới nhận ra...hắn thực sự rất đẹp. Một vẻ đẹp ngang ngược với mái tóc nhuộm hoe đỏ, khác hẳn với đẹp theo kiểu baby, thánh thiện của Vũ.

-Lạnh lắm phải không?_Hắn ngẩng đầu lên, bắt gặp khuôn mặt cô gần trong gang tấc, hai cánh môi đỏ mọng đang mím lại khiến người ta thật muốn phạm tội quá! Bàn tay hắn không theo điều khiển mà dơ lên, muốn chạm vào má cô.

-Không nên tùy tiện động vào tôi như thế!_Thanh âm trong trẻo đột nhiên vang lên, đưa hắn về với thực tại, bàn tay kia cũng được ai đó hạ xuống.

-Xin lỗi! Anh không cố ý, chỉ là..._Hắn bối rối không biết nên nói gì. Cũng may vừa đúng lúc có cơn gió lạnh thổi qua làm cô khẽ rung mình, hắn nhanh chóng đổi chủ đề_Trời lạnh quá! Anh nghĩ em nên về nhà thôi!

-Tôi muốn đi dạo!_Cô nhàn nhạt nói rồi đứng lên. Thấy vậy hắn cũng vội vàng dắt xe chạy theo.

Đi được một đoạn, hắn thấy phiền phức liền đem xe đi gửi ở gần đấy rồi cùng cô đi bộ. Hai người chậm chậm đi bên nhau, không ai nói với ai câu nào. Hắn thấy nét mặt cô trầm ngâm, ánh mắt trống rỗng nhìn về phía trước-một nơi xa xăm không rõ điểm đến, trong lòng tràn ngập cảm giác chua xót. Điều hắn muốn làm nhất lúc này là đem cô ôm vào lòng, để cô cảm nhận được tình cảm hắn dành cho cô làm như thế nào. Đúng lúc này hai người đi qua một quán bán khoai lang nướng, cô tỏ ra thích thú kéo hắn vào trong và gọi vài phần.

Nhìn cô vừa cầm củ khoai nóng hổi trên tay vừa ra sức thổi thổi cắn cắn, ăn say sưa đến mức mặt xuất hiện một vệt đen cũng không biết; hắn mỉm cười đưa tay lau đi cho cô, miệng dụi dụi dành trách yêu:

-Nhìn em ăn này! Giống con mèo quá!

Thời khắc ấy, trong lòng cô thấy ngọt ngào, hạnh phúc vô cùng. Nhưng cũng vì hành động của hắn thân mật quá, làm cô có chút ngượng ngùng mất tự nhiên, công việc bóc khoai cũng vì thế mà ngừng lại.

-Để anh giúp em!_Hắn lên tiếng đề nghị sau khi xử lí xong vệt đen trên mặt cô.

Cô còn chưa định hình được chuyện gì vừa diễn ra thì đã thấy củ khoai trên tay mình đang được hắn cẩn thận bóc đi lớp vỏ cháy bên ngoài, để lộ phần thịt mềm ngọt bốc khói nghi ngút bên trong ra. Cô không tự

chủ nhìn nó mà nuốt nước bọt đánh ực một cái. Từ nhỏ cô đã thích ăn loại thực phẩm này rồi, bây giờ có người phục vụ, bóc chúng mang đến tận miệng cho cô, cô không ăn thì có mà chuyện lạ à!

Chính vì thế mà hần cứ bóc được củ nào đưa cho cô là cô ăn bằng hết. Cho đến khi cô đã no đến mức không thể cho thêm củ nào vào dạ dày nữa thì hần mới trả tiền và đưa cô về.

Thấy cô ăn khoai vui vẻ như vậy tâm tình hần cũng lên cao theo. Trong lòng thầm vui mừng vì ít nhất đến giờ hần cũng biết cô thích ăn khoai nướng. Sau này hần sẽ thường xuyên dẫn cô đi!

4. Chương 4: Từng Bước

“Tiến sâu hơn vào trái tim em!”

-Cảm ơn! _Ngồi sau lưng để Phong trở về, Lê Na bất chợt lên tiếng.

-Vì chuyện gì? _Hần vẫn nhìn thẳng, miệng hé mở hỏi lại.

-Vì đã ở bên tôi! _Cô chậm chậm dựa vào lưng hần, hai tay cũng siết chặt hơn, thanh âm phát ra nhỏ như muỗi kêu nhưng đủ để mình hần nghe thấy.

Khoé môi hần vì thế mà tươi cười không ngớt, tốc độ xe ngày một chậm lại, đến mức đi xe đạp còn nhanh hơn. Hần muốn kéo dài khoảnh khắc ấm áp này càng lâu càng tốt...để tận hưởng niềm hạnh phúc nhỏ nhoi trong tim.

Nhưng dù có đi chậm đến thế nào chẳng nữa thì cô cũng phải về nhà. Dừng lại đầu phố nhà Vũ, hần thật sự không muốn xa cô chút nào. Nhưng hần làm gì được? Chỉ có thể đứng lại nhìn cô lâu thêm một chút, cho đến khi cô vào nhà an toàn, hần mới quay đầu xe phóng đi.

-Cháu ra ngoài giờ mới về à? _Một người phụ nữ trung niên, dáng vẻ hiền hậu chạy ra mở cửa, ân cần hỏi han cô.

-Vâng! Cháu có chút chuyện. _Cô cười đáp lại. Đây là bác Lan, một trong ba người giúp việc lâu năm ở đây. Trong số những người làm thì bác là người tốt với cô nhất, luôn nhắc nhở cô những thứ cần thiết, có đồ ăn ngon thường để phần cho cô nữa.

-Thôi lên phòng nghỉ sớm đi! Hôm nay trời trở lạnh rồi đấy. _Bác vừa khép cửa vừa không quên dặn dò cô.

-Cháu biết rồi! Cảm ơn bác! _Cô đáp lại rồi nhanh chóng vào nhà và đi lên phòng. Lúc ở trước cửa phòng, cô cố tình gõ cửa xem xét tình hình trong phòng Vũ nhưng gõ mãi mà chẳng thấy động tĩnh gì cả, gọi cũng không ai trả lời. Hỏi ra mới biết, cô ra ngoài không bao lâu thì cậu ta cũng phóng xe đi. Chắc lại đi chơi rồi! Cô nghĩ thầm như thế rồi trèo lên giường. Sự mệt mỏi cộng thêm “thứ gì đó” rất khó tả đang đâm trồi trong tim khiến cô nhanh chóng đi vào giấc ngủ.

.....

Cô chạy trên đồng cỏ xanh tươi, rộng lớn, hoa mọc ở khắp nơi, ánh sáng tran hoà trên bầu trời phủ lên vạn vật một màu vàng tươi tắn. Môi cô không ngớt nụ cười. Phía sau là người con trai tóc hoe đỏ, vừa chạy theo cô vừa gọi lớn:

-Lê Na! Em đứng lại cho anh! Không được chạy!

-Đồ anh bắt được em đấy! _Cô quay lại, lè lưỡi trêu hần, cười khúc khích.

-Dám đồ anh à? Em chờ xem anh xử lí em thế nào nhé! _Hần cười xảo trá, hướng cô chạy thật nhanh. Cô thấy vậy cũng thực mạng chạy nhưng...không lâu sau cô cũng nắm gọn trong vòng tay hần. Hai người ngồi bệt trên bãi cỏ.

-Xem nào...Làm gì đây ta?_Một tay hấn ôm cô, một tay đưa lên cầm vuốt vuốt ra chiều suy nghĩ rất nghiêm túc, thế nhưng ánh mắt lại không ngừng đảo qua đảo lại trên người cô.

-Không được nhìn em như thế!_Cô lấy tay che mắt hấn lại.

Bàn tay nhỏ bé liền bị hấn nắm lấy, cả người cô bị hấn kéo đến gần, giam chặt trong lồng ngực. Hơi thở ấm áp, dịu dàng phả vào má cô, thanh âm trầm thấp du dương bên tai:

-Anh nghĩ ra rồi! Để trừng phạt em, anh quyết định: buộc em lại cả đời bên anh! Có chịu không?

-Không chịu!_Cô nhanh nhẩu đáp.

-Anh hỏi lại lần nữa nhé. Em có đồng ý bên anh cả đời này không?_Hấn bình tĩnh, đem ánh mắt cô đối diện với mình.

-E.m..._Cô còn chưa có trả lời xong thì miệng đã bị bịt lại. Bờ môi ấm nóng của ai đó đang đặt lên môi cô...thật nhẹ nhàng...nhưng vô cùng sâu lắng.

Ở cách đó không xa, có một người con trai khác nhìn về phía hai người, trên môi là nụ cười buồn, chân thành chúc phúc cho họ...nhưng trong trái tim...đang âm thầm rỉ máu. Lặng lẽ rời đi.

“Nếu chúng ta không thể, tôi tình nguyện hi sinh để cô được hạnh phúc!”

.....

Trong màn đêm yên ắng, không một động tĩnh, đột nhiên vang lên tiếng nổ của động cơ. Không lâu sau, lại có tiếng đập cửa giữa dội kèm theo giọng nói khàn khàn của một ai đó.

-Lê Na!...Mau mở cửa ra! Lê Na...tôi muốn nói chuyện với cô!_Tiếng nói đứt quãng lọt qua khe cửa vào phòng, cơ hồ còn mang theo cả tiếng nấc khê nữa.

“Rầm! Rầm! Rầm...” Cánh cửa liền tiếp bị bạo hành làm Na tỉnh giấc, mò mẫm trong bóng tối bật đèn rồi ra mở cửa. Và đứng trước mặt cô giờ đây là một Phan Vũ đang say khướt, quần áo sộc sộc, tóc tai rối bời, hai mắt đỏ ngầu nhìn cô chằm chằm, hơi thở mang theo mùi rượu phả vào khoảng không.

-Có chuyện gì?_Cô bình tĩnh hỏi.

Cậu ta nhìn cô, nhếch khoé miệng cười ngây ngốc, đưa tay kéo cô về phía mình mà ôm lấy. Lần này cô giãy giụa không ngừng, cố gắng thoát khỏi cậu ta. Nhưng sự phản kháng đó càng làm cậu ta kích động hơn, không những không buông tay mà còn không ngừng siết chặt lại.

-Nói cho tôi biết...Tạo sao người cô chọn...không phải...là tôi?_Âm thanh khàn đặc chứa cơn đi vào bên tai cô.

-Cậu say rồi! Mau về phòng đi!_Cô dùng sức đẩy cậu ta ra.

-Tôi không say! (Có ai say mà lại tự nhận mình say không?!)_Cậu ta vẫn ôm chặt cô_Chưa bao giờ tôi tỉnh táo như lúc này. Tôi chỉ muốn biết lí do!

-Không có!

-..._Vũ vẻ mặt mờ mịt nhìn cô, nhón mày không hiểu.

-Chẳng có lí do nào cả! Đơn giản là tôi muốn...thế thôi!_Cô rành mạch đáp trả.

-Ở bên anh ta, cô...hạnh phúc chứ?_Cậu ta nhìn sâu vào mắt cô, cố moi ra một tia dối trá nào đó, mong rằng cô chỉ đang nói đùa với mình.

Mặc dù không đành lòng làm cậu ta tổn thương, nhưng để triệt bỏ tận gốc hi vọng trong cậu ta dù chỉ là nhỏ nhoi, cô bắt buộc phải gạt đầu. Một cái gạt đầu thật tàn nhẫn, đem cậu ta từ trên mặt đất đánh bay xuống vực sâu, hoàn toàn không còn sức để ngoi lên nữa.

Cậu ta lặng lẽ buông tay ra, chậm chạp quay lưng lại với cô, đi về phía phòng mình. “Bụp”...Cậu ta...đâm đầu vào cửa, ngã lún ra đất...bất tỉnh luôn. (Đây là hậu quả của việc đi mà cúi đầu đấy!)

Na vội vàng chạy đến lay người cậu ta nhưng không có phản ứng. Cậu ta thực sự đã bất tỉnh rồi! Cô thở dài một tiếng, cúi xuống kéo cậu ta lên, mở cửa phòng cậu ta rồi đem cậu ta vào trong. Khó khăn lắm cô mới đặt được cậu ta ngay ngắn trên giường, lúc này mới nhìn thấy một bên trán cậu ta xuất hiện mảng đỏ, có lẽ là do va đập. Bất tỉnh rồi mà khuôn mặt vẫn nhăm nhó đau khổ, lại có thêm vết thương này nữa...hình như nguyên nhân đều từ cô?!

-Xin lỗi!_Cô đưa tay vuốt mấy sợi tóc trên trán cậu ta sang một bên, nhỏ giọng lên tiếng_Mặc tôi đi, đừng quan tâm đến tôi nữa. Tôi sẽ chỉ mang lại nỗi đau cho cậu thôi! Cậu là một cậu bé tốt, tôi không muốn làm cậu tổn thương, vì thế tránh xa tôi ra nhé!...Em trai!_Thanh âm càng lúc càng nhỏ rồi biến mất. Cánh cửa phòng khép lại nhẹ nhàng không một tiếng động, màn đêm lại trở về cái vẻ cô tịch, tĩnh mịch vốn có của nó.

Có thể không khi mà sự thật vẫn được giấu kín?

Sau một đêm lạnh lẽo, rét buốt, cây cối dường như đã bị gió cuốn trôi không còn lấy một chiếc lá, cơ hồ chỉ trơ lại cành cây khô khốc, thiếu sức sống. Phan Vũ từ trên giường ngồi dậy, đầu đau như búa bổ, đưa cặp mắt mơ hồ nhìn xung quang. Là phòng của cậu ta! Hôm qua cậu ta uống rất nhiều, bây giờ cũng chẳng nhớ là đã về nhà bằng cách nào và đã làm gì nữa. Điều duy nhất cậu ta quan tâm lúc này là muốn nhìn thấy người con gái ấy. Nhưng cậu ta không đủ can đảm! Cô ấy đã lựa chọn người khác...không phải là cậu ta. Nụ cười buồn đầy đau đớn chưa xót lại xuất hiện. “Cô không thuộc về tôi!”

.....

-Lê Na đâu?_Phan Vũ ngồi vào bàn ăn, tiện miệng hỏi.

-Cô ấy ra ngoài rồi thưa cậu!_Người giúp việc nhanh nhẹn đáp, tay đặt đĩa trứng ốp la xuống trước mặt cậu ta.

-Được rồi! Chị đi làm việc của mình đi!_Cậu ta phất tay rồi cầm dao, nĩa lên, ánh mắt quét qua vị trí đối diện một cái, trong lòng không ngừng thờ dài. Cô ấy không có ở đây! Vị trí đó, thường ngày vẫn là của cô, hôm nay thì không phải! Cô ấy chắc đang ở cạnh anh ta...cười nói vui vẻ!

Cả ngày hôm đó, cậu ta chui trong phòng, không tiếp xúc với ai ngoài lúc ăn cơm. Cha đi công tác, (Không biết có phải công tác thiệt không ta?) mẹ đi du lịch, cái nhà này ngoài mấy người giúp việc ra còn ai nữa? Từ nhỏ đến lớn, cậu ta luôn chỉ có một mình. Ăn một mình, học một mình, chơi một mình, ngủ một mình...cứ thế lớn lên không một ai bên cạnh! Đã có lúc cậu ta mơ ước mình có anh chị em gì đó, để cùng nhau chơi đùa, học hành...Nhưng khi có một người, một người cậu ta thấy có cảm tình, quan tâm đến cậu ta thì người đó lại không dành cho cậu ta. Có phải ông trời muốn trừng phạt cậu ta không? Nhưng cậu ta đã làm gì sai? Đã làm gì hủ? (Bạn Vũ ơi! Xin bạn đó, đừng như vậy nữa có được không? Nào hết cả ruột!)

- Chị ấy kia! Đẹp hơn trên hình rất nhiều!_Một cô nàng nhảy cẫng lên sung sướng.

-Thấy rồi! Thấy rồi!_Cô nàng bên cạnh phụ họa, ánh mắt tràn đầy ngưỡng mộ nhìn về phía xa xa-nơi có một đám người đang vây quanh một cô gái xinh đẹp._Tiếc là họ không cho chúng ta đến gần!

-Đúng vậy!_Cô nàng này dẫm chân bắt mẫn_Tớ muốn xin chữ kí của chị ấy mà họ không cho lại đó. Tức chết mà!

.....

Đó là các cô nàng! Còn những chàng trai thì khỏi nói. Mắt nào mắt nấy đều gián chặt vào người cô gái không rời nửa giây, còn có người chảy cả nước miếng, xẹt cả máu mũi nữa. Cũng may mà họ không được phép lại gần cô gái, nếu không chắc chắn cô ấy sẽ bị bọn họ dẫm bẹp mất.

-Uống đi!_Jaen chìa cái ly đang bốc khói nghi ngút trước mặt Lili rồi ngồi xuống bên cạnh cô.

-Cảm ơn!_Cô đón lấy, đưa lên miệng nhấp một ngụm. Cảm giác ấm áp tràn ngập trong cơ thể.

-Chỉ còn vài tấm nữa là xong thôi! Em chịu khó nhé! Lát xong anh mời em ăn cơm!

-Không cần! Em đi cùng người khác rồi!

-Là tên nào may mắn có thể lọt vào mắt xanh của em vậy?_Jaen nghe thế, tò mò hỏi.

-Mắt em màu đen!_Lili đĩnh chính lại, bỏ qua trọng điểm không trả lời.

-Là người ta hay nói vậy mà! Anh chẳng qua chỉ muốn biết tên đó là người như thế nào mà lại được em để ý thôi!_Anh thở dài chán nản.

-Đó không phải việc của anh!_Cô nhàn nhạt buông một câu.

-Chào cô!_Người đàn ông trung niên bước đến trước mặt cô chào hỏi_Tôi ngồi đây được chứ?_Ông ta tự giới thiệu.

-Mời ông!_Theo phép lịch sự, cô lên tiếng.

-Ông La! Hân hạnh được gặp ông!_Jaen tươi cười hớn hở bắt tay ông ta.

-Chào cậu! Tôi có làm phiền hai người nói chuyện không?_Ông ta vừa ngồi xuống vừa mở lời.

-Không phiền! Không phiền!_Jaen tiếp chuyện._Ông đến tận đây đã là vinh dự cho chúng tôi lắm rồi! Ông dùng gì để tôi kêu người mang đến?

-Gì cũng được!_Ông ta đáp lại rồi nhìn sang Lili hỏi_Đây chắc là cô Lili?

-Đúng rồi! Cô ấy là người mẫu chính của lần chụp hình này!_Anh thay cô trả lời, rồi đưa tay về phía ông ta giới thiệu với Lili_Còn đây là ông La-Người tài trợ cho buổi chụp hình hôm nay!

-Rất vui được gặp ông!_Cô gật đầu coi như chào hỏi.

-Lili! Chúng ta tiếp tục thôi!_Tiếng gọi cắt đứt câu chuyện.

Lili đứng lên:

-Xin lỗi ông! Tôi phải làm việc rồi! Hẹn lần khác gặp lại ông!_Nói rồi cô xoay người rời đi, nhưng vẫn cảm nhận được phía sau có ánh mắt khác lạ nhìn mình. Điều đó làm cô khó hiểu. Tại sao ông ta lại nhìn cô như thế?

-Đi cùng anh đến một nơi nhé?_La Phong vừa đội mũ bảo hiểm cho Na vừa mỉm cười hỏi.

-Nơi nào?_Cô tò mò hỏi lại.

-Bí mật!_Hắn làm ra vẻ mặt thần bí, nhéo mũi cô một cái rồi quay ra trèo lên lên xe. Cô cũng nhanh chóng lên theo. Mặc dù không biết hắn muốn đưa cô đi đâu, nhưng chỉ cần là hắn, cô cũng sẽ đi cùng.

Hắn mang cô tới một ngọn đồi, trên đồi mọc rất nhiều cây xanh, lẫn khuất trong đám cỏ là những bông hoa bông công anh bé nhỏ, khi bị động vào liền tung cánh bay lên, như muôn vàn bông tuyết trôi nhẹ nhàng trên bầu trời. Rất đẹp, rất thanh bình, làm cho người ta như muốn hoà vào nơi đây!

-Thích không?_Hắn cười thật tươi, nắm tay cô đi trên thảm cỏ.

Cô không lên tiếng, nhìn hắn khẽ mỉm cười, gật gật đầu, hít một hơi thật sâu cho không khí trong lành căng tràn trong lồng ngực. Thật là dễ chịu!

-Nơi này là nơi hồi nhỏ anh và mẹ hay đến._Hắn nhìn về phía chân trời, thấp giọng lên tiếng_Bà đã từng ước muốn có một ngôi nhà nhỏ trên ngọn đồi trải đầy hoa cỏ và cây cối. Ngày ngày cả gia đình vui vẻ, cười đùa, tận hưởng những tháng ngày ngọt ngào, hạnh phúc bên nhau._Cô dương đôi mắt to tròn nhìn hắn_Bà còn nói, sau này khi anh tìm được cô gái mình thực sự yêu thương thì hãy dẫn cô ấy đến đây, nói với cô ấy rằng mình yêu cô ấy!_Lúc này, hắn chậm chậm quay sang nhìn cô, ánh mắt chứa đựng tình yêu nồng nàn, dịu dàng mà ấm áp_Em có biết bây giờ anh muốn nói gì không? (Ai chẳng biết! Còn phải hỏi!)_Hắn nắm bàn tay nhỏ nhắn của cô đưa lên ngực, áp vào nơi đặt trái tim của mình_Trái tim này là đang đập vì em đấy! Không biết từ bao giờ nó đã thuộc về em rồi! Điều anh muốn nói nhất chính là “Anh yêu em...rất nhiều”!

Lời tỏ tình rất đơn giản, lại thông dụng nhưng khi được hấn nói ra, lọt vào tai cô lại trở nên mềm mại, ấm áp, ngọt ngào vô cùng. Đây là lần đầu tiên có người nói với cô những lời như thế! Rất chân thật! Khoé mắt cô không biết vì sao bỗng nhoè đi.

-Sao lại khóc?_Hấn lo lắng lau nước mắt cho cô.

-Không phải!_Cô vội vàng quay đi, tự mình gạt chặt lông bên mi. Cô không muốn ai thấy bộ dáng yếu đuối của mình cả.

-Còn nói không phải! Thế hai con mắt đỏ hoe này ở đâu ra?_Hấn xoay cô lại đối diện với mình.

-Là bụi...

-Bụi đâu? Đưa anh xem nào!_Hấn sốt sắng cả lên, luống ca luống cuống banh mắt cô ra mà thổi thổi.

-Nó đi rồi!_Cô nhẹ gạt tay hấn ra, thấp giọng lên tiếng.

-Đi rồi thì tốt! Anh dẫn em đến chỗ này!_Hấn thở phào nhẹ nhõm, nắm tay cô kéo đi.

Đứng trên đỉnh đồi, ngắm nhìn cảnh vật rộng lớn phía dưới thật là thích! Cả bầu trời tràn ngập những cánh bồ công anh nhỏ xíu bay bay, thỉnh thoảng có gió thổi đến làm chúng bay lên thật cao, mang những “mầm non” phát tán đi khắp nơi.

Lê Na đứng ngắm nhìn thật say sưa, không để ý người bên cạnh đang làm gì, khi phát hiện ra thì trên người đã sớm được khoác thêm áo. Cô ngạc nhiên nhìn sang bên cạnh, chỉ thấy Phong cười triu mến với cô, nói:

-Gió rất lạnh!

Có biết vào thời điểm này cô muốn gì nhất không? Đó chính là được bao trọn trong vòng tay của hấn! Hấn đối với cô thật sự rất quan tâm, rất chu đáo. Trái tim lạnh lẽo của cô đang được hấn sưởi ấm dần dần, bắt đầu tan chảy vì hấn. Hình như ở một góc nào đó đã có chỗ để chứa đựng những gì thuộc về hấn!

Những cơn gió kia dù có dữ dội đến mấy cũng không thể làm cô cảm thấy lạnh nữa! Bởi vì bên cô có hấn!

.....

-Làm bài đi chứ!_Na gõ gõ vào bàn khi thấy Vũ để tâm trí nơi đâu.

Cậu ta giật mình tỉnh lại, nhìn cô như muốn hỏi gì đó nhưng cuối cùng lại không nói ra, cúi xuống tiếp tục viết viết. Đến tận trước khi ra khỏi phòng cô, cậu ta mới lấy hết dũng khí mà lên tiếng:

-Hôm nay, cô..._Thế nhưng mới hỏi một nửa dũng khí đã biến đâu mất.

-Sao?_Cô nhón mày nhìn cậu ta.

-À..không! Không có gì! Ngủ ngon!_Cậu ta nói rồi khép cửa đi ra.

Cô nhìn theo mà lòng thầm thở dài. Cô sao lại không biết cậu ta định hỏi gì chứ! Chỉ là cô không muốn cậu ta khó xử, và cũng chẳng hi vọng cậu ta buồn sau khi nghe câu trả lời của cô. Tốt nhất cứ im lặng thì hơn!

Tiếng chuông điện thoại lời cô ra khỏi dòng suy nghĩ, rất nhanh bắt máy.

-Em nghe!

-Đã tìm được kẻ ám sát cha em rồi!_Người ở đầu dây kia vội nói.

-Anh nói sao?_Cô kích động hỏi lại, trên mặt lộ rõ vẻ căng thẳng.

-Vừa rồi người chú Kỳ phái đi báo tin về, đã bắt được tên đó!_Anh ta thận trọng nhắc lại.

-Bắt được rồi? Là kẻ nào?_Thanh âm phát ra mang theo tia chết tước.

-Bây giờ mọi người đang đi đến địa điểm giam giữ.

-Ở đâu? Em đến ngay!_Cô vừa nói vừa vơ vội áo khoác trên móc.

Nhưng cô chưa đi đến cửa đã khựng lại bởi lời người bên kia:

-Anh nghĩ không cần thiết lắm! Đã có mọi người lo liệu, em không cần đến đâu. Trời rất lạnh!

-Không sao! Em đi được mà! Là chuyện của cha, em nhất định phải tự tay làm!_Giọng cô có vẻ sốt sắng cùng bất mãn.

-Anh chỉ báo với em thế thôi! Có tin tức gì anh sẽ nói lại! Bye!_Anh ta nói xong liền cúp máy không để cho Na kịp lên tiếng.

-NÀY..._Cô hét lên với cái điện thoại. Đáp lại cô chỉ là những tiếng “Tút..tút..” đáng ghét. Chưa bao giờ thấy cô tức giận như vậy! Cả khuôn mặt cô đỏ bừng lên, ánh mắt chứa đầy thù hận! Tại sao không nói cho cô biết địa điểm giam tên đó? Cơn giận của cô lan ra mọi nơi trên cơ thể. Bàn tay đang nắm chặt điện thoại vung lên mọi cái...

-A.a..a..a.....!_Tiếng hét của cô tràn ngập trong phòng. "Em để yêu" của cô đã trầu trời! Điều đó chẳng làm cô mấy may để ý. Trong đầu cô lúc này chỉ có một ý nghĩ là đến nơi đó, nhưng cô lại không biết nơi đó nằm ở đâu! Thật là muốn giết chết người mới vừa rồi nói chuyện với cô mà!

-Xảy ra chuyện gì thế?_Vũ đẩy cửa xông vào. Vừa rồi nghe thấy tiếng cô la hét, cậu ta không kịp nghĩ nhiều liền chạy ngay sang.

Ai ngờ vừa đưa mắt nhìn đã bắt gặp bộ dáng đáng sợ của cô. Hai mắt cô trừng trừng nhìn về phía cửa, bên trong trông mắt còn xuất hiện cả những tia máu đỏ nữa.

-Sao...vậy?_Cậu ta lắp bắp hỏi trong tình trạng hồn vía đi vắng.

-RA NGOÀI NHANH!_Đột nhiên cô lao đến chỗ cậu ta, đẩy cậu ta ra khỏi phòng rồi đóng sập cửa lại, khoá trái.

Cơ thể như bị rút hết sức lực mà dựa vào cánh cửa sau lưng, từ từ ngồi sụp xuống mặt đất. Hơn ai hết, cô biết rằng nếu không nhanh chóng loại cậu ta ra khỏi tầm mắt của mình, rất có thể cô sẽ đem cậu ta ra làm nơi để trút giận. Mà cô lại không thể để điều đó xảy ra được!

-Cô bị sao vậy? Mau mở cửa cho tôi đi!_Cậu ta vẫn đứng phía ngoài nói vọng vào.

-Tôi không sao! Cậu mau trở về phòng mình đi!_Cô thấp giọng lên tiếng.

-Không sao thật không? Tôi thấy cô hình như...

-TÔI ĐÃ NÓI LÀ KHÔNG SAO MÀ! Cậu đi nhanh đi!

Cô thật lạ! Chưa bao giờ cậu thấy cô như thế. Dù biết chắc cô rất không sao nhưng cô đã nói như vậy, cậu không thể ở lại nữa! Điều đó chỉ làm mọi chuyện tồi tệ thêm thôi!

-Vậy tôi không làm phiền cô nữa! Cần gì cứ gọi tôi nhé!_Vũ lặng lẽ quay lưng bước đi, dáng vẻ thật cô đơn. Đau đớn làm sao!

Nghe tiếng bước chân ngày một xa dần, Na mới chậm chậm đứng lên, nhặt lại những linh kiện điện thoại vung *** ở chân tường, lắp ráp lại. Cũng may vẫn còn dùng được. Cô nhấn rất nhiều dây số, của các chú, các anh em trong bang hội của cha nuôi. Nhưng tuyệt nhiên không ai bắt máy. Tất cả đều không muốn cho cô biết!

Cô tuyệt vọng đặt di động xuống.

Đúng lúc này nó lại kêu lên, cô vội vàng bắt máy gần như ngay lập tức:

-Alô!

-Nhớ anh quá hay sao mà vội thế?_Tiếng Phong cười nói truyền đến.

-Là cậu?_Cô hỏi lại, mặc dù đã cố dấu đi nhưng trong giọng nói vẫn không tránh khỏi có chút thất vọng.

-Em đang chờ ai sao?_Hắn cơ hồ đã nhận ra.

-....._Cô giữ im lặng.

-Mặc kệ là em chờ ai! Anh chỉ muốn nghe thấy giọng em thôi!_Hắn lập tức cười nói.

-Tôi...Cậu chưa ngủ à?_Cô lấy lại vẻ bình thường lên tiếng.

-Chưa nghe được giọng nói của em làm sao anh ngủ được!

-Bây giờ thì ngủ được rồi chứ?

-Ngủ?...Em buồn ngủ sao? Vậy ngủ đi nhé! Nhớ đắp chăn cẩn thận kẻo cảm lạnh. Còn nữa, phải mơ về anh đấy! Biết chưa?

-Biết rồi!

-Ngủ ngoan nhé thiên thần của anh! Anh yêu em!

Cô đóng điện thoại lại, không kìm được thở dài một tiếng. “Thiên thần”...là cô sao?

Hai từ ấy hình như không phải dành cho cô? Cô không thể bao dung độ lượng như những thiên thần được. Cô chỉ là một con người, có yêu, ghét, hận, thù, sao có thể bỏ qua tất cả, bỏ qua cho kẻ đã *** hại cha nuôi, bỏ qua cho người đã làm tổn thương mẹ...Làm sao cô có thể chứ? Không bao giờ! Cô là cô, là Lê Na, vì thế cô phải làm những điều nên làm!

Đêm...gió rét...mưa rơi...Lòng cô...lạnh lẽo...u ám...Đêm nay thật dài! Cô ngồi cuộn tròn trên giường, gặm nhấm nỗi đau...một mình và thức cho đến gần sáng mới chợp mắt.

5. Chương 5: Kẻ Thù?

-Lại ăn sáng đi!_Na vừa đặt chân xuống tầng một đã nghe thấy có tiếng người hướng mình vọng đến. Theo phản xạ, cô quay lại. Chỉ thấy trước mặt cô là Phan Vũ đang cười toe toét, phùng má nhai nhai thật là đáng yêu. Tâm trạng cô cũng theo đó mà tốt hơn lên.

-Chào buổi sáng!_Cô mỉm cười bước đến, kéo ghế đối diện cậu ta ngồi xuống.

-Cô muốn ăn gì?_Cậu ta trưng ra bộ mặt khả ái nhìn cô hỏi.

-Giống cậu đi!_Cô tự nhiên đáp lại.

Vài phút sau trước mặt cô đã bày ra một đĩa trứng ốp-la, cùng một cốc sữa tươi ấm nóng. Trong khi cô cúi đầu ăn, dường như cảm thấy có gì đó không đúng liền ngẩng đầu lên nhưng lại chẳng phát hiện ra có gì khác lạ. Có lẽ, trực giác của cô không đúng lắm!

Sự thật thì cô không sai! Đúng là có điểm khác lạ, chỉ là khi cô ngẩng đầu lên thì nó ngay lập tức biến mất mà thôi. Khi cô lần nữa cúi xuống, nó lại tiếp diễn. Cứ ăn một miếng, Vũ lại lén lút đưa mắt nhìn cô, trong đầu không ngừng suy nghĩ về thái độ của cô tối qua, muốn hỏi lại sợ sẽ hỏi điều không nên hỏi. Chỉ có thể trưng ra bộ mặt tươi cười, làm cho tâm tình của cô tốt lên mà thôi!

Mất khoảng nửa tiếng để hoàn thành xong việc lấp đầy dạ dày buổi sáng, Lê Na leo lên xe cùng Phan Vũ đến trường. Ngồi trên xe, cô chống tay lên cầm đưa mắt ra phía ngoài, thần thờ trong không gian của riêng mình. Cô vẫn không thể nào thôi nghĩ về việc tối qua. Cả đêm rồi mà chưa thấy có thêm tin tức gì, thực sự cô rất khó chịu. Nếu có thể, ngay lúc này đây cô sẽ chạy thật nhanh về bang hội mà trực tiếp dò hỏi tình hình, chứ đâu cần ngồi chờ dài như thế này. Thật là khó chịu mà!

-Đến nơi rồi!_Một bàn tay khẽ đập vào vai cô, đem cô kéo ra khỏi dòng suy nghĩ.

-À...ừ!_Cô tỉnh lại, khoác balô lên vai theo Vũ xuống xe đi vào trường.

Vừa bước vào cổng đã nhận được những ánh mắt “không mấy thân thiện” của các cô gái. Cũng chẳng có vấn đề gì, dù sao cô cũng đã quen với chuyện này rồi mà. Chẳng qua hôm nay cấp độ soi mói có tăng lên một chút. Trên tay một cô gái là cuốn tạp chí, những cô gái khác xúm lại xung quang thành một đám, cứ nhìn về phía cô rồi lại bĩu môi, sau đó vuốt ve hình ảnh trên tay, cười sủng nịnh, ánh mắt sùng bái tột độ.

-Cậu nhìn cô ta xem!_Nàng A chỉ tay về phía cô.

-Xì.ì....Thật đúng là một trời một vực! Xấu xí như cô ta sao có thể so sánh với chị Lili được chứ! (Cùng một người mà!)_Nàng B nhận xét.

-Đúng vậy! Chẳng ra làm sao cả!_Nàng C tiếp lời.

-Đang nói ai vậy?_Tiếng nói lạ xen vào.

-Là cô ta đó!_Nàng B tốt bụng đưa tay chỉ về phía cô cho người vừa hỏi biết.

-Cô ta như thế nào?_Tiếng nói ấy lại vang lên một lần nữa.

-Thì là đã xấu xí lại còn tỏ ra thanh cao. Được làm bạn gái của anh Phong rồi còn không chịu yên phận lúc nào cũng đi cùng anh Vũ. So với chị Lili không bằng nổi cái móng tay_Nàng ta phấn khích, quay lại dơ tấm hình trên cuốn tạp chí ra trước mặt người vừa hỏi nàng.

Nụ cười trên mặt nàng ta cứng đờ lại khi nhận ra người đó chính là...

-A.nh...a.n.h..anh Phong!

-Còn gì nữa? Nói tiếp đi chứ!_Hắn nở nụ cười với cô nàng. Nhưng mà nụ cười ấy khi qua mắt của những người xung quang, đặc biệt là cô nàng kia lại trở nên thập phần quái dị, đáng sợ.

-E.m.m....xi.n...lỗi! Em...không có ý...đó đâu!_Cô gái run rẩy giải thích, cơ thể dường như mềm nhũn muốn ngã ra đến nơi.

-Không có ý đó?_Nét mặt hắn đanh lại, giọng nói trầm thấp lạnh như băng_Vậy ý cô là gì hả?

-Không...không...Em không có ý gì hết! Em nói sai rồi, lần sau em không dám nữa! Anh tha lỗi cho em!_Cô nàng chấp tay cầu xin, nước mắt đã bắt đầu tràn ra ồ ạt.

Chính vì thế mà khoảng cách giữa cuốn tạp chí kia và hắn lại được giảm xuống. Nhìn cô gái được so sánh với cô, hắn cơ hồ chỉ muốn đem cô ta ra mà xé đôi thôi! (Em đồ anh làm được đấy!) Mặc kệ là cô ta có đẹp đến cỡ nào chẳng nữa thì với hắn, cô ta cũng chẳng là gì cả. Trong lòng hắn, không ai có thể sánh được với cô cả!

Cuốn tạp chí vô tội đang từ trạng thái nguyên vẹn, qua tay hắn liền trở thành một đồng giấy vụn, nhún nhúm không ra hình thù gì nằm lay lóc trên mặt đất.

-Tôi cảnh cáo các người lần nữa: Nếu chuyện này còn tiếp diễn thì lần sau, thứ ở vị trí này_Hắn nhìn vào đồng giấy trên mặt đất_Sẽ không còn là cuốn tạp chí, mà chính là các người đấy!_Nói xong, hắn mang theo bộ dáng đáng sợ ấy rời đi, còn không quên giẫm nát đồng giấy một lần nữa.

Tất cả đều vượt ngục thở phào. Cô nàng nọ nước mắt giàn giụa, ngã phịch xuống đất trong trạng thái từ cõi chết trở về. Đúng là đáng sợ thật! Đảm bảo chuyện này từ đây sẽ không còn lặp lại nữa. Mà có muốn thì cũng không ai có đủ can đảm để làm!

.....

-Xảy ra chuyện gì sao?_Na lên tiếng hỏi khi Phong đi đến, mang theo sát khí nặng nề mà ngồi xuống.

-Không có gì!_Hắn gượng cười trả lời.

-Có thật là không có gì?_Cô hồ nghi hỏi lại.

-Không tin anh sao?_Hắn đưa tay xoa đầu cô, cười thật là tươi khăng định một lần nữa_Thật sự là không có chuyện gì hết. Em không cần phải lo lắng như thế!

-Tôi không lo lắng!_Cô đính chính_Chỉ tiện mồm hỏi, không có gì thì thôi!

Hắn quay đi, cô nhìn sang. Cái mặt hắn cứ hằm hằm như thế, bảo không sao, ngực cũng không tin. Mà hướng hồ cô lại là người thông minh, tin hắn làm sao được. Chỉ có điều hắn không chịu nói, cô cũng không ép. Nếu muốn cho cô biết hắn sẽ tự nói ra mà không cần cô phải lên tiếng hỏi!

.....

-Cậu về trước đi! Tôi có việc cần làm._Na nói với Phong khi cùng hấn ra khỏi trường.

-Việc gì? Anh đưa em đi!_Hấn đề nghị.

-Không cần! Là chuyện riêng, tôi không muốn ai đi cùng cả!_Cô thẳng thừng từ chối. Chuyện của cô, không thể để ai biết được!

-Nhưng em đi một mình, anh rất lo!_Hấn đưa ra lí do.

-Tôi sẽ không sao đâu. Đừng như thế nữa, về đi!_Cô xuống giọng khuyên nhủ.

-Nhưng anh vẫn..._Lời nói chưa hết đã bị nuốt lại vào trong. Hấn dơ ra không thốt nên lời nữa. Cô, cô vừa...hôn vào má hấn đấy!

-Được rồi! Bây giờ về đi nhé!_Tiếng cô nói bên tai là thế mà hấn có nghe lọt tí gì đâu. Trong đầu hấn bây giờ đang tràn ngập những cảm xúc hỗn độn, vừa bất ngờ, vừa vui sướng, vừa hạnh phúc...Cả thế giới xung quanh như không còn tồn tại nữa, chỉ còn hấn với cô mà thôi!

-Đi nhanh lên!_Giọng cô một lần nữa cất lên, đưa hấn từ thiên đường trở về mặt đất.

-Vậy anh về nhé! Em nhớ phải cẩn thận đấy!_Hấn cười ngây ngốc rồi phóng xe đi, còn không quên ngoái đầu lại nhìn cô lần nữa. (Nhìn vừa thôi! Tai nạn bây giờ!)

Cô nhìn theo bóng dáng hấn khuất dần, nụ cười trên môi theo đó mà vụt tắt. Sau đó, cô vẫy một chiếc taxi gần đó, đến nơi cần đến.

-Na!_Tiếng la vừa vui mừng vừa ngạc nhiên vang lên_Em về rồi!

-Chào mọi người! Em về thăm mọi người đây!_Cô tươi cười chào hỏi.

-Na...anh nhớ em quá!

-Bé cưng của anh!...Anh sắp nhớ em phát điên rồi!

-Anh cũng thế nè!.....

-Cả anh nữa!...

.....

Cả một đám người vây quanh cô kín mít không chừa lỗ hổng. Thế nhưng không ai dám hành động quá phạm vi cho phép như là ôm hôn, bá vai bá cổ hay nắm tay nắm chân gì đấy. Cùng lắm là họ chỉ có thể dùng ánh mắt để biểu thị sự quan tâm, hưng phấn của mình với cô thôi. Tóm lại là mặc dù rất kích động nhưng họ cũng không muốn phải nhập viện đâu.

-Mọi người vẫn khỏe chứ?_Cô lên tiếng cắt ngang những lời nũng nịu.

-Rất tốt!

-Rất khỏe!

-Hôm qua anh mới giúp đỡ một bà lão qua đường!

-Còn anh mới xử lí một tên khốn dám trọc ghẹo con gái nhà lành!

.....

Thế đấy! Cô chỉ có hỏi một câu thôi mà đáp trả lại đã là không biết bao nhiêu người rồi. Nếu để ý thì bạn sẽ thấy: Từ này đến giờ ngoài giọng nữ là cô ra thì hoàn toàn là giọng nam. Có thể nói cái bang hội này ngoài cô ra thì chỉ còn nguyên đàn ông và con trai! Chính vì thế mà cô luôn được mọi người chiều chuộng, quan tâm, yêu quý hết mực, coi như bảo vật quý giá mà bảo vệ, chăm sóc đó thôi!

-Được rồi! Những chuyện đó để sau hãy nói đi!_Cô đưa tay ngăn đám người đang thi nhau kể công lại._Em muốn gặp chú Kỳ. Chú ấy ở đâu?

-Tìm chú hả? _Giọng nói trầm thấp vang lên. Đám đông tản ra hai bên. Xuất hiện trước mắt cô là một người đàn ông trung niên, mái tóc đã điểm bạc, cả người toát ra khí thế trang nghiêm làm cho người khác phải kính nể.

-Chú Kỳ! _Na reo lên, chạy nhanh về phía người đó, ôm chầm lấy cổ ông mà làm nũng _Cháu nhớ chú quá à! _Tuy với những người khác thì cô không cho họ động vào mình; nhưng với cha nuôi và các chú, cô lại tỏ ra rất thân thiết, còn rất hay làm nũng với họ nữa.

-Chú cũng rất nhớ cháu! _Chú Kỳ đưa tay xoa xoa đầu cô, nhìn cô cười hiền từ. _Để chú xem nào!

-Cháu rất khỏe! Ăn ngủ đầy đủ, làm việc rất ít, không bị hao tổn chút nào cả! _Cô đứng trước mặt ông xoay đi xoay lại mấy vòng rồi đưa ra kết luận.

-Vậy thì tốt! Lại đây ngồi đi! _Ông kéo cô vào trong nhà, đám người kia cũng chạy theo.

-Em ăn gì không? _Cô vừa ngồi xuống ghế đã lại có người hỏi thăm.

-Không cần đâu! Cảm ơn anh!

-Thôi mấy đứa đi làm việc của mình đi! _Chú Kỳ lên tiếng phân phó.

-Nhưng bọn cháu... _Có tiếng phản đối, nhưng khi bắt gặp ánh mắt nghiêm nghị của ông liền im ngay.

-Mọi người làm việc đi! Lát em sẽ cùng mọi người nói chuyện. _Cô nhìn bọn họ, mỉm cười an ủi.

-Nhớ đấy! Lát phải đến tìm bọn anh đó! _Lúc này bọn họ mới không tình nguyện rút lui, trước khi đi vẫn không quên căn dặn.

-Đám nhóc này thật là nhí nhố! _Đợi bọn họ ra hết, chú Kỳ mới lắc đầu không hài lòng nhận xét.

-Bọn họ cũng vì lâu không gặp cháu thôi mà! _Cô tốt bụng giúp họ giải thích một chút.

-Chuyện của cháu thế nào rồi? _Ông hỏi.

-Cháu tự thu xếp được! _Nét mặt cô trở nên nghiêm túc _Chú cho cháu biết tên đó hiện đang ở đâu đi!

-Chú thật sự không muốn cháu phải lo nghĩ quá nhiều! Những chuyện đó đã có các chú giải quyết rồi!

-Nhưng cháu không thể không quan tâm. Đó là chuyện liên quan đến cha cháu! Cháu rất muốn biết! _Cô kích động lên tiếng.

-Bình tĩnh nào! _Ông nắm tay cô trấn an. _Nếu cháu thật sự quan tâm đến chuyện đó thì chú chỉ có thể nói lại thông tin cho cháu thôi. Việc như thế không thích hợp để cháu tham gia. Chú nghĩ cha cháu cũng không muốn cháu như thế!

-Vậy tên đó nói gì?

-Hắn chỉ là tên tay sai, được người ta thuê đi sát hại cha cháu!

-Kẻ chủ mưu là ai?

-Chú đã làm mọi cách mà hắn vẫn kiên quyết giữ im lặng. Nhưng cháu yên tâm! Chúng ta sẽ nhanh tìm ra thôi! _Trong mắt ông hiện lên tia sát khí.

-Lúc đó, cháu sẽ tự tay báo thù cho cha! _Hai tay cô cuộn lại thành nắm đấm, con ngươi loé lên ánh sáng chết chóc. Nếu cô biết được kẻ đó là ai, nhất định kẻ đó sẽ không được sống yên! Cô thề đấy!

-Cháu đi đâu mà giờ này mới về? _Bác Lan vừa mở cổng cho Na vừa hỏi, nét mặt có vẻ không ổn.

-Cháu có chút việc riêng! Xảy ra chuyện gì hả bác? _Cô giúp bác đóng cổng, tiện miệng muốn biết tình hình.

-Ông bà mới về lúc chiều. Lại vừa cãi nhau một trận xong. _Bà thở ra một hơi mệt mỏi.

-Còn Phan Vũ! Cậu ấy đâu rồi? _Cô có chút lo lắng cho cậu ta.

-Cậu ấy ra ngoài rồi. Có lẽ cả đêm sẽ không về nữa!_Chuyện này đối với những người làm lâu năm như bà đã trở nên quá quen thuộc rồi. Lần nào ông bà chủ cãi nhau mà cậu chủ lại không ra ngoài. Sớm thì nửa đêm, muộn hơn thì gần sáng, có khi cậu chủ qua đêm luôn bên ngoài không về nữa.

-Vậy ạ? Thôi cháu về phòng trước, bác nghỉ ngơi sớm đi!_Cô đáp lại vài câu rồi vào nhà. Trong đầu không ngừng nghĩ xem Vũ đang ở chỗ nào. Cô biết với những chuyện đã xảy ra, tâm trạng của cậu ta chắc chắn sẽ không tốt.

Lúc cô đi lên lầu, ngang qua phòng ngủ của “Ông bà chủ” cũng vẫn còn nghe thấy tiếng cãi vã phát ra. Trong lòng cô thầm lên tiếng khinh thường. Ông ta bỏ rơi mẹ con cô để đi cùng người đàn bà này mà giờ đây lại đang cãi nhau với bà ta, có phải quá nực cười không?! Sống trong hoàn cảnh như vậy, không biết bao năm qua cậu ta đã dùng cách gì để chịu đựng nữa? Không tự chủ mà trong cô rấy lên sự đồng cảm và thương xót. Dù sao cậu ta với cô cũng có quan hệ ruột thịt mà!

Sau rất lâu đấu tranh tư tưởng, cô cũng đã đưa ra được quyết định cuối cùng. Bàn tay cầm di động của cô có chút không được tự nhiên. Cô đã hứa sẽ không đối tốt với cậu ta nữa vì không muốn cậu ta quan tâm lại mình, nhưng trong tình huống này cô không thể không làm gì được. Cô rất sợ tâm trạng cậu ta không tốt mà xảy ra chuyện không hay bên ngoài. Cô thừa nhận là cô đang lo lắng cho cậu ta...như một người chị thật sự!

Tiếng chuông điện thoại đổ rất lâu mà không có ai bắt máy, sự lo lắng của cô cũng theo đó mà tăng lên. Mãi hồi lâu sau mới nghe thấy bên kia trả lời:

-Alô!_Giọng nói xa lạ truyền đến.

-Anh là ai? Phan Vũ đâu?_Cô vào thẳng vấn đề.

-Cậu ta đã uống say rồi, hiện đang ngủ gục bên cạnh đây! Cô là bạn gái của cậu ta sao? Nhanh đến đón cậu ta về đi!

-Địa điểm?_Miệng hỏi, chân bước, tay cầm theo áo khoác, cô bước ra khỏi phòng một cách nhanh nhất có thể.

-.....

Chưa đầy 15phút sau cô đã có mặt tại nơi người kia nói trong điện thoại. Và bây giờ cô đang phải một mình vác cái xác gần 60kg đứng ở bên đường gọi taxi trong tiết trời rét buốt kèm theo mưa bay bay này đây. Một chết luôn!

Mãi rồi cũng có xe, thật vất cô mới có thể nhét Vũ vào trong. Chỉnh lại tư thế để cậu ta nằm thoải mái hơn cô mới kêu tài xế cho xe chạy. Bộ dáng cậu ta ngủ say trong lòng cô trông mới hiền lành làm sao; hai má vì uống say mà đỏ bừng lên, miệng thì không ngừng mở ra lại khép vào, lẩm bẩm cái gì nghe không rõ, thỉnh thoảng lại chep chep mấy cái rất đáng yêu!

Bàn tay cô không tử chủ được mà đưa ra, vuốt mấy sợi tóc trước trán cậu ta. Cùng được một người sinh ra, tuy sống trong hai hoàn cảnh khác nhau nhưng giữa cô và cậu ta có rất nhiều điểm giống nhau, cũng đều thiếu thốn về mặt tình cảm từ phía máu mủ. Ít nhất là cô vẫn may mắn hơn cậu ta, còn có cha nuôi, các chú, các anh em trong bang hội luôn yêu thương, quý mến. Còn cậu ta, hình như không có ai cả?! Lúc này cô thật muốn đóng vai một người chị gái tốt, đem đứa em trai bé bỏng, tội nghiệp của mình mà ôm vào lòng, vỗ về như những người chị khác. Nhưng với hoàn cảnh hiện tại của mình, cô không thể...dù rất muốn! Bởi vì...bây giờ họ đang ở trên taxi, hơn nữa từ lúc lên xe đến giờ cái người tài xế kia còn không ngừng nhìn họ đây tò mò.

-Cô là bạn gái của cậu ta à?_Không chịu nổi nữa, cuối cùng ông ta cũng lên tiếng hỏi. Nhưng khi thấy ánh mắt cô từ gương chiếu hậu tỏ ý khó chịu, ông ta vội bổ xung ngay_Tôi chỉ hỏi cho có chuyện thôi, không có ý gì đâu!

-Đây là em trai tôi!_Qua một hồi sau mới thấy cô chầm chậm mở miệng.

-Ra thế!_Ông ta như vỡ lẽ, vừa nói vừa gạt đầu ra vẻ đã hiểu. Thanh niên bây giờ không biết trừng mực gì cả. Cứ hễ ra ngoài là uống đến say xỉn, hại người nhà phải lo lắng. Chắc cô cũng mệt với cậu em này lắm

nhỉ?

-Không có! Em tôi rất ngoan, chỉ là hôm nay gặp chuyện buồn thôi!_Cô giúp cậu ta giải thích. Bởi vì cô không muốn bất kì ai hiểu lầm cậu ta hết.

-Thế là cô có phúc rồi đấy! Như hàng xóm nhà tôi, có thằng con mới mười mấy tuổi đầu đã trở nên hư đốn, hết xin tiền nộp học mang đi ăn chơi lại còn trộm đồ của nhà cầm cố. Khổ thân hai vợ chồng nhà đấy, suốt ngày đi làm còn phải chạy khắp nơi kiếm con. Có thằng con như vậy cũng như không..._Ông ta cứ thể thao thao bất tuyệt hết chuyện này sang chuyện khác cho đến khi cô đưa Vũ xuống xe.

Chị giúp việc thấy cô đưa cậu chủ về cũng sốt sắng cả lên, nhanh nhanh chóng chóng phụ cô khiêng cậu ta lên phòng rồi đi gọi ông bà chủ. Chỉ có điều sau đó cũng chẳng thấy ai đến cả, cô đành một mình chăm sóc cho cậu ta. Cũng chẳng vất vả mất, cũng chỉ là giúp cậu ta cởi bớt áo khoác, tháo giày, đắp chăn mà thôi.

Lo cho cậu ta chu toàn rồi cô mới yên tâm trở về phòng. Lúc này mới ngó qua điện thoại một chút. Thật không ngờ chỉ mới qua nửa tiếng đồng hồ, trong máy cô đã có đến hơn 50 cuộc gọi nhỡ, mà tất cả lại chỉ của một người. Và người đó thì ai cũng biết rồi đấy, không ai khác ngoài La Phong cả!

Cô lắc đầu cười khở, nhấn phím gọi lại cho hắn. Nếu cô còn chậm trễ, chỉ sợ hắn sẽ phóng xe tới đây hoặc báo cảnh sát mất.

Tiếng chuông mới vừa vang lên, rất nhanh đã có người bắt máy.

-Em đang ở đâu? Tại sao anh gọi không nghe máy? Xảy ra chuyện gì sao?...

-Tôi không sao!_Cô lên tiếng ngăn hắn lại, nếu không thì không biết hắn sẽ hỏi đến bao giờ nữa.

-Vì sao không nghe máy?_Hắn lặp lại câu hỏi.

-Không để ý!

-Trời ạ!_Hắn ngửa cổ than vãn_Lần sau em làm ơn chú ý một chút, hại anh lo lắng muốn chết luôn, còn tưởng em gặp chuyện không hay nữa chứ!

-Được rồi! Tôi không có gặp gì hết, không cần thái quá như vậy!

-Gì mà thái quá?_Hắn liền lên tiếng phản đối lại cô_Anh chẳng qua là rất lo, rất lo cho bạn gái của anh nên mới thế!

-Thôi...thôi! Biết rồi, biết rồi! Cậu lo lắng cho tôi, tôi rất cảm kích. Chỉ là không muốn cậu hao tổn tâm trí như vậy mà thôi!_Cô xuống giọng cầu hoà, không muốn giằng co với hắn về vấn đề không đáng quan tâm này._Thế gọi cho tôi có việc gì không?

-Không có gì cả! Chỉ là nhớ em nên gọi thôi!

-Nếu không có gì thì nghỉ sớm đi, ngày mai còn phải đi học nữa đó!

-Tuân lệnh bà xã! Anh ngủ ngay đây!_Hắn trịnh trọng tuyên bố, sau đó lại cười hì hì nói nốt câu cuối cùng_Ngủ ngoan nhé! Anh yêu em. (Lần nào cũng kết thúc bằng câu này nhỉ!)

Cô mỉm cười một mình, định nằm xuống ngủ thì lại có điện thoại gọi đến. Không biết ai nữa? Vừa tự hỏi cô vừa cầm máy lên. Là Jaen! Giờ này anh còn gọi làm gì nhỉ?

-Em nghe!

-Ngày mai em có thời gian không?_Anh hỏi thẳng.

-Để làm gì?_Cô hỏi lại.

-Ông La-người tài trợ cho buổi chụp hình hôm trước, ông ta muốn mời em ăn cơm, nói là bàn công việc, ông ta muốn em làm người mẫu quảng cáo cho sản phẩm mới của công ty ông ta._Anh nói một tràng dài, cuối cùng mới trở lại trọng điểm chính_Ngày mai em rảnh không?

-Không!_Cô từ chối thẳng thừng sau khi nghe anh nói. Những chuyện như thế cô không muốn làm_Anh đi được rồi!

-Nhưng ông ta muốn gặp mặt em. Anh làm sao mà đi đây?_Anh than thở với cô_Em thật sự không có lúc nào rảnh sao?

-Những chuyện như thế không phải trước giờ anh đều làm sao?! Đâu nhất thiết phải có em đi cùng.

-Nhưng lần này thì khác! Ông ta có ảnh hưởng không nhỏ tới ngành của chúng ta, không thể dễ dàng từ chối được. Chỉ là ăn một bữa cơm thôi mà, em cố gắng sắp xếp thời gian có được không? Coi như anh năn nỉ em đấy!

Cô giữ im lặng một lúc lâu, đến khi anh không chờ được lên tiếng gọi cô mới chầm chậm trả lời:

-Thôi được! Hẹn ông ta 7giờ tối mai đi! Địa điểm ở đâu báo lại cho em.

-Được...được! Anh sẽ nói lại với ông ta. Em thật là tốt! Anh yêu em quá đi mất!...

Không cần biết sau đó anh còn nói những gì, cô thẳng tay cúp máy cái rụp. Trong đầu cô không khỏi nhớ lại ánh mắt của ông ta hôm đó. Rất lạ...nhưng cô không thể tìm ra được điều gì để lí giải. Và rồi cô đem theo thắc mắc ấy đi vào giấc ngủ chập chờn...

6. Chương 6: Ra Đi!

Cơn mưa từ đêm qua vẫn chưa dứt, những hạt mưa tuy nhỏ bé nhưng rơi trong tiết trời rét buốt thế này, chúng chẳng khác gì những cây kim lạnh ngắt đâm xuyên vào da thịt cả. Ngồi ngắm mưa qua tấm cửa kính, Na cảm thấy lòng mình thật trống trải! Bây giờ mới là 5giờ sáng, cả thành phố vẫn còn đang chìm trong giấc ngủ. Chắc chỉ có mình cô là đang thức thôi! Trời lạnh thế này, ai lại muốn chui ra khỏi chăn sớm làm gì chứ!

Những hạt mưa nhẹ bẫng chậm chậm rơi xuống rồi lại bị gió tạt đến thổi bay lên cao, chơi vơi, lưu luyến mãi trên không trung mới có thể đáp xuống mặt đất. Lòng cô tự hỏi: Không biết bao giờ mình mới có thể đáp đất an toàn đây? Đúng vậy, biết bao giờ đây? Trong vòng quay của cuộc đời đầy rẫy những cạm bẫy này, những điều tốt đẹp liệu có đến với cô?

.....

Cô nhẹ nhàng lách qua khe cửa mở hé, cố gắng không gây ra tiếng động gì. Cô không muốn đánh thức người đang ngủ kia.

Ngồi xuống cạnh giường, cô đưa mắt ngắm nhìn khuôn mặt hiền lành đang say ngủ của Vũ. Nếu nhìn kĩ từng đường nét trên khuôn mặt cậu ta, sẽ dễ dàng thấy được cậu ta có rất nhiều điểm giống cô, nhất là cái miệng nhỏ nhắn, xinh xinh. Tuy cậu ta là con trai nhưng có đôi môi còn đẹp hơn con gái nữa kia. Nếu cậu ta không phải là em trai cô thì có khi cô cũng có tình cảm đặc biệt với cậu ta rồi cũng nên. Mặc dù hiện tại cô cũng đã có cảm tình với cậu ta, nhưng đó không là gì khác ngoài tình cảm của một người chị dành cho đứa em trai cả. Thực chất thì mọi chuyện cha mẹ cậu ta gây ra ẹ con cô cũng chẳng liên quan gì đến cậu ta. Trong chuyện này, cậu ta cũng chỉ là một cậu bé vô tội, và còn có chút tội nghiệp, đáng thương nữa! Cô lợi dụng cậu ta để tiếp cận gia đình này, có phải quá bất công với cậu ta rồi không?

Bàn tay cô trong vô thức đưa ra vuốt vuốt mái tóc của cậu ta. Từng lọn tóc mềm mềm len lỏi qua kẽ tay, khiến lòng cô xuất hiện một cảm giác khó tả mang tên...hạnh phúc. Hạnh phúc vì được ở bên người thân! Nếu được, cô mong rằng sau này khi gặp lại nhau, cô và cậu ta có thể gọi nhau hai tiếng “Chị-em” theo đúng nghĩa.

-Ừm...ừm...!_Cậu ta khẽ cựa quậy, đôi mày nhắm lại bất mãn, miệng không ngừng phát ra những tiếng rên nho nhỏ_Tại sao...lại đối xử với tôi như thế?...Vì sao lại chọn anh ta...mà không phải là tôi?

Đến giờ mà cậu ta vẫn không quên được chuyện ấy sao? Cô khẽ thở dài một hơi, kéo chăn đắp lại cho cậu ta rồi trở về phòng. Có lẽ cô nên gác vấn đề của bản thân lại, rời khỏi nơi này một thời gian ngắn để tập

trung giải quyết chuyện của cha nuôi, và cũng để cậu ta có thời gian tĩnh tâm lại! Như vậy sẽ tốt hơn, có lẽ thế...?!

.....

Vũ bị tiếng chuông báo thức làm cho tỉnh giấc. Hai tay cậu quở quạng trong tình trạng hai mắt vẫn nhắm và ý thức chưa thông. Chính vì thế mà cái đồng hồ ai đó đặt ở kệ tủ đầu giường bị văng xuống đất...chính thức vĩnh biệt cuộc đời luôn.

Phải cố gắng lắm cậu ta mới có thể ngồi dậy được, hai mí mắt nặng trĩu như trĩ, miệng đắng nghét, đầu óc thì ong ong...thật là khó chịu! Lại một lần nữa không biết vì sao cậu lại ở trong phòng mình. Nhưng cậu cũng chẳng còn hơi sức để quan tâm nữa, đầu đầu muốn chết à!

Việc đầu tiên cậu làm khi xuống giường là đi tắm. Chỉ có thế mới giúp cơ thể cậu thoải mái hơn được! Đáng lí cậu có thể ở nhà nghỉ ngơi thoải mái như những lần uống say trước đây. (Như thế là không được đâu nhé! Uống nhiều rượu hại sức khoẻ lắm!) Nhưng bây giờ có cô, cậu muốn đi học cùng cô, thế nên mới vội vàng chạy xuống nhà.

-Tỉnh rồi à? Mau lại đây ăn sáng đi!_Cậu thấy cô đang đứng trong bếp, đeo tạp giề pokemon, tay cầm đôi đũa huơ huơ với mình.

Điều này làm cậu không khỏi vui vẻ, thật nhanh ngồi vào bàn, dáng vẻ cực kì mong chờ nhìn cô. Đây là lần đầu tiên cô nấu cho cậu ăn. Và có lẽ...cũng là lần cuối cùng!

-Xong rồi đây! Cậu ăn đi!_Cô bê hai đĩa thức ăn đi ra, đặt một đĩa trước mặt cậu, còn một đĩa ỉnh.

-Nhìn ngon quá à!_Cậu cười tí mắt giống như đứa trẻ được cho kẹo, vội vàng cầm nĩa lên ném thử một miếng. Sợi mì dai dai, quện với nước sốt ngậy ngậy, những sợi thịt cua thơm ngon...cứ thế chui vào miệng cậu không ngừng. Cậu ăn rất nhanh, rất nhiều. Đây là món ngon nhất trên đời mà cậu đã từng ăn! Bởi vì nó là do cô nấu mà!

-Ăn từ từ thôi! Có ai giành ăn với cậu đâu mà phải như thế hả?!_Cô nhìn cậu ta ăn ngon lành, nụ cười trên môi nở ra thật dịu dàng.

Lúc này cậu ta mới ngừng ăn nhìn cô, lại thấy trong đĩa của cô vẫn còn nguyên, liền lên tiếng:

-Sao cô không ăn?

-Tôi không đói! Nếu cậu chưa no thì ăn luôn phần của tôi đi!_Cô đẩy đĩa của mình về phía cậu ta.

-Không được! Không ăn sẽ không có sức để học tập. Cô nhất định phải ăn!_Mặt cậu ta nghiêm lại, tiện tay đưa nĩa đã cuốn đầy mì lên miệng cô_Nào! Há ra đi!

Cô chỉ biết cười khổ làm theo lời cậu ta. Đứa trẻ này rất bướng bỉnh, không làm theo ý cậu ta thì đừng hòng được yên.

-Như vậy có phải ngoan không!_Cậu ta gạt đầu hài lòng lại lấy một nĩa mì nữa đưa lên miệng cô.

Cô mở to mắt đầy khó hiểu. Cái tình cảnh gì đây? Có đứa em trai nào lại đối xử với chị gái như bề trên vậy không?

-Nuốt nhanh lên chứ! Ăn gì mà như con nít lên ba, có mỗi miếng mà nhai mãi không xong!_Thấy cô dờ ra nhìn mình, cậu ta liền cầu nhàu.

Nghe cậu ta nói vậy, phải cố gắng lắm cô mới có thể ngăn mình không cười ra thành tiếng. Cậu ta sắp thành ông cụ non mất rồi!

-Cậu cũng nhanh lên! Tôi tự mình ăn được rồi!_Thế là cô đành cầm nĩa sử lí phần mì của mình. Cậu ta còn tiếp tục như thế nữa chắc cô cười lăn ra mất. "Tôi sẽ nhớ hình ảnh của cậu lúc này!"

.....

-Cho tôi ôm cậu một cái nhé?_Cô mở lời khi hai người đến chỗ rẽ ở chân cầu thang.

-Rất sẵn lòng!_Cậu ta cười tươi dang hai tay ra.

Cô chậm chậm tiến đến ôm lấy cậu ta. Một cái ôm thật chặt, thật ấm áp! Tiếng nói nho nhỏ phát ra bên tai cậu ta:

-Sau này cậu phải tự chăm sóc bản thân, cố gắng học hành thật tốt đấy!

-Cô nói gì cơ?_Cậu ta không nghe rõ, liền hỏi lại.

-Không có gì!_Cô buông cậu ta ra, vỗ vai cậu ta cổ vũ_Học vui vẻ nhé! Tạm biệt!_Nói rồi cô chạy nhanh qua các bậc thang lên lầu.

Vũ nhìn theo bóng cô, lòng đầy thắc mắc. Cô hôm nay rất lạ! Không những làm đồ ăn sáng cho cậu mà còn chủ động muốn ôm cậu nữa. Nhưng cậu cũng chẳng để ý nhiều, cô như vậy chẳng phải tốt sao! Tốt nhất là cô ngày nào cũng thể đi, luôn ở cạnh cậu, đừng quan tâm đến anh ta nữa thì cậu sẽ rất vui.

.....

-Cậu sao thế?_Na khê lên tiếng, ngồi xuống cạnh Phong, trông sắc mặt hắn có vẻ khó chịu.

-....._Hắn nhìn cô, dường như có gì muốn hỏi nhưng lại chẳng nói ra.

-Nếu không vui thì cứ nói ra đi, để mãi trong lòng không tốt đâu!_Cô thật lòng khuyên nhủ.

Như được châm ngòi, quả bom trong hắn nổ “Bùm” một tiếng.

-Sao em ôm thẳng nhóc đó?_Trước giờ, cô chưa bao giờ ôm hắn như thế!

-Không được sao?_Cô không trả lời hắn mà hỏi lại.

-Không được! Tất nhiên là không được rồi! Em là bạn gái của anh, sao có thể tùy tiện ôm người khác được chứ. Anh không cho phép!_Hắn kích động, âm lượng có vẻ hơi lớn, khiến người khác đều hướng ánh nhìn về phía hai người họ.

Mặc dù đã quen với cảnh này nhưng các cô nàng vẫn không khỏi ghen tị. Nhìn thái độ của La Phong thì tám, chín phần là hắn đang ghen rồi, được một người như hắn vì mình mà ghen, ai lại không muốn chứ?!

-Có vấn đề gì? Rốt cuộc cậu bị làm sao?_Cô vẫn bình thản, nhón mày hỏi.

-Anh không cho em ôm người khác, chỉ có thể ôm anh thôi!_Hắn càng kích động hơn.

-Cậu ghen?

Chỉ một câu của cô đã làm hắn tỉnh táo không ít. Tại sao đến giờ cô mới biết hắn ghen? Cô cho hắn ăn giấm chua nhiều như thế giờ mới để tâm?

-Đúng rồi đấy! Anh ghen! Vì yêu em nên anh mới ghen! Ai bảo anh yêu em nhiều thế làm gì? Đến giờ em còn hỏi nữa sao?

Đột nhiên cô đứng lên, khoác balô lên vai, rồi kéo tay hắn:

-Đi thôi!

-Đi đâu?_Hắn vừa giận vừa ngơ ngác hỏi.

-Một tháng rồi!_Cô chỉ đáp lại ba từ. Nhưng ba từ này lại như gáo nước dội thẳng vào hắn. Đã một tháng rồi! Cách đây một tháng cô đã nhận lời làm bạn gái hắn. Cũng cách đây một tháng, hai người đã bắt đầu có bước chuyển biến tốt đẹp. Một tháng qua, hắn quan tâm cô, chăm sóc cô, yêu thương cô, làm tất cả để cho cô thấy tình yêu của hắn đối với cô. Bây giờ đến lúc cô đưa ra quyết định chính thức rồi. Không biết những việc hắn làm đã đủ để cô chấp nhận hắn chưa? Tim hắn đập loạn lên...hồi hộp quá!

.....

Trên ngọn đồi lần trước hắn từng đưa cô đến, hai người đứng dưới một gốc cây lớn. Mưa đã tạnh từ khi nào rồi, nhưng màn mây xám xịt, dày cộm vẫn bao phủ, che kín mọi lỗ hổng trên nền trời, nắng không có cách nào để chiếu xuống mặt đất cả!

Cô chậm chậm hạ tầm mắt xuống, ánh nhìn rơi trên khuôn mặt tuần tú. Cô ngẩng ki từ mái tóc đến chiếc cằm, cố gắng khắc ghi lại những hình ảnh ấy vào trong tim. Cô muốn hấn trong cô tồn tại thật trọn vẹn!

-Lạnh quá!_Cô rùng mình khê kêu lên.

Ngay lập tức hấn đứng sát lại, vòng tay qua đem cô ôm vào lòng, động tác rất thành thực mà lại tự nhiên.

-Như vậy sẽ ấm hơn!_Đúng vậy, rất ấm, rất ấm! Không chỉ bên ngoài mà cả trong tim. Nhưng là...không lâu nữa, cô sẽ không còn được ở trong vòng tay ấm áp này nữa rồi!

-Hết một tháng rồi!_Hấn ở bên cô một tháng rồi!

-Ừm...hết một tháng rồi!_Hấn nhắc lại lời cô, như cố tình nhấn mạnh để nói đến câu trả lời kia.

-Cảm ơn!_Cô dựa vào lồng ngực hấn, lắng nghe nhịp tim đập rộn ràng của hấn.

-Anh mới là người nên nói câu ấy! Cảm ơn em vì đã cho anh một cơ hội, để anh có thể ở bên em!_Hơi thở ấm nóng phả vào bên tai cô, dịu dịu mà mạnh mẽ.

Cô ngẩng mặt lên, đối diện với đôi mắt xanh hút hồn ấy, cả người như chìm trong đại dương yêu thương mà hấn giành inh. Cô biết và cô cũng thừa nhận mình đã đặt hấn vào vị trí quan trọng trong tim. Chỉ là...cô không biết cách nào nói ra, hơn nữa cô cũng sắp rời xa hấn rồi!

Rồi hấn cúi xuống, đặt môi lên môi cô. Mi mắt khê động sau đó khép lại. Cô tình nguyện, tình nguyện trao nụ hôn đầu cho hấn. Có lẽ cô đã yêu hấn mất rồi! Một tháng...chưa dài nhưng đủ để cô nhận ra điều đó!

-Chính thức làm bạn gái anh nhé?_Hấn lưu luyến rời môi cô, thận trọng đưa ra lời đề nghị. Hấn rất sợ, sợ cô sẽ từ chối mình.

Cô cười, nụ cười sáng bừng cả đất trời, nhẹ gật đầu. Cô đồng ý, dù chỉ ngày hôm nay, cô vẫn muốn bên hấn, là bạn gái hấn, được hấn yêu thương, chăm sóc...Chỉ nốt ngày hôm nay thôi!

.....

-Anh về đi!_Cô xuống xe, nhìn hấn thúc dục.

-....._Hấn đứng yên, nhìn cô mong chờ. Cô biết hấn muốn gì mà.

Cô mỉm cười bất đắc dĩ, kiễng chân hôn vào má hấn, khiến tâm tình hấn bay lên tận mây xanh, khoe miệng dương cao không sao hạ xuống được.

-Được rồi! Về đi!_Cô lại lên tiếng kêu hấn lần nữa. Lúc này hấn mới chịu nể má, nhìn cô cười mãn nguyện.

-Vậy anh về nhé! Tối anh sẽ gọi điện cho em!

Tạm biệt! Không biết em có thể trở lại nữa hay không, nhưng anh phải sống tốt đấy, biết chưa?! Em yêu anh!

Cô đứng đó, nhìn theo bóng dáng hấn xa dần rồi khuất sau ngã rẽ, lúc này mới hướng nhà Vũ mà đi vào. Giờ này có lẽ cậu ta vẫn đang ở trường, nhưng nên cô không nhanh có khi không kịp mất; cũng sắp tan học rồi, cậu ta mà về thì cô làm sao mà đi được.

Cô vào nhà, đi một mạch lên phòng, đem túi hành lí đã thu dọn từ sáng sớm rời khỏi.

-Lê Na về chưa?_Vũ vất balô sang một bên, ngồi phịch xuống sofa, tiện miệng hỏi chị giúp việc đang lau dọn bên cạnh.

-Thưa cậu chủ, cô ấy về sau đó lại đi luôn rồi!_Chị ta dừng tay trả lời cậu, xong lại tiếp tục công việc.

-Có nói đi đâu không?

-Dạ, không có!

-Chị làm tiếp đi!_Cậu nói rồi nhặt balô đi lên lầu.

Từ lúc cậu về đến giờ, tắm rửa, ăn tối xong, làm rất nhiều việc linh tinh rồi vẫn chưa thấy cô về, lòng cậu có chút không yên. Do dự mãi rồi cậu cũng cầm di động lên. Số của cô được lưu trong máy với cái tên rất đặc biệt: “My life”. Đúng vậy, cô là cuộc sống của cậu, người cho cậu tình thương, cho cậu sự vui vẻ. Cô như một người mẹ, một người chị, nhưng đồng thời cũng là người cậu yêu. Cậu không biết đó có chính xác là tình yêu không? Chỉ biết rằng khi cô ở bên người con trai khác, khi cô không chú ý đến mình thì cậu cảm thấy rất khó chịu, còn có mất mát nữa. Mặc dù cô đã chọn người khác nhưng cậu vẫn không thể thôi quan tâm đến cô. Cậu cho rằng đây là nghĩa vụ của mình, cậu có thể làm tất cả để cô được hạnh phúc. Vì cô không cần cậu ở bên, cậu chỉ có thể làm thế được thôi!

“Thuê bao quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được...” Giọng nữ tiêu chuẩn truyền đến tai cậu. Cô tắt máy! Cậu tiếp tục gọi lại, hàng chục lần vẫn cứ là giọng nói ấy, không phải cô! Cô làm gì lại tắt máy? Bình thường cô có bao giờ để máy hết pin đâu. Cô ra ngoài lâu như thế vẫn chưa trở về, có hay không đã xảy ra chuyện gì không hay với cô rồi? Bây giờ cậu thật muốn gọi điện cho người quen của cô để hỏi, đến những nơi cô hay đến để tìm... Nhưng là cậu không biết! Đến giờ cậu mới nhận thấy rằng những điều cậu biết về cô qua ít, thật sự là rất ít! Ngoài tên, tuổi của cô ra, cái gì cậu cũng không biết! Bây giờ phải làm thế nào đây?

Như nhớ ra gì đó, cậu chạy xồng xộc lên phòng cô.

Trong phòng trống trơn, tủ đồ cũng thế. Tất cả đồ đạc của cô đã biến mất. Biến mất...biến mất...biến mất? Cô đã đi! Tại sao lại đi? Đi đâu? Hàng loạt câu hỏi xoay vòng trong đầu cậu. Cô bỏ đi, rời xa cậu rồi! Làm sao đây? Làm sao để tìm thấy cô?...

-Bác Lan! Bác Lan!..._Cậu vừa chạy vừa hò, điệu bộ cực kì khẩn trương.

-Có chuyện gì vậy cậu chủ?_Bác Lan từ trong bếp chạy ra, nhìn thấy cậu như thế cũng khẩn trương không kém.

-Bác có biết Na đi đâu không?_Thường ngày bác ấy là người thân thiết với cô nhất mà, có lẽ bác biết!

-Tôi không biết!_Câu trả lời của bà như gáo nước lạnh giữa trời đông làm toàn thân cậu tê cứng. Bác Lan thấy vậy không khỏi lo lắng_Cậu sao thế?

-Na...cô ấy...đi rồi!_Cậu nói ngắn quăng, đôi mắt thất thần nhìn ra cửa.

-Đi?_Bác Lan sững sốt kêu lên. Con bé bỏ đi? Mà đi đâu? Gia đình này đâu có ngược đãi con bé, trái lại còn đối xử rất tốt nữa mà, sao lại bỏ đi? Rồi nhớ ra điều gì, bác lên tiếng_Hèn gì sáng sớm nay con bé cho tôi tiền, nói là tiền lương mới nhận, thường ngày tôi tốt với nên con bé nên muốn báo đáp tôi. Thật không ngờ con bé lại bỏ đi!

-Tại sao giờ bác mới nói?_Vũ nhảy dựng lên, nổi giận với bác Lan.

-Tôi...tôi...Cậu đâu có hỏi!_Bác run run trả lời, lần đầu tiên thấy cậu chủ giận dữ như vậy.

-Hừm..._Cậu hừ lên một tiếng rồi bước nhanh vào gara, lấy xe phóng đi tìm cô. Mặc dù chẳng biết là cô đang ở đâu nhưng cậu vẫn đi. Dù sao thế vẫn còn tốt hơn là ngồi yên không làm gì!

Tình trạng của La Phong cũng đâu có kém gì Vũ, có khi còn nghiêm trọng hơn nữa kìa. Hắn đang rất lo lắng! Cô tắt máy, hắn không liên lạc được với cô, thật sự hắn rất lo cô xảy ra chuyện! Lần trước cô mới chỉ không nghe điện mà hắn đã như thế rồi thì lần này có thể hiểu tâm trạng của hắn bất an đến thế nào rồi đây! Hắn chạy đến nhà Vũ thì người giúp việc nói cho hắn biết cô không còn ở đây nữa, cô bỏ đi rồi, hiện tại Vũ cũng đang tìm kiếm mà vẫn chưa có tin tức gì cả. Là sao? Cái gì mà bỏ đi? Sao lại bỏ đi? Xảy ra chuyện gì vậy? Hắn thực sự không hiểu! Không hiểu gì hết! Đầu óc hắn đình công rồi, chẳng còn suy nghĩ được gì nữa.

Hắn đi khắp các ngõ ngách, tìm đủ mọi chỗ mà vẫn không thấy cô. “Na ơi, em đang ở đâu? Ra đi, đừng làm anh sợ nữa! Mới sáng nay em còn nhận lời làm bạn gái chính thức của anh mà, sao giờ lại bỏ anh ra đi như thế? Anh không chịu được đâu! Không có em, anh không thể sống được em có biết không? Tại sao em lại tàn nhẫn với anh như vậy hả?...” (Chị ấy là có nỗi khổ mà! Anh không nên trách chị ấy như thế!)

Đã tìm khắp thành phố mấy lần rồi mà vẫn không thấy. Trời càng về đêm càng lạnh, mưa cũng bắt đầu rơi, tạo thành muôn ngàn hạt nước nhỏ li ti giăng trắng xoá khắp nơi. Ánh đèn mờ nhạt, yếu ớt rơi xuống mặt đường không những không làm sáng thêm được chút nào mà ngược lại còn càng làm tăng thêm vẻ huyền ảo, mờ mịt của thành phố. Trên đường sớm đã chẳng còn người đi lại, chỉ còn hai bóng xe lao vút trong gió rét. Một...lạnh...đối với hai người này đã không còn cảm giác nữa rồi. Trong đầu họ lúc này chỉ có một suy nghĩ duy nhất là phải tìm người con gái ấy-người con gái họ yêu!

-Tìm được chưa? _Phong dừng xe trước nhà Vũ, cậu ta đã đứng đó chờ được một lúc rồi, chân vẫn còn đang đi đi, đi lại không ngừng.

-Chưa! Bên anh thế nào? Có thấy không? _Rất nhanh Vũ chạy đến, nét mặt đã trở nên tái nhợt.

-Thấy thì tôi đã đưa người về đây rồi! _Hắn gắt lên, hai mắt như muốn lao ra ngoài. Vừa định nổ máy đi tiếp thì bác Lan từ trong nhà đã vội vàng chạy ra khuyên ngăn:

-Đã muộn rồi, hai cậu nên đi nghỉ để lấy lại sức đi. Có gì ngày mai chúng ta tính tiếp. Cứ như thế này thì chưa tìm thấy cô bé các cậu đã nhập viện mất rồi!

-Vậy thì anh ở lại nhà tôi luôn đi! Ngày mai chúng ta tìm tiếp! _Vũ thấy lời bác Lan nói có lí, rất nhanh phản ứng lại mà mở lời đề nghị với hắn.

-Cũng được! _Hắn tắt máy, dắt xe vào gara nhà Vũ rồi theo cậu ta vào nhà.

.....

-Cậu ngủ tạm phòng này nhé! _Bác Lan chu đáo chỉ phòng cho hắn.

-Cảm ơn bác! _Hắn nói rồi mở cửa phòng bước vào trong.

Căn phòng không có trang trí nhiều, đồ đạc cũng không có gì ngoài một cái giường, một cái bàn, hai cái ghế, một tủ đồ, đầu giường còn có kệ để đồ nữa. Kệ để đồ...Kệ để đồ...Trên đó có một phong thư!

Hắn vội vàng bước đến thật nhanh, đem phong bì bên ngoài xé rách một cách thô bạo, bàn tay cuống quýt mở là thư bên trong:

“Phan Vũ! Tôi nhắc cho cậu nhớ: Sau này phải thật chăm chỉ học hành, không được đi chơi khuya, uống rượu say. Còn nữa, phải tự chăm sóc bản thân thật tốt, không được bỏ bữa; tôi không thể để chuông báo thức cho cậu được nữa nhưng cậu vẫn phải đi ngủ, tỉnh giấc đúng giờ nghe chưa?!

Chuyển lời xin lỗi của tôi đến La Phong hộ nhé! Xin lỗi vì tôi không thể ở bên anh ấy được. Tôi biết anh ấy rất yêu tôi, tôi cũng vậy, nhưng chuyện của tôi cần phải giải quyết, tôi phải đi một thời gian. Không cần tìm kiếm tôi đâu, tôi sẽ sống rất tốt!

Còn một chuyện nữa, tôi cần nói với cậu rằng tôi cũng rất yêu cậu, tôi coi cậu như em trai của tôi vậy. Tôi hi vọng cậu sẽ tìm được một người con gái tốt, làm cho cậu vui vẻ. Chúc cậu hạnh phúc!” (Hoá ra phòng này là phòng của Na!) Lá thư tuy ngắn nhưng như thế đã đủ lắm rồi, ít nhất hắn biết cô cũng yêu mình, cô vẫn đang sống tốt...và quan trọng là cô sẽ trở lại, cô chỉ đi một thời gian thôi!

Hắn mở cửa lao nhanh sang phòng Vũ, đưa cho cậu ta xem lá thư. Có chút đau đau nơi trái tim: Cô chỉ coi cậu là em trai! Nhưng không sao, chỉ cần cô không sao là tốt rồi!

Mọi lo lắng, áp lực trong lòng hai con người này dường như đều được giải toả vào giờ phút này, mệt mỏi cũng vì thế mà có cơ hội tràn đến, nhanh chóng kéo hai người vào giấc mơ. Trong giấc mơ có người con gái ấy!

Ở một nơi nào đó, cũng có một người đang nghĩ về họ. Cô đứng lặng người trong phòng nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt hướng về phía xa xa không rõ điểm rơi. Bên ngoài cửa cô đã được khôi phục nguyên trạng, không còn là một cô bé nhà quê xấu xí nữa mà là một công chúa xinh đẹp, hàng nghìn người ngưỡng mộ, tán tụng. Đợi cô xử lí xong chuyện của cha nuôi, nhất định cô sẽ quay lại với họ, chỉ là cô sẽ không dấu diếm phân phàn nữa. Cô muốn những người cô tin tưởng biết sự thật về cô, cô không muốn lừa dối họ! Bởi vì họ đều là người tốt!

7. Chương 7: Hắc Long?

-Dậy chưa hả công chúa ngủ ngày?_Lê Khang đứng ngoài cửa phòng của Na, lịch sự gõ cửa gọi cô dậy. (Anh này là người nói chuyện điện thoại với Na hôm đầu tiên cô đến nhà Vũ và cũng là người làm chị ấy nổi điên đập điện thoại đấy!)

-....._Không ai đáp lại. Cô vẫn còn ngủ? Đã 7 rưỡi rồi mà, chẳng lẽ hôm qua lại không ngủ được sao?

-Baby yêu quý ơi! Nhanh dậy đi nào!_Anh vẫn tươi cười đứng ngoài, dùng giọng điệu dịu dàng quan tâm đến cô.

-....._Vẫn là chẳng ai thèm đáp lời anh cả.

Anh cúi đầu thở dài, có lẽ nên để cô ngủ thêm vậy. Ai ngờ mới quay người lại đụng trúng cô đang đi về phòng, khiến cô mất đà ngã ngổ trên mặt đất.

-Anh làm gì mà đứng ở đây vậy?_Cô trừng mắt lên nhìn anh đầy giận dữ._Lại còn tự nhiên quay lại, hại em ngã đau thế này!....

-Xin lỗi...xin lỗi!_Anh nhanh chóng chạy đến, cười nịnh nọt đỡ cô lên._Là anh không tốt, lần sau sẽ không thế nữa!

-Lần sau?_Cô nhón mi nhìn anh_Anh còn muốn có lần sau sao? Có tin em đá anh từ đây về phòng anh không hả?

-Ấy không phải thế!_Anh vội vàng giải thích, trên môi vẫn là nụ cười cầu hoà_Ý anh là em ngã anh rất xót, vì vậy sẽ không có lần sau đâu! Em yên tâm, bất kể là ai mà dám động đến em, anh cho biết tay liền!

-Thật không?_Cô hồ nghi muốn xác thực lại.

-Thật! Tất nhiên không giả rồi!_Anh gật đầu khẳng định cái rụp.

-Vậy anh tự xử lí mình đi!_Ngữ khí lãnh đạm thoát ra từ cái miệng xinh đẹp nghe đến lạnh người.

Cả người Khang không rét mà run. (Đang ở trong nhà nên rất ấm mà!) Cánh tay anh đang đặt ở hông cô cũng không dám ở lại lâu nữa, chỉ sợ nó lại bị thương thì khổ!

Cùng cô lớn lên nên anh là người rõ nhất và cũng nếm trải nhiều nhất hậu quả của việc có những hành động quá thân mật với cô mà! Không biết sau này ai có thể làm cô khuất phục đây? (Có rồi mà, đâu cần chờ đến sau này!) Không khéo cả đời không ai dám lấy lại một anh ra! (Anh nói lại đi nhé! Nhiều người muốn lấy chị ấy lắm đấy, ai bảo không ai dám?!)

-Anh tìm em có việc gì không?_Na vừa tự mình phủi bụi trên quần áo, vừa chậm rãi lên tiếng.

-À...Định rủ em cùng ăn sáng, mà em ăn rồi thì thôi!

-Anh vừa đi đến khu chợ phải không? Sao không ăn luôn ở đấy rồi hãy về?

-Anh thích ăn với em mà! Đã lâu anh em mình chưa ăn cùng nhau rồi!_Mặt anh xịu xuống giống như đứa trẻ thèm ăn kem nhưng mẹ lại không cho ăn ấy, giọng nói cũng mang chút thất vọng nữa._Nhưng nếu em không muốn thì thôi!

-Ha..ha..._Cô bật cười trước biểu tình của anh_Chỉ là ăn cơm thôi, anh làm gì mà quan trọng hoá vấn đề lên vậy? Em đi cùng anh là được chứ gì? Đi nào!_Cô vui vẻ bước trước, anh cũng cười toe toét đi sau. Anh biết cô không nở làm anh buồn mà, chỉ cần làm ra vẻ đáng thương một chút là cô mềm lòng ngay thôi! (Anh lừa chị Na nhá! Em đi hót anh Phong cho coi!)

.....

-Tên đó đã nói gì chưa?_Na vừa bỏ miếng bánh vào miệng, vừa hỏi.

-Ai?_Khang rời mắt khỏi tô phở, ngược lên nhìn cô, mút nốt mấy sợi phở loãng ngoằn ngoèo mới nói tiếp_Tên đó là tên nào?

-Anh còn cần em nhắc lại sao?_Trong mắt cô xoẹt qua tia sắt lạnh rất nhanh rồi biến mất.

-Haizz.....Vẫn chưa! Nếu hần còn không chịu nói, anh nghĩ chúng ta nên dùng biện pháp mạnh thôi! Nhân nhượng mãi với loại người như hần e là không được!_Anh cũng ngừng ăn, nghiêm túc nói.

-Dẫn em đi gặp hần được không?_Cô lại bỏ một miếng bánh khác vào miệng, nhai một cách thô bạo như thể đang tưởng tượng nó là tên được nhắc đến kia vậy.

-Na à...! Chuyện này đã có các chú và bọn anh lo liệu, em không cần để tâm quá, làm tốt việc em đang làm là được rồi!_Anh nhỏ giọng khuyên bảo. Anh biết cô rất yêu cha nuôi, anh cũng thế! Chỉ là mọi người không muốn cô dính dáng đến mấy chuyện này, vì thế mới không để cô đi gặp tên đó.

-Nhưng em muốn gặp hần!_Cô nhắc lại đề nghị, kiên quyết như một lời khẳng định. Cô muốn biết chủ mưu đứng sau tên đó là ai? Có lẽ mọi người không có cách nhưng cô sẽ có cách ép hần nói ra. Nhất định cô phải biết ai là chủ mưu, càng sớm càng tốt!

-Chú Kỳ không cho bọn anh đưa em đi đâu!_Anh đưa ra lí do từ chối.

-Em sẽ xin phép chú ấy!_Một câu của cô đã quăng ngay lí do ấy ra xa, quyết tâm không ai lay chuyển nổi._Chú không đồng ý em cũng sẽ làm mọi cách để chú đồng ý!

-Em đã nói thế thì cứ đi tìm chú ấy đi! Nếu chú đồng ý thì anh đưa em đi!_Anh bắt lực thở ra một hơi, không ngăn được cô thì cứ buông xuôi mặc cô làm gì thì làm vậy, đỡ mất công bị cô ghét lây!

.....

Trở về nhà, Na chạy nhanh vào phòng khách tìm chú Kỳ. Ông đang ngồi đọc báo, thấy cô hốt hải chạy vào tỏ vẻ không hài lòng nhìn cô trách yêu:

-Cháu làm gì mà chạy như thế? Không may vấp ngã thì làm sao?

Cô cười hì hì ngồi xuống cạnh ông, thấp giọng làm nũng:

-Chú! Chú cho cháu đi gặp tên đó nhé?

-Tên đó?_Ông khó hiểu hỏi lại nhưng rất nhanh sau đã thông, sắc mặt liền trở nên nghiêm nghị_Không được! Chú không muốn cháu dính dáng đến chuyện này!

-Nhưng cháu...

-Không nói nhiều! Cháu không cần nói nữa, chú sẽ không đồng ý đâu!

-Chú Kỳ..._Cô kéo dài giọng, nắm lấy cánh tay ông lắc qua lắc lại, mong sao ông thay đổi chủ ý._Cho cháu đi đi!

-....._Ông không lên tiếng, cố gắng kiềm chế bản thân không được mềm lòng mà đồng ý với cô. Đứa cháu gái này, mỗi lần làm nũng là ai cũng phải đầu hàng!

-Chú Kỳ...._Cô vẫn cứ tiếp tục gọi như thế, ánh mắt chờ mong nhìn ông_Chú Kỳ à...cho cháu đi đi mà!...Đi mà chú!..Chú ơi...Chú...

-....._Ông sắp giờ tay lên đầu rồi!

-Chú...Cháu thật sự rất muốn gặp tên đó mà! Cho cháu đi một lần thôi! Chú đồng ý đi mà...

-Được rồi!_Ông đầu hàng thôi, không chịu nổi nữa rồi! Một đứa nhỏ đáng yêu như thế, không ngừng làm nũng bên cạnh, ông có thể không đồng ý được sao?!_Cháu đi đi! Nhưng không được lâu quá đâu đấy! Chú sẽ bảo thằng Khang đi cùng cháu!

-Vâng! Cháu cảm ơn chú! Chú tuyệt vời nhất!_Cô vừa cười vừa nói, hôn chụt một cái lên má ông rồi chạy vèo ra ngoài hò lớn_Anh Khang! Anh Khang ơi! Chúng ta đi thôi! Anh không nhanh lên là em bỏ anh ở nhà đấy!

Nghe tiếng cô gọi, Lê Khang đang đứng căn dặn đàn em vội bỏ dở, nhanh chóng đi đến chỗ cô:

-Chú Kỳ đồng ý rồi sao?

-Tất nhiên! Em mà lại! Chúng ta đi nào!_Cô cười tươi kéo tay anh đi ra xe, còn không quên nói vọng lại với người trong phòng khách_Chúng cháu sẽ về sớm thôi! -Khang nhớ phải để ý đến Na nghe chưa?! Con bé mà bị làm sao thì chú hỏi tội cháu đấy!

-Cháu biết rồi! Chú yên tâm!

.....

Xe dừng lại trước một ngôi biệt thự nhỏ ở ngoại ô, được sơn màu tro xám khiến cảnh vật trở nên u ám, cô quạnh. Na bước xuống xe, trên mặt sớm đã trở nên lạnh lẽo không cảm xúc. Cô chậm chậm đi theo Khang đến một gian phòng, trước cửa có hai người canh gác.

-Mở cửa ra!_Khang lạnh lùng ra lệnh cho họ. Nhìn anh lúc này khác hẳn với những khi bên Na, không còn tươi cười, nịnh nọt cô nữa mà trở về đúng với hình ảnh của một dân anh chị trong giới giang hồ. (Nhưng mà ngoại hình anh này khá ổn, có thể coi là cũng được!)

Hai người bước vào trong, đưa mắt nhìn một gã khoảng hơn ba mươi tuổi đang ngồi một góc trên giường, hai tay đã bị trói lại, chân cũng bị xích vào chân giường.

-Ông là kẻ đã bắn cha tôi?_Thanh âm trong trẻo, lạnh lạnh đến rợn người vang lên, phá vỡ không gian yên tĩnh này giờ.

Người trên giường chậm chạp xoay lại, trong lòng bỗng nhiên xuất hiện cảm giác dờn dợn, lo lắng thấp thỏm, thể nhưng ngữ khí vẫn rất cứng rắn:

-Đúng! Là tôi. Muốn đánh, muốn giết thì ra tay đi!

-Chúng tôi không phải loại người như ông! Giết người là phạm pháp, vì thế ông sẽ không chết đâu! Tôi chỉ muốn ông nói ra kẻ chủ mưu đằng sau ông thôi, chẳng lẽ lại khó thế sao?_Lần này, giọng nói đã có phần trầm xuống.

-Tôi là người giữ chữ tín, đã hứa không nói thì có chết cũng không nói!

-Có chết cũng không nói?_Trên môi Na chợt nở nụ cười lạnh đầy mỉa mai châm biếm, khiến cho ông ta lạnh cả sống lưng, Lê Khang đứng bên cũng không kìm được mà rung mình một cái_Được! Không chết, chỉ là sống cũng không bằng chết thôi!

-Cô...cô định làm gì?_Trong lời nói phát ra có phần run rẩy. Ông ta sống đến từng này tuổi rồi, lăn lộn trong giới giang hồ cũng đã gần chục năm, (Ông này hai mấy đã đi giết người thuê rồi á? Kinh khủng!) đây là lần đầu tiên ông ta gặp một cô gái như thế này. Nhìn bề ngoài cô rất thân thiện nhưng trong đáy mắt lại chứa đựng một ngọn lửa đang cháy hừng hực, ánh lên những tia man rợn, khó đoán.

-Anh Khang, còn nhớ lần trước sử lí tên sàm sỡ em thế nào không? Cho ông ta thử chút mùi vị đi!

-Em định...?_Anh mơ hồ hỏi lại.

-Anh làm nhanh đi! Nhẹ tay một chút, đừng để ông ta kiệt sức mà chết là được!_Cô nhàn nhạt phân phó rồi đi ra ngoài.

Khang nhìn kẻ ngồi trên giường một cái, lắc đầu vẻ thương tiếc cho ông ta rồi cũng đi theo cô.

.....

Nửa tiếng sau, trong phòng vang lên những tiếng động lạ, dường như là tiếng bước chân vội vã, tiếng nước chảy xối xả, tiếng vật nặng rơi bịch xuống giường.

Na nhếch môi cười lạnh một tiếng, bước vào. Người đàn ông kia đã được tháo dây trói cũng như xích chân, đang nằm bẹp dí bên mép giường thở phì phò, sắc mặt tái nhợt, phờ phạc.

-Ông thấy sao?_Cô nhìn ông ta, tỏ vẻ hài lòng, vui vẻ hỏi thăm ông ta.

-Các...các người...thật là...độc ác!..._Vừa nói xong, ông ta lại bật giấy, chạy nhanh vào WC. (Ông giết người còn không nhận mình độc ác thì như thế đã là gì!)

-Em..ha..ha...Buồn cười quá! Ha..ha..._Khang nhìn ông ta mà không kìm nổi cười. Ai bảo ông ta cứng đầu với ai không cứng lại đi cứng đầu với Lê Na. Còn nhớ tên cả gan sàm sỡ cô lần trước, chỉ chạm vào cô chưa quá 3 giây mà phải nhập viện điều trị 3 ngày do mất nước quá nhiều, về sau anh có nghe người ta nói từ đó hẳn không còn dám chạm vào con gái nữa chứ đừng nói đến trọc ghẹo. (Vậy là hẳn không lấy vợ nữa à? Khổ thân...Cho chết!)

-Cười đủ chưa?_Cô lạnh nhạt lên tiếng. Nếu ông ta vẫn không chịu nói, cô đành dùng chiêu ác hơn vậy!

-Ha..ha...Anh không chịu nổi!_Anh ôm lấy bụng, cố gắng để không “Nhe răng ra” nhưng không được, cười đến nỗi nước mắt sắp chảy ra luôn rồi!

-Vậy thì anh cứ ở lại cười đi, em về trước. Có tin gì mới nhớ nói cho em biết!

Cánh cửa phòng khép lại cũng vừa lúc ông ta trở ra, sắc mặt càng nhợt nhạt hơn, trông không khác gì người chết đuối cả.

-Nếu nói cho chúng tôi biết, ông sẽ không cần chịu cảnh này nữa!_Khang khôi phục lại vẻ nghiêm túc của mình, nhìn ông ta mở lời.

-Đừng hòng! Tôi sẽ không bao giờ nói cho các người biết!_Mặc dù đã không còn sức để đi, thế nhưng ông ta vẫn cứng rắn trừng mắt nhắc lại câu trả lời mình đã nói nhiều lần.

Để xem cái “Không bao giờ” của ông dài được đến đâu! Anh cười lạnh một cái rồi đi khỏi. Trong phòng chỉ còn lại ông ta đã gần kiệt sức nằm vật bên mép giường, đôi mày cố gắng nhăn lại suy nghĩ.

.....

Những ngày tiếp theo, ông ta liên tục bị dày vò bởi những chiêu thức rất chi là “Ác độc”.

Ngày thứ nhất: Ông ta bị trói chặt vào giường, sau đó lòng bàn chân bị người ta gây nhột khiến ông ta phải cười như điên như dại, đến khi ông ta gần như hết hơi mới dừng lại. Thế nhưng ông ta vẫn không nói!

Ngày thứ hai: Không biết họ tìm kiến ở đâu. Sau khi trói chặt ông ta vào giường thì bôi một ít mật ong lên cổ ông ta, rồi thả kiến lên. Còn gì khổ sở hơn khi bị kiến đốt, ngứa mà không thể gãi! (Cho ông chết! Không muốn khổ thì nói ra đi!)

Ngày thứ ba: Giữa trời đông rét buốt, ông ta trên người chỉ được mặc một lớp quần áo mỏng, bị treo ngược lên trên cây, thi thoảng còn được phun thêm chút nước vào người, khiến lạnh càng lạnh hơn! Cái miệng bị băng kín làm cho ông ta muốn kêu cũng không kêu được, mà dù ông ta kêu được thì ở cái ngoại ô vắng vẻ này có ai nghe thấy không?

Ngày thứ tư: Ông ta không chịu nổi nữa rồi! Thân làm kẻ giết người thuê đã gần chục năm như ông ta hôm nay lại phải khuất phục một đứa con nít chưa đầy hai mươi tuổi, thật nhục nhã! Nhưng so với việc tiếp tục bị hành hạ khổ sở như thế thì thà ông ta bán rẻ chữ tín còn hơn! (Hồ hớ...Biết thế nói trước có phải tốt không!)

-Thế nào? Ông cảm thấy tốt chứ?_Na bước vào phòng, đứng trước mặt ông ta, chậm rãi mở miệng.

-Các người không cần hành hạ tôi nữa! Tôi nói cho các người là được chứ gì!_Ông ta với bộ dạng như xác chết, vật vờ ngồi lên, nhìn cô cầu khẩn.

Trên môi nở nụ cười lạnh nhạt, mỉa mai, như đã đoán trước được sự việc này sẽ xảy ra. Giết người bao năm mà sức chịu đựng chỉ cỡ thế, xét cho cùng ông ta cũng chỉ có bản lĩnh thế này thôi sao? (Bị chị hành xác như thế thì sự phụ của ông ta cũng phải đầu hàng chứ nói gì đến ông ta!)

-Vậy thì ông nói nhanh đi!_Thấy Na không nói gì, Khang thay cô lên tiếng.

-Người trả tiền thuê tôi giết cha các người là Hắc Long!

-Hắc Long?_Na nghi ngờ hỏi lại. Trong trí nhớ của cô hình như không có xuất hiện hai từ này. Kẻ này là ai? Có thù oán gì với cha nuôi?

-Đúng! Chính ông ta đã thuê tôi!_Ông ta vội vàng khẳng định_Bây giờ các người thả tôi đi được chưa?

-Thả ông?_Na nhón mày nhìn ông ta, trong mắt xoẹt qua tia lạnh lẽo. Nói đi nói lại, tuy ông ta không phải chủ mưu nhưng lại là người trực tiếp giết cha nuôi. Thả đi? Ông ta đang mơ gì vậy?_Nếu ông ra tự thú, có thể sẽ được giảm nhẹ tội đấy! Còn nếu không, để tôi đưa ông đi vậy?!

-Không phải chỉ cần nói ra là có thể đi sao?_Ông ta cả kinh hỏi lại.

-Tôi có nói thế sao? Giết người phải đền mạng! Nhưng nếu chúng tôi giết ông thì cũng chẳng khác gì loại người như ông, vào tù với ông đã là nhẹ nhàng lắm rồi!

Ông ta cứng người không nói được gì. Vào tù? Bao năm giết người tại sao ông ta không nghĩ đến hậu quả này? Nhưng ông ta làm cái nghề này chẳng qua cũng chỉ vì miếng cơm manh áo, nếu có cơ hội tốt hơn, ông ta cũng đâu phải chọn nó! Nếu ông ta vào tù, vậy còn vợ con ông ta, ai chăm sóc?

-Ông yên tâm, mặc dù ông giết cha tôi, nhưng vợ con ông vô tội. Chúng tôi sẽ thay ông chiếu cố họ!_Đường như đọc được tâm tư của ông ta, Na nhẹ giọng hứa hẹn, nhưng lời nói ra lại khiến người ta thập phần yên tâm.

Khi ông ta chưa nói ra, cô đã không mang vợ con ông ta ép buộc thì chắc chắn lời nói vừa rồi có thể tin tưởng!

-Được!_Sau một hồi trầm mặc, ông ta hướng cô gật đầu_Tôi sẽ làm như cô nói!

-Vậy ông nghỉ ngơi đi! Ngày mai chúng tôi đến đưa ông đi tự thú!_Để lại câu nói, Na bước ra khỏi phòng, nhanh chóng lên xe.

Khang nhanh chân chạy theo nhưng vẫn là không kịp, đành thở dài nhìn bóng xe khuất dần. Lớn lên cùng cô, so với người khác anh có hiểu cô hơn một chút, nhưng kì thực, không bao giờ anh có thể hiểu hết cô được.

Nhớ lúc cha nuôi mang cô về, khi ấy cô mới chỉ là một bé gái 5, 6 tuổi nhưng lại rất đáng thương. Hình ảnh bé nhỏ yếu ớt, vừa khóc vừa kể chuyện gia đình cho anh không bao giờ xoá khỏi tâm trí anh. Nhìn bề ngoài cô lạnh lùng, mạnh mẽ như thế nhưng thật ra, cô cũng yếu đuối như bao người con gái khác. Khi buồn, vẫn phải khóc, chỉ là cô không khóc trước mặt người khác mà thôi!

-Cha...!_Na đứng trước ngôi mộ, thấp giọng gọi._Là con không tốt, đến giờ mới biết kẻ chủ mưu sát hại cha là Hắc Long. Nhưng con lại không biết Hắc Long là ai, cha có thể nói cho con biết không?_Cô vừa nói, vừa chầm chậm ngồi xuống, dựa lưng lên tấm bia mộ lạnh lẽo, bàn tay nhỏ bé đưa lên vuốt ve hình ảnh người cha cô yêu quý._Nhưng cha yên tâm đi! Bất luận là kẻ nào con cũng sẽ tìm ra, bắt hắn phải trả giá!

-Đừng như thế nữa!_Thanh âm trầm thấp từ đâu truyền đến.

Cô không ngẩng đầu nhưng nghe giọng nói cũng đủ biết là ai.

-Anh không nên theo em!

-Anh đâu có theo em. Là anh đến thăm cha mà!_Khang bình thản trả lời, tự nhiên ngồi xuống cạnh cô.

-Em nhớ cha!_Yên lặng một lát, cô đột nhiên lên tiếng.

-Anh cũng vậy!_Đưa mắt nhìn tán cây trơ trụi vài chiếc lá, gió thổi đến khẽ lay động, anh không khỏi cảm thấy đau lòng. Chỉ những khi thế này mới thấy được con người thật của cô: bé nhỏ, yếu đuối và cần được che chở.

-Em muốn được nằm trong vòng tay cha!

Anh không đáp lại, chỉ đưa tay ra ôm lấy bờ vai cô, những mong có thể đem đến cho cô phần nào ấm áp. Anh biết đối với cô, cha nuôi luôn là số một, luôn là người cô yêu quý nhất. Chuyện cha nuôi bị sát hại, hơn ai hết cô chính là người đau lòng nhất, chỉ là cô luôn dùng sự cứng rắn, mạnh mẽ mà che đi thôi. Haizz...Bây giờ thì tốt rồi! Không che giấu, không mang vỏ bọc, cô ở trong lòng anh khóc lên từng tiếng ngày một lớn, giống như đứa trẻ vậy! Cứ như thế không phải tốt hơn sao?

.....

-Anh nhìn cái gì? _Ngồi trên xe trở về, Khang cứ nhìn Na chăm chăm khiến cô cảm thấy khó chịu, mất tự nhiên.

-Em như thế này rất là đáng yêu! _Không rời mắt khỏi cô, anh cười cười “Khen ngợi”.

-Ai cho anh nói em như thế? _Cô trừng hai mắt sưng đỏ do khóc lâu lên nhìn anh. Trông cô bây giờ chắc thảm hại lắm?

-Anh chỉ nói đúng sự thật thôi mà! _Anh cười hì hì, càng cố ý trêu chọc cô hơn. Khó có dịp, phải tận dụng chứ! (Anh Phong mà biết thì anh chết!) _Nhìn cái mũi hồng hồng rất giống thỏ con, hai mắt phồng to giống con ếch, khuôn mặt tèm lem giống con mèo...Toàn là những con vật đáng yêu thôi à!

-Này thì đáng yêu này! Thỏ con này! Con ếch này! Con mèo này!..._Cứ mỗi từ này thoát ra từ miệng cô là kèm theo đó một cú đấm, đá bay đến người anh._Xem anh còn dám nói bậy không?

-Á...á...Tha cho anh đi!...Cứu tôi với...cứu mạng...! _Anh giả bộ đau đớn la hét, kêu gào. Những cú đánh của cô đâu có nhiều lực đâu, vì thế đối với anh mà nói thì chúng chỉ như là gãi ngứa. Anh làm thế cũng chỉ mong cô vui vẻ lên thôi mà!

-Còn lâu! Tha cho anh để lần sau anh tái phạm à? _Cô vừa nói vừa sút cho anh một cái.

-Cứu tôi với...Á...có người muốn giết tôi, cứu tôi với bà con ơi! _Đúng lúc này xe về đến nhà, anh vội vàng mở cửa định chuẩn thì bị cô phát hiện, một trường đá bay anh ra ngoài, nằm lăn trên mặt đất, không chút động đậy.

Na từ từ bước xuống, đá nhẹ vào người anh, mĩa mai gọi:

-Anh nằm đó giả bộ cái gì? Còn không mau đứng, lên em cho anh một trận bây giờ!

-....._Anh không nhúc nhích, giống như đã bất tỉnh thật sự.

Cô chán ghét cú xuống, bàn tay xinh xắn tiến đến cánh tay anh, thật mạnh nhéo một cái đau điếng, dù anh có muốn giả vờ nữa cũng không được, nhồm người lên kêu đau, oán giận nhìn cô đầy ầm ức:

-Em không thể nhẹ tay được sao? Chỉ là đỡ anh đứng lên thôi cũng không chịu, còn nhéo anh đau như thế nữa!

-Anh còn không nhanh, muốn em không cho anh vào nhà nữa không? _Cô trừng mắt liếc xéo anh.

-Thì anh nhờ người khác mở cửa giúp! _Anh vừa chống tay đứng lên, vừa cười cười nói, cơ bản là coi lời cô như lời nói đùa.

-Ai dám? Em từ mặt! _Tiếng nói lạnh lùng phát ra, thân ảnh cô đã khuất sau cánh cổng lớn.

Anh lắc đầu cười khổ, vẻ mặt tràn đầy bất đắc dĩ. Trong cái bang hội này, chỉ có mình cô là con gái, được mọi người coi như bảo vật mà quan tâm, bảo vệ...Bị cô từ mặt...với những người khác thì bình thường, chứ với họ có khác gì không được thấy mặt trời nữa! Nhưng mà như thế mới tốt, thử hỏi trên đời này ai dám động tới cô? Để bọn họ biết, đảm bảo người đó sống không được yên thân!

-Nhìn cái gì mà nhìn? Còn không mau học bài đi! _Phong thấy Vũ nhấp nhóm ngó ngó vào bếp thì thò đầu ra phòng khác quát lớn.

Từ khi Na đi, hai người này đột nhiên trở nên thân thiết. Một tuần 7 ngày thì 6 ngày Vũ ở nhà Phong, khó khăn lắm mới thấy cậu trở về nhà. Cũng phải thôi! Ở ngôi nhà ấy có khác gì nhà trọ, ít ra Phong sống một mình, căn hộ này lại rộng rãi, tính cách hai người bọn họ cũng khá hợp, sống cùng nhau cũng coi như rất tốt!

-Em vẫn đang học đây mà, anh có cần nghiêm khắc quá như thế không? _Vũ ỉu xìu mặt mày ngồi trở lại ghế _Chị Na còn không như thế nữa!

-Cũng tại cô ấy quá nuông chiều cậu nên mới thành ra thế này!_Hắn bắt mồm lên tiếng, tay không ngừng đảo thức ăn trên bếp. (Hi.hi Anh Phong nấu cơm nè! Đảm đang quá ta!)_Hại tôi ngày nào cũng phải làm việc nhà, còn cậu thì ngồi chơi, đã vậy còn không chăm chỉ học hành, ở ngoài đó mà ngó nghiêng!

-Em cũng thử học nhưng anh đâu có cho!_Vũ vừa viết vừa phàn bác lại.

-Giặt đồ không sạch, nấu cơm cháy bếp, rửa 3 cái bát thì vỡ mất 2, lau nhà trượt chân làm vỡ cả bể cá của tôi...Để cậu tiếp tục thử thì nhà tôi thành ra cái gì?_Hắn vừa kể tội Vũ vừa đưa muối canh lên ném thử rồi gật gật đầu._Được rồi! Để đấy đi, ăn cơm đã rồi học tiếp!

-Yes, sir!_Nghe đến ăn, hai mắt Vũ sáng rực, vui vẻ đóng sách vở chạy vào ngồi ngay ngắn trên bàn ăn. Ai bảo Phong nấu ăn ngon quá làm gì, hại cậu học bài mà bụng không yên, vừa rồi ngửi thấy mùi thức ăn đã không ngồi yên được.

Phong quay người, bưng nốt bát canh ra bàn đã nhìn thấy Vũ gấp lấy gấp để cho vào miệng, cắm đầu ăn không để ý gì đến xung quang. Hắn lắc đầu, đặt bát canh lên bàn, nhàn nhã cầm thìa khuấy thức ăn, so với Vũ đúng là “Một trời một vực”.

-Anh! Anh nấu ăn ngon thật đấy! Rất hợp khẩu vị của em!_Vũ vừa húp một ngụm canh, vừa hướng Phong dơ ngón trỏ ra._Em giao chị Na cho anh coi như không lầm!

-Cậu khỏi cần khen. Lo mà ăn cho no đi!_Hắn không thèm nhìn cậu, chậm rãi ăn. Bữa nào ăn cơm mà cậu ta chẳng nói câu ấy đâu!

Nhắc đến cô, lòng hắn lại trùng xuống. Cô đi cũng đã gần một tháng rồi nhưng vẫn không có liên lạc gì cả, cô nói không cần lo lắng nhưng làm sao mà hắn làm được. Hắn đã sai người tìm kiếm khắp nơi nhưng đổi lại vẫn là con số 0, cô trốn ở nơi nào mà hắn không thể tìm thấy, cứ như là bốc hơi khỏi nơi đây vậy!

8. Chương 8: Mơ Ước!

-Bánh mất ra rồi mà cậu còn nằm đó được hả? Giậy mau lên!_Phong vừa cất cao giọng gọi vừa tắt chuông đồng hồ, thuận tay lật chăn trên người Vũ ra, đánh cái “Đét” vào chân cậu ta rồi nhanh chóng ra ngoài.

Ngày nào cũng như ngày nào, dù chuông có kêu đến cả tiếng đồng hồ thì cậu ta cũng không tỉnh, vẫn là chờ hắn vào đánh thức mới chịu mở mắt. Xem ra cậu ta ở đây đã quá thoải mái rồi, chỉ có hắn là đeo thêm cái nợ vào thân, không dưng tự nhiên phải chăm sóc thêm một người. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, từ ngày cậu ta đến, nơi này miễn cưỡng cũng được coi là nhà.

-Cậu lần nhanh lên hộ tôi cái! Chậm trễ là tôi cho cậu đi xe bus đến trường đấy!_Một mặt cho hamburger vào lò vi sóng, một mặt hướng phòng Vũ hồ lớn, trông Phong không khác gì mấy ông “Gà trống nuôi con” cả!

-Ra đây! Ra đây!_Vũ xồm xộc chạy ra, vừa thở vừa đáp, rất nhanh ngồi ngay ngắn vào bàn, tươi cười hỏi_Hôm nay ăn gì vậy anh?

-Ngoài hai câu đó ra, cậu không còn câu nào khác để chào buổi sáng tôi sao?_Phong đứng dựa người vào thành bếp, hai tay khoanh trước ngực, nhàn nhã chờ bánh chín, nhìn Vũ đang nhấp nha nhấp nhồm hỏi.

-Anh em mình với nhau, anh còn câu nệ làm gì! Nhanh nhanh không em đói lả ra bây giờ!_Cậu ta cười cười thập phần nịnh nọt, ngoan ngoãn ngồi yên chờ thức ăn.

Đúng lúc này lại “Tinh” một tiếng, hắn lắc đầu thở dài, xoay người lấy bánh ra đặt vào khay, rồi quay sang bên rót sữa vừa được hâm nóng vào cốc, sau đó mới đem ra bàn.

Khay vừa đặt xuống, chưa cần Phong lên tiếng, Vũ đã nhanh tay lấy phần của mình, đưa lên miệng ăn ngon lành, bộ dạng cực kì thoải mái, hết như trẻ nhỏ vô lo, vô nghĩ mà ăn. Nhìn cậu ta như thế, Phong không

khỏi nhúu mày tự hỏi liệu hần có làm khi làm anh em với cậu ta không? Cứ như thế này không sớm thì muộn hần cũng trở thành bố trẻ của cậu ta mất thôi!

.....

-Cậu vào lớp trước đi! Tôi đi gửi xe._Phong nói khi cả hai đến cổng trường.

-VẬY em đi trước nhé! Gặp lại anh lúc ăn trưa!_Vũ vui vẻ vẫy tay rồi chạy đi.

Bên trong chiếc taxi đậu gần đó, có một người vẫn đang nhìn hai người họ không rời, khoé môi chậm rãi nở nụ cười, kéo thấp mũ xuống che đi gần hết khuôn mặt rồi mới mở cửa xe đi ra.

Giờ ăn trưa, canteen trường:

-Anh đang nghĩ gì mà thờ người ra thế?_Vũ thấy Phong thất thần suy nghĩ, liền cầm thìa hươ đi hươ lại trước mặt hần.

-Nhớ vợ!_Ném ra 2chữ, hần không buồn nhìn Vũ lấy một cái, cúi xuống tiếp tục ăn.

-Haizz..._Nhìn hần như vậy, cậu ta không khỏi cũng bị lây tâm trạng, một mặt thở dài, một mặt uống một ngụm canh._Tại sao chị ấy đi lâu như vậy cũng không có tin tức gì nhỉ? Có phải quên anh em mình rồi không?

-Sao mà quên được!_Thanh âm trong trẻo nhẹ nhàng vang lên phía sau lưng cậu ta.

Giọng nói này...Có phải...?

Vũ vội vàng quay đầu lại, còn Phong cũng nhanh chóng đưa mắt lên nhìn. Tất cả mọi ánh mắt trong canteen đều đổ dồn lên người đang từng bước tiến vào bên trong.

-Có gì đáng nhìn sao?_Cô gái thản nhiên nhìn lại mọi người, bàn tay từ từ đưa lên tháo mũ ra.

Khuôn mặt trắng hồng, xinh đẹp động lòng người hiện ra, nụ cười trên môi phẳng phất như có như không.

-A..a..a....._Hàng loạt tiếng la hét kích động vang lên. Không chỉ nữ sinh mà ngay cả nam sinh cũng không thể tin nổi vào mắt mình, sau vài giây ngạc nhiên liền nhanh chóng chạy đi tìm giấy bút, muốn xin inh một chữ kí. Người này không phải là người bọn họ ngưỡng mộ lâu nay thì là ai?!

Mà trong tình thế như vậy, cô gái vẫn rất thản nhiên, bước đến đứng trước mặt Vũ và Phong, nghiêng đầu chớp chớp đôi mắt to đen láy nhìn họ:

-Không nhận ra tôi sao?

Vũ trợn tròn mắt, khó khăn nuốt ngụm canh đang mắc ở cuống họng xuống, nói không nên lời. Giọng nói...rất giống, nhưng khuôn mặt...lại khác nhau hoàn toàn! Thế là sao? Chuyện gì đây?

-Cô là ai? Chúng tôi không quen!_Lúc này, Phong lạnh lùng nhìn cô gái lên tiếng, thanh âm xa cách. Hần biết cô ta, nhưng hần không quen! Dù giọng nói có giống đi chăng nữa cũng không phải Na của hần. Tuyệt đối không phải!

-Không quen?_Giọng nói trong trẻo được thay thế bằng sự lạnh nhạt pha lẫn thờ ơ. Cô gái lấy trong túi cặp kính cận dày cộp, to đùng đeo lên, cơ hồ muốn che hết cả nửa khuôn mặt._Bây giờ có quen không?

-Là...là..._Vũ cố gắng trấn tĩnh bản thân_Không phải như thế chứ?

Những người nháo nhào đang chạy lại phía cô gái nhìn thấy cảnh này cũng đột ngột dừng chân, nhất thời ngỡ ngàng không sao giải thích nổi. Sao có thể như thế? Con bé xấu xí ấy tại sao lại là...?

-Na?_Bàng hoàng, không thể tin nổi nhưng cũng vô cùng vui mừng. Na của hần đã trở lại rồi!

Cô gái không nói gì, chỉ nhìn hần mỉm cười nhẹ gật đầu. Cô đã trở lại! Còn chưa kịp thu hồi lại ánh mắt, cả người đã bị Vũ ôm chặt đến độ không thể nhúc nhích.

-Cuối cùng đã về rồi! Nhớ chị quá đi mất!_Sau một hồi kích động, cậu ta dựng người cô lên, nhìn ngắm kĩ càng một lượt, đang tính ôm cô cái nữa thì cả người bị kéo ra rồi quăng về phía sau.

-Cậu chiếm tiện nghi thế đủ rồi đấy!_Phong hung hăng trừng mắt nhìn cậu ta ngồi bệt trên mặt đất, liếc xéo thêm cái nữa mới quay lại nhìn người con gái đang đứng trước mặt.

Vũ từ trên mặt đất lồm cồm bò dậy, mở miệng định bắt mồn vài câu mới phát hiện hai người kia đã đi đâu mất rồi. Nhanh như thế đã vội đi ôn lại mọi chuyện, có cần thế không? (Cần quá đi chứ!)

-Em thật là hư!_Nhìn Na rất lâu, Phong mới lên tiếng. Nếu không phải hôm nay cô đứng trước mặt hắn nói rõ thân phận thì hắn thật không thể tin nổi người hắn đã từng muốn xé đôi người lại là cô đấy. Lê Na lại chính là cô nàng Lili được bao người ngưỡng mộ kia, thế mà bạn trai như hắn lại không hề hay biết! Đúng là mất mặt!

-Ý anh nói em không xứng với anh chứ gì?_Cô tỏ vẻ giận dữ, xoay người bước đi, nhưng trong mắt lại tràn ngập ý cười.

Rất nhanh sau đó đã bị ai kia kéo vào lòng, gắt gao ôm lấy...thật chặt.

-Ai cho em đi? Cả đời này em phải ở bên cạnh anh, không cho phép rời xa!_Lời thì thâm bên tai nhưng lại kiên quyết giống như khẳng định chủ quyền. Từ nay về sau hắn sẽ không để cô rời xa mình nữa đâu! Nhất định là thế...

"Số phận an bài. Không ai có thể nắm bắt tương lai! Dù muốn hay không...vẫn là chịu sự chi phối của vận mệnh!"

.....

-Chị muốn ăn gì? Hôm nay em sẽ xuống bếp!_Vừa về đến nhà, Vũ đã hí hửng chạy vào bếp, mở tủ lạnh nhìn ngắm một hồi rồi quay đầu hỏi Na.

Cô từ từ ngồi xuống sofa, chậm rãi nhìn ngắm ngôi nhà một lượt mới đáp lại:

-Cậu biết nấu món gì?

Câu hỏi thực đơn giản, chỉ có năm chữ nhưng lại làm Vũ không thể mở miệng nổi. Cậu biết nấu món gì? Hình như từ trước tới giờ toàn Phong nấu cho cậu ăn thôi à! Cậu chẳng biết nấu cái gì hết, kể cả món đơn giản nhất là trứng luộc còn không làm nổi nữa là...

-Em đừng có trông chờ vào cậu ta! Mau vào đây giúp anh rửa rau đi!_Trong lúc Vũ vẫn còn đang ngẩn ngơ suy nghĩ, Phong đã bắt tay vào công việc.

Nhìn hắn một thân cao lớn, tuấn tú lại đeo cái tạp giề hình Pikachu màu vàng có diềm hồng sắc sỡ, Na không khỏi thấy buồn cười. Nhưng mà cũng phải công nhận, hợp với hắn đấy chứ! Một người đàn ông vừa đẹp trai, tài giỏi, lại có thể giúp đỡ vợ công việc gia đình...ai lại không muốn trở thành vợ của người ta chứ?

-Chị thấy đồ em chọn có hợp với anh ấy không? Cũng được nhỉ?_Vũ thấy vậy liền chạy đến phụ họa, vừa chỉ chỉ vừa cười nói.

-Cậu còn đứng đó mà kể công à? Không mau đi mua đồ uống đi!_Phong tỏ vẻ khó chịu, đứng chống tay lên hông trừng mắt nhìn Vũ, bộ dạng thật buồn cười. Bất quá, càng làm cho hai người kia cười lớn hơn.

-Anh...ha.ha..rất giống mấy bà nội trợ thực thụ! Ha..ha..Rất tốt!_Na ôm bụng cười ha hả. Cũng không có để ý đến xung quang, cứ thế mà cười. Cô chưa bao giờ nhìn thấy biểu tình đáng yêu như vậy của hắn, đây có lẽ là lần đầu...hoặc cũng có thể là trước đây cô không chú ý!

Lúc cô ngưng cười đứng thẳng người lên, xung quang đã không còn bóng dáng Vũ đâu, đổi lại, khuôn mặt Phong lại gằn trong gang tấc, phóng đại gấp mấy lần. Nụ cười hiện hữu trên khoé miệng hắn rất tươi...nhưng lại thập phần có gì đó không đúng, rất không đúng!

-Anh tốt như vậy...Em có chịu lấy anh về không?

Hắn vừa nói gì vậy? Là cầu hôn cô đấy hả? Không...không phải! Nếu là cầu hôn cô thì phải hỏi là "Em có đồng ý lấy anh không?" chứ! Sao lại là "Em có chịu lấy anh về không?" ? Là hắn muốn giao phó bản thân cho cô đấy à?

-Anh...đừng có đùa!_Cô mở to mắt nhìn, nuốt nước bọt, cố gắng tỏ ra như bình thường.

-Anh không đùa!_Thanh âm bị đè lại, trầm thấp mà nghiêm túc cực kì. Hấn không có đùa, đây là thật lòng!

-Em không biết anh lại đùa dai thế đâu! Mau mau nấu cơm thôi, em đói quá rồi!_Cô cười sáng lạn, nghiêng người tránh hấn mà đi vào rửa rau. Chắc chắn là hấn đang đùa, là đùa thôi! Bọn họ mới có bao nhiêu tuổi chứ, tính đến chuyện này có phải quá sớm rồi không?!

Hấn xoay người nhìn theo, lắc đầu cười khổ. Có lẽ hấn quá vội vàng rồi! Nhưng chung quy cũng chỉ là hấn sợ mất cô thôi! Các cụ nhà ta chẳng phải đã nói “Cưới vợ phải cưới liền tay” sao? Nếu luật pháp không quy định tuổi tác được phép kết hôn thì sợ rằng hấn đã nhanh chóng rước cô về dinh rồi!

-Em thật là lợi hại! Anh diễn như thế mà cũng bị em phát hiện!_Bước nhanh về phía cô, trên mặt sớm đã chỉ còn lại sự vui vẻ, hấn nhanh chóng bắt tay vào làm thức ăn. Na ở bên cạnh, không ngừng chạy tới chạy lui phụ giúp hấn lấy cái này cái nọ.

Nếu cuộc sống cứ thế yên bình trôi qua thì thật tốt biết bao! Thế nhưng có những chuyện không phải ta muốn là được...

.....

-Chị ăn cái này đi!_Vũ gấp lên một miếng tôm chiên, mau chóng đặt vào bát Na rồi ngay sau đó lại cầm đầu ăn. Đúng là cái đồ tham ăn!

-Cậu là cái loại người gì thế hả? Ăn cùng tôi cả tháng nay rồi cũng không thấy gấp thức ăn cho tôi một lần, chị cậu vừa đến là đã tận tình tiếp đón rồi. Có phải cậu không coi tôi ra gì không?_Phong thấy vậy, cau mày cau nhàu.

-Lâu lắm mới gặp thì phải tận tình tiếp đón là đúng rồi! Với lại chị ấy là con gái mà, anh ghen tị gì chứ!_Vũ vừa phùng má ăn vừa phản bác lại. Bộ dạng đáng yêu vô cùng!

-Mọi người ở nhà vẫn khỏe chứ?_Đột nhiên Na hỏi một câu không hề ăn nhập với chủ đề, nhưng lại là chuyện cô muốn biết nhất trong lúc này.

-Em hỏi cậu ta làm cái gì! Cả tuần nay cậu ta đã về nhà lần nào đâu!

-Không có gì đáng quan tâm. Về cũng như không!_Không còn vui vẻ, tâm trạng trượt thẳng xuống dốc, giọng nói cũng theo đó mà lạnh đi. Nơi đó...quả thực không có gì đáng để cậu trở về cả!

Như vậy là cậu ta vẫn chưa biết gì cả...Không sao! Thế cũng tốt, để mọi chuyện xong xuôi rồi nói cho cậu ta biết mọi chuyện cũng chưa muộn! Trong lòng Na khẽ thở ra một tiếng, trên môi chậm rãi nở nụ cười nhẹ, nhanh tay gấp thức ăn cho cậu ta, lớn tiếng khuấy động không khí:

-Không nói chuyện lung tung nữa! Ăn nào! Ăn nhiều một chút mới có sức tối học bài! Hôm nay tôi sẽ cho cậu cả đồng, xem rạo này cậu học hành thế nào!

-Vợ ơi anh cũng muốn! Gấp thức ăn cho anh đi!_Phong thấy vậy liền tỏ ra ghen tị, nhìn Na đầy mong chờ, giọng nói cũng trở nên nhẹ nhàng.

-Anh muốn chết hả? Ai là vợ của anh chứ?_Cô trừng mắt nhìn hấn, thế nhưng hai má lại rất nhanh ửng đỏ lên. Tên này đúng là không biết xấu hổ gì cả! Trước mặt còn có người khác mà dám ăn nói lung tung như thế.

-Chị không phải ngại đâu! Sớm muộn gì anh Phong cũng trở thành anh rể của em mà. Em duyệt rồi đấy, chị yên tâm mang về nhà đi!_Vũ liếc mắt nhìn hai người, tỏ vẻ không mấy bận tâm, chỉ chú ý đến mấy móm ăn mà gấp...gấp...gấp! Cậu nghĩ mình nên sớm ăn xong để còn nhường không gian riêng tư cho hai người này, chứ cứ ngồi lại đây, không sớm thì muộn cậu cũng bị Phong dùng ánh mắt nướng cháy!

Bất quá, lời này nói ra càng làm sắc hồng trên mặt Na thêm đậm. Cô có khi nào nói sẽ lấy Phong sao?

Cô còn đang mải cúi đầu nghĩ ngợi thì Vũ đã nhanh chóng ăn no mà rời đi, trên bàn ăn lúc này chỉ còn lại hai người, mà ánh mắt ai kia lại chung thủy một mực nhìn cô chăm chú không rời.

Chỉ cúi đầu ăn, nhưng cô vẫn có thể cảm nhận thấy điều đó. Chính vì thế mà ăn uống cũng không được tự nhiên, dẫn đến hậu quả dễ lường là: Nửa đêm, cô vác cái bụng trống rỗng đi xuống bếp tìm đồ ăn.

Hai cái người này đúng là đàn ông quá thể! Ngoài những thứ để làm thứ ăn cho ba bữa chính ra thì trong tủ lạnh chẳng có lấy nổi một chút đồ ăn vặt, để đến bây giờ cái dạ dày của cô cứ biểu tình liên hồi mà mãi vẫn chưa có đồ ăn lấp vào! Haizz...bây giờ mà nấu nướng chỉ sợ sẽ làm hai người kia tỉnh giấc, thôi đành ra ngoài ăn vậy! Rón rén quay người tính về phòng thay quần áo, không ngờ vừa mới quay lại đã đập thẳng đầu vào cái gì đó. Va đập khá mạnh nhưng cũng không đau lắm, có lẽ do vật đó mềm mềm. Mềm mềm? Cái gì mà lại mềm mềm? Là cái gì?

Cô còn đang mãi ôm đầu suy nghĩ thì đèn phòng đã nhanh chóng sáng lên. Và đứng sừng sững trước mặt cô không phải La Phong thì là ai đây?

-Sao anh lại ở đây?

-Câu này anh hỏi em mới đúng chứ!_Hắn tiến đến đỡ cô lên, động tác không nhanh cũng không chậm, nhưng lại thập phần dịu dàng nâng niu._Khuya thế này rồi, em không ngủ còn chạy ra đây làm gì?

“Ọc..ọc..ọc..” Còn chưa cần cô lên tiếng thì cái dạ dày của cô đã cho hắn câu trả lời mất rồi. Thì ra là cô đói bụng!

-Đi nào!_Nắm lấy bàn tay bé nhỏ của cô, hắn kéo cô ra ngoài.

-Đi đâu?_Cô mơ hồ hỏi lại, bàn chân vô thức bước theo hắn.

-Đưa em đi ăn chứ đi đâu nữa!_Khoác áo của mình cho cô, tiện tay nhéo mũi cô một cái, hắn vui vẻ nắm tay cô đi về phía trước. Cảm giác này thật là tốt!

.....

-Em làm gì ăn nhanh như thế? Có ai tranh với em đâu!_Nhìn cô ăn như bị bỏ đói vài ngày, Phong không khỏi lắc đầu cười khổ. Không biết sau này khi mang thai cô sẽ ăn nhiều như thế nào nhỉ? Có khi nào nửa đêm đang ngủ ngon bắt hắn đi mua này nọ về không?

Nhưng mà hắn nào có biết chính vì hắn cứ nhìn chăm chăm như thế nên cô mới phải dốc toàn lực mau chóng ăn xong không? Bây giờ hắn lại còn càng nhìn chăm chú hơn, rồi tự nhiên lắc đầu cười một mình, không biết nghĩ đến cái gì nữa? Chỉ có điều làm cô suýt sặc thức ăn lên mũi, ho không ngừng.

-Không sao chứ?_Một bên khấn trương vỗ vỗ lưng cô, một bên lên tiếng trách cứ_Anh đã nói ăn chậm thôi còn không nghe! Hừ như vậy sau này sao thành vợ hiền của anh được hả?

Bất quá lời này càng làm cơn ho không ngừng mà càng kéo dài hơn. Còn bà chủ quán ngồi gần đó thì không khỏi cười gian nhìn hai người họ. Giới trẻ bây giờ thật thoáng, trước mặt người ngoài vẫn có thể bày tỏ tình cảm tự nhiên như vậy! Trẻ trung thật là tốt!

-Không..khụ..không sao!_Na từ từ bình ổn lại nhịp thở, hướng Phong xua xua tay_Tốt rồi! Không vấn đề gì nữa!_Liếc mắt thấy vẻ mặt gian trá của bà chủ quán đang nhìn mình, cô vội vàng đứng lên, quay đầu chạy về nhà_Em ăn no rồi!

Trời ạ! Ăn no rồi thì chờ một chút rồi cùng về, làm gì mà chạy nhanh như thế? Hắn nhìn theo bóng dáng đáng yêu chạy đi, trên mặt không khỏi buồn cười, đặt lại tiền trên bàn rồi nhanh chóng đuổi theo.

Đến trước cổng khu trung cư, bước chân hắn chợt dừng lại, ánh mắt hướng sang phía Na đang nhìn. Cô đứng bất động, ánh mắt chăm chú vào bếp than hồng bên cạnh, phía trên là những cửa khoai lang tròn chìa, béo mập từng chút một chín dần, tỏa mùi hương thơm phức.

-Muốn ăn không?_Không biết từ lúc nào, Phong đã đến bên, khẽ hỏi cô một câu.

-Muốn!_Thực sự rất muốn! Nhưng mà...

-Vậy anh đi mua!_Hắn còn chưa bước được nửa bước đã bị níu lại_Sao thế?

-Hết chỗ chứa rồi! Không ăn thêm được nữa!_Về mặt luyện tiếu nhìn mấy củ khoai, cô xoay người chậm chậm kéo hắn đi. Hix...không ăn hôm nay để hôm khác ăn vậy! Thế nhưng vẫn luyện tiếu quay đầu nhìn một cái nữa mới chịu thôi!

-Chị Na ơi dậy đi!_Hôm nay được bữa mặt trời mọc đằng tây, Vũ nhà ta giậy thật là sớm mặc dù không phải đi học, chạy sang phòng Na gọi í ới.

-Cậu ầm ĩ cái gì! Mau lại đây giúp tôi làm bữa sáng đi, để cho cô ấy ngủ thêm lúc nữa!_Phong thấy vậy, từ trong bếp hô to.

-Hôm nay đi chơi mà, giờ còn ngủ gì nữa!_Cậu ta xụ mặt đi vào trong bếp, mới nhìn qua một cái mắt liền sáng lên, nhanh tay cầm lấy thứ trên đĩa đưa lên miệng cắn một miếng_Cái này cho em hả? (Ăn rồi mới hỏi. Đều!)

-Bỏ ngay xuống!_Không nghĩ tới cậu ta mới ăn một miếng, đã bị tiếng quát làm cho giật nẩy mình. Còn chưa kịp nhìn ra chuyện gì, bàn tay liền bị đôi đũa đánh ột cái đau rát.

-Ấ...! Đau quá! Sao anh đánh em?

-Ai cho phép cậu ăn? Cái này là tôi làm cho chị của cậu mà!

-Nhưng em cũng thích, tại sao không làm cho em với?

-Cậu tự mình làm mà ăn!_Phong xoay người, lại đặt thêm một củ khoai nướng vào đĩa. Tối qua nhìn ánh mắt cô như thế thật là làm hấn không nổi, thế nên sáng sớm nay đã thức giậy chuẩn bị cho cô rồi. Vậy mà cậu ta cứ nhiên dấm ăn, hấn còn chưa đá cậu ta ra khỏi nhà đã là may lắm rồi đấy!

Trong lúc này, Na sớm đã tỉnh giấc và hiện tại đang nghe một cuộc điện thoại khá quan trọng.

-Thế nào?

-50,1%!

-Tốt!_Chỉ cần hơn 0,1% này thôi, công ty của ông sẽ đổi chủ!_Giúp em chuẩn bị cuộc họp cổ đông, 2giờ chiều bắt đầu!

-Được! Gặp lại em ở đó!

-Bye!..

Ngắn gọn, súc tích, đầy đủ nội dung cần trao đổi...cuộc gọi chưa đầy một phút. Nhưng lại làm thay đổi tâm trạng của khá nhiều người, trong đó có Lê Na. Cuối cùng, ngày này đã đến. Những gì ông ta đã làm, cô sẽ trả lại hết!

Nhắm mắt một cái, tia sáng vừa loé lên liền biến mất.

.....

-Sáng nay hai người cho em ăn gì đây?_Na bày ra vẻ mặt ngái ngủ, từ trong phòng đi ra, cười cười nhìn hai người kia trong bếp.

-A chị!_Nhìn thấy cô, hai mắt Vũ sáng lên, xoay người chộp lấy một củ khoai trên đĩa, chạy lại núp sau cô, vừa cắn khoai vừa nói như mách tội người khác với mẹ vậy_Nhiều như thế mình chị ăn sao hết, thế mà anh ấy còn không cho em ăn!

-Cậu còn dám nói! Có tin tôi đá cậu ra khỏi cửa không?_Phong cũng nhanh chóng chạy ra, trên tay vẫn còn đang cầm đôi đũa dùng để lật khoai. (Anh này là nướng khoai bằng bếp từ nha!)

-Nếu anh dám, em sẽ không đem chị mình giao cho anh đâu!_Tuy chốn ở phía sau Na, nhưng Vũ lại cao hơn cô cả cái đầu, lúc này kiêu ngạo đầy thách thức ngẩng đầu nhìn Phong.

-Cậu...cậu..._Phong tức nghẹn họng mà không làm gì được, chỉ có thể trừng mắt nhìn cậu ta.

Đúng lúc này, Vũ đột nhiên nhảy dựng lên, một mặt vẫn nhai khoai, một mặt ôm đầu, vẻ mặt bất mãn phàn nàn:

-Sao chị lại cốc em?

-Còn hỏi! Ai cho cậu cái quyền quản tôi? Tôi là đồ vật đấy mà cậu muốn giao cho ai thì giao?_Vừa nói, bàn tay cô lại không ngừng đưa lên đầu cậu ta, khiến cậu ta nhảy chồm chồm khắp nhà tránh né.

-Hai người hợp sức bắt nạt em! Không công bằng! Đúng là một đôi vợ chồng ăn ý, ngược đãi trẻ vị thành niên!

-Cậu còn nói lung tung, tôi đập cậu chết!_Na lớn tiếng hét vang nhà chạy phía sau.

-Có ai không cứu tôi...!.....

Niềm vui cũng không thể kéo dài mãi, rất nhanh sẽ kết thúc thôi! Dù ngày mai thế nào, chỉ cần nhớ chúng ta đã từng có niềm vui bên nhau là được rồi!

Giấc mơ về cuộc sống hạnh phúc bên nhau vẫn chỉ là mơ mà thôi!

9. Chương 9: Trả Nợ!

-A...Chơi cái này! Nhanh nào!_Vừa nhìn thấy trò bắn súng, Vũ liền kêu lên, kéo tay Na vào cùng chơi.

Suốt buổi sáng, cậu ta kéo cô chơi hết trò này đến trò khác, cứ như lần đầu mới được đi chơi không bằng. Lại được cái cậu ta thì vui hết cỡ, còn cô thì mệt hết hơi rồi đây này!

-Thôi..._Cô vừa nói vừa thở_Mình cậu chơi đi! Mệt chết tôi rồi!

-Nốt trò này thôi!_Thấy thế, cậu ta liền bày ra bộ mặt chờ mong năn nỉ.

-Cậu nói câu này lần thứ mấy rồi?_Lúc này, Phong từ từ đi đến, mang nước cho cô uống, không khỏi cầu nhau.

-Anh không chơi thì để cho bọn em chơi! Em có rủ anh đâu mà anh phải phàn nàn như thế! Chị Na nhỉ?

-Ừm..._Không cần biết hai người kia nói cái gì, cô uống một hơi dài, thuận tiện gạt gạt đầu.

-Thấy chưa?_Vũ thấy thế không khỏi nhìn Phong cười đắc ý.

-Vừa rồi cậu nói cái gì vậy?_Không ngờ đúng lúc này Na lại hỏi một câu như thế, khiến Vũ không khỏi chưng hửng.

-Vậy này giờ chị không nghe em nói à?

-Xin lỗi, tôi không chú ý!_Cô trưng ra vẻ mặt đáng yêu, cười vô tội nhìn cậu ta.

-Được rồi! Chúng ta sang bên này ngồi đợi, cho cậu ta chơi đã đi rồi về!_Lần này đến lượt Phong đắc ý, nhanh tay kéo Na sang một bên.

Vũ giậm chân ấm ức nhưng rất nhanh liền vất sang một bên, lao vào bắn phá một hồi vui vẻ. Cả nhóm người đang chơi chỉ có cậu ta là lớn đầu, vậy mà lại là đứa cười xung sướng nhất khi lên lever. Có khi cậu ta còn trẻ con hơn cả đám nhỏ bên cạnh cũng nên!

.....

-Cậu còn muốn gì nữa không?_Sau khi ăn uống no nê, thời gian cũng gần đến lúc phải đi rồi. Na nhìn Vũ đang nằm dài trên ghế, tay ôm bụng, vẻ mặt mãn nguyện. (Được ăn no nên vậy đó! Mất hết cả hình tượng Vũ handsome rồi!)

-Em..muốn...ngủ..!_Giọng nói trở nên uể oải, hai mắt cậu ta cơ hồ đã muốn khép lại thành một đường rồi.

-Vậy ngủ đi, lát đi cùng tôi!_Cô đứng lên lấy chăn đắp cho cậu ta, thấp giọng nói.

-Vâng!_Đáp xong một tiếng, cậu ta lăn ra ngủ liền. (Đáng yêu nhỉ!)

“Ngủ đi! Lấy sức mà đối diện với hiện thực! Tôi biết là sẽ tàn nhẫn với cậu nhưng cậu cũng là người có liên quan, cần phải biết những gì nên biết!” Bàn tay cô nhẹ vuốt mái tóc cậu ta. Có lẽ sau hôm nay sẽ chẳng còn cơ hội nữa! Dù cậu ta có hận cô thì cô cũng phải cho cậu ta biết mọi chuyện. Dấu điểm cậu ta cả đời,

cô không làm được! Nếu cậu ta không trách cô ban đầu đã lợi dụng cậu ta thì tốt, không thì biết làm sao? Mọi việc cứ thuận theo ý trời đi!

-Em cũng mệt rồi, nên đi nghỉ một chút đi!_Từ phía sau, thanh âm trầm ấm vang lên, mang đầy sự quan tâm và dịu dàng.

-Em biết rồi!_Cô xoay người, cười ôn nhu với Phong. Hấn vẫn luôn như thế, luôn đem đến cho cô cảm giác an toàn, ấm áp.

-Mà em nói Vũ lát đi cùng với em, là đi đâu vậy?_Hấn đột nhiên nhớ đến lời cô vừa nói, không tránh nổi tò mò hỏi một câu.

-Nếu anh muốn có thể đi cùng!_Nếu hấn đi, có thể trông chừng Vũ, trách việc cậu ta quá kích động mà làm điều gì đó không hay.

-Vậy lát anh đi cùng em! Giờ thì nghỉ đi nhé!_Hấn vừa nói vừa kéo cô vào phòng, ép cô nằm xuống giường, đợi cô nhắm mắt rồi mới chịu ra ngoài.

Bất quá, hấn vừa đi ra mắt cô đã mở thao láo. Sắp đến lúc rồi, làm sao cô có thể ngủ yên được chứ! Dù là nằm trên giường thế này, nhưng tâm tư đã để ở tận nơi nào rồi!

-Đến đây làm gì vậy chị Na?_Vừa xuống xe, Vũ đã ngứa cổ thắc mắc. Cậu ta không hiểu tại sao Na lại đưa cậu ta đến công ty của cha mình. Theo cậu ta biết thì nó và Na đâu có quan hệ gì với nhau, đến đây rốt cuộc làm gì?

-Vào trong rồi sẽ biết!_Để lại một câu rồi bước đi không quay đầu lại. Trông cô lúc này thật xa cách. Trang phục lịch sự, hành động trầm trặc, giọng nói lạnh băng...Không giống với hồi sáng. Suốt dọc đường đi, cô chưa hề cười lấy một lần.

-Chị ấy làm sao thế anh?_Cậu ta không hiểu, thật sự không hiểu gì hết.

-Anh sao biết được!_Nhìn theo bóng cô, Phong trả lời bằng quơ một câu. Từ lúc tỉnh giấc đến giờ, cô như biến thành người khác vậy!

-A..chị Na ơi đợi em với!_Thấy cô đã đi xa, Vũ liền hò lớn đuổi theo.

.....

-Đông đủ rồi chứ?_Trước cửa phòng họp, Khang đã đứng đợi cô từ bao giờ.

-Chờ em nữa thôi!_Anh nhìn cô cười khích lệ, rồi mở cửa cùng cô bước vào.

Phía trong, tất cả các thành viên trong ban quản trị đã có mặt đông đủ, không thiếu một ai kể cả ông ta. Dù đang vì vụ cùng cô tình nhân xinh đẹp, ông ta cũng bị gọi về. Chuyện liên quan đến lợi ích của ông ta, sao ông ta có thể bỏ mặc được!

-Chào mọi người!_Nụ cười trên môi sáng lạn, cô lướt mắt nhìn qua một lượt, cũng cùng dừng lại ở ông ta_Chắc mọi người đã biết mục đích của cuộc họp hôm nay rồi chứ? Có cần tôi phải nói lại không?

-Cô gái! Nói đùa cũng phải có chừng mực. Cô dựa vào cái gì để ngồi vào vị trí chủ tịch này?_Trầm ngâm một lát, cuối cùng “ông Phan” cũng lên tiếng. Trong tay ông ta đã nắm giữ trên 40% cổ phần rồi, số còn lại do những cổ đông khác nắm giữ, mà theo như ông ta biết thì những người đó rất tham lam, ông ta đã từng muốn mua lại cổ phần của họ nhưng họ đưa ra giá quá cao, cô gái này còn trẻ như vậy, khẳng định không thể có nhiều tiền như thế! (Đúng là lão già cổ hủ! Ai nói người trẻ không thể có nhiều tiền?)

-Đơn giản thôi! Dựa vào 50,1% số cổ phần nằm trong tay tôi! Như vậy đủ rồi chứ?_Khoé miệng khẽ nhếch, trên môi cô nở một nụ cười thật cao ngạo, còn có chút khinh thường, mỉa mai nữa. Trong mắt ông ta, cô cũng chỉ là một con bé miêng còn hơi sữa thôi sao? Nực cười!

Lời này vừa nói ra, sắc mặt ông ta liền đại biến. Sao cô ta có thể...Đôi mắt đầy ngỡ ngàng nhìn chằm chằm về mấy lão già bên cạnh. Số cổ phần lớn như thế, không phải ở trong tay họ sao? Tại sao cô gái này lại sở hữu?

Như nhận ra được điều ông ta đang thắc mắc, rất nhanh cô liền cho ông ta câu trả lời:

-Ông Trần, ông Bùi, ông Đặng...Rất cảm ơn vì sự hợp tác của các vị!_Cô hướng đến ba người ngồi gần ông ta mỉm cười.

-Không có gì! Cô Lê khách sáo rồi! Ai trả giá cao thì chúng tôi nhường lại thôi!_Một trong số ba lão già đó đáp lời, hai người kế bên cười còn tươi hơn cô gấp mấy lần. Cô gái này trả giá cao như vậy để mua lại cổ phần của họ, món lợi lớn như thế, mấy con cáo già như các lão sao có thể bỏ qua!

-Cô...rồi cuộc là ai?_Đôi mắt “ông Phan” cơ hồ đã muốn lòi ra ngoài. Có thể làm ấy lão già kia cười tươi như thế, hẳn là phải có rất nhiều tiền. Nhưng điều ông ta không thể giải thích được là có bao công ty lớn mạnh hơn, sao cô ta không chọn mà lại để ý đến một công ty bình thường như của ông ta?

Cuối cùng ông ta cũng hỏi đến câu này! Cô cũng đang muốn cho ông ta biết đây!

-Ông còn nhớ Phan Ly chứ?_Nét cười trên mặt cô càng rõ hơn, xong lại ẩn chứa nhiều chua xót hơn là vui sướng.

Đôi mắt ông ta đã mở to đến mức không thể to hơn được nữa rồi! Cô ta...Sao cô ta lại biết cái tên này? Cô ta là ai? Là ai mà lại có thể biết?

Nhìn biểu tình này của ông ta là đủ để cô biết ông ta vẫn còn nhớ, và còn rất rõ là đằng khác. Cứ tưởng ông ta quên lâu rồi chứ? Hừ...

-Ông có biết bao năm qua nó sống thế nào không?

-....._Không thể nói được gì.

-Có biết bây giờ trông nó ra làm sao không?

-....._Vẫn là yên lặng. Quá bất ngờ, ông ta chưa thể tiêu hoá nổi. Những người khác cũng nín thở ngồi nghe mặc dù không biết người đang được nhắc đến kia là ai. Nhưng chắc chắn có liên quan đến “ông Phan”, chẳng phải cùng họ sao!

-Khó trả lời quá à? Vậy tôi đổi câu hỏi dễ hơn nhé?_Vừa nói cô vừa bước đến gần ông ta_Chắc ông vẫn chưa quên vợ trước của mình chứ? Bà ấy bây giờ ở đâu? Có khoẻ không?_Còn chưa để ông ta nói lời nào, tiếng cô lại một lần nữa vang lên, nhàn nhạt mà chua chat_Để tôi nói cho ông biết nhé? Bà ấy mất sau khi ông đi vài tháng rồi! Còn “Con gái ông” đã có thể chết nếu như nó không được người ta cứu mang đấy!

-Cô...cô..thật sự...là ai?_Câu hỏi mấp máy mãi mới có thể trọn vẹn.

-Nhìn tôi có thấy giống ai không?_Cô đưa tay chỉ vào mặt mình, nhếch môi một cái mĩa mai người trước mặt và cũng là mĩa mai chính mình_Rất giống bà ấy phải không? Bởi vì...BÀ ẤY CHÍNH LÀ MẸ CỦA TÔI! Chỉ có điều...Phan Ly trước kia đã chết rồi, đứng trước mặt ông bây giờ là tôi, là Lê Na-con gái của Lê Minh, chứ không còn là con gái của ông nữa!

-Ly?

-ĐỪNG CÓ GỌI TÊN TÔI! Ông không xứng đáng! Ông thử nhớ xem năm đó mình đã làm gì? Bỏ vợ bỏ con, chạy theo người đàn bà khác,...

-Không phải! Cha..

-ÔNG IM ĐI! Mẹ con tôi sống chết ra sao ông còn không biết. Vậy ông lấy tư cách gì xưng cha với tôi? Ha..ha..ha...Sinh ra mà không chăm sóc, nuôi nấng...như thế chưa đủ đâu!_Giữa không gian yên ắng, tiếng cười của cô càng vang vọng rõ nét hơn. Như mũi dao xuyên thấu tim gan._Còn nữa! Tôi quên chưa nhắc ông. Chứng có ông chôn thuê đã được gửi lên viện kiểm sát rồi. Ông chuẩn bị hầu toà đi là vừa!

Tôi khuyên ông nên thành thật khai báo một chút, như thế có lẽ được giảm nhẹ tội đấy!_Dứt lời, cô quay bước thẳng ra cửa, chỉ bỏ lại một câu phân phó với Khang_Mọi chuyện còn lại anh giúp em đi!

.....

-Chị...Sao lại như thế?_Vừa thấy cô bước ra, Vũ đã xông đến, nắm chặt vai cô mà lắc liên hồi_Tất cả là sao? Chị nói rõ cho em nghe đi! Nói đi...

-Không phải cậu đã nghe hết rồi sao? Tự mình hiểu đi!_Cô lạnh nhạt buông một câu, gạt tay cậu ta ra khỏi vai.

Trước giờ cậu ta vẫn luôn biết cha mình có nhiều cô gái khác bên ngoài, cũng biết cha mẹ mình không hợp nhau. Nhưng đến giờ cậu ta mới biết, cha lấy mẹ vì tiền. Vì tiền thôi, bởi trước đây công ty này là của ông ngoại cậu ta mà! Không ngờ hơn là cậu ta còn có một người chị gái, chính mình và mẹ mình lại là kẻ đi phá vỡ hạnh phúc nhà người khác.

-VẬY...Những lời trước đây chị nói là thật hay giả? Coi tôi là em trai là thật lòng hay chỉ để lừa gạt tôi?

-Ban đầu là tôi lợi dụng cậu!...Còn sau này là thật. Mặc dù không cùng mẹ sinh ra, mặc dù là mẹ cậu đã phá hoại gia đình tôi...nhưng cậu không liên can. Tội lỗi họ gây ra, họ phải trả! Cậu vô tội! Tôi biết nhất thời cậu chưa thể chấp nhận được chuyện này, tôi dẫu cậu là tôi không đúng, tha thứ cho tôi hay không cũng không sao. Nếu vẫn coi tôi là chị, thì tối nay đến gặp tôi. Nếu không...chúng ta không ai nợ ai, từ nay không còn bất cứ quan hệ gì hết!

Nhìn cô từ từ rời đi, Vũ thật sự không muốn tin những chuyện vừa rồi chút nào! Cậu chỉ muốn bóp chặt Na lại, ép cô phải thừa nhận mình nói dối, tất cả những lời vừa rồi chỉ là giả thôi, là giả mà thôi...Nhưng cả người cậu đã bị Phong giữ chặt lại, muốn làm gì cũng không thể.

-ANH THẢ EM RA!

-Cậu bình tĩnh lại đi! Cậu cũng nghe hết rồi còn gì. Lỗi là của cha mẹ cậu, cậu và cô ấy không có lỗi gì hết. Cô ấy vẫn coi cậu là em trai mà!_Một mặt giữ chặt lấy Vũ, một mặt không ngừng khuyên nhủ.

-Nhưng chị ấy gạt em, tất cả họ đã lừa dối em!_Như mất hết sức lực cả người cậu ta đứng dựa cả vào Phong.

-Cô ấy cũng là bất đắc dĩ thôi!_Hắn đưa tay vỗ lưng an ủi cậu ta._Tôi biết mình không có tư cách khuyên cậu nên hay không nên tha thứ cho cô ấy, điều đó tùy cậu quyết định! Tôi chỉ muốn nhắc cậu một điều, thời gian qua, cô ấy đã luôn yêu thương và quan tâm đến cậu! (Nhìn cảnh này đi! Hai thằng con trai đứng ôm nhau! Ha...ha...Nếu ai không hiểu sự tình thế nào có khi lại nghĩ hai người này thuộc giới tính thứ ba thì chết!)

-Em không sao chứ?_Phong tiến đến, ngồi xuống cạnh Na.

-Không sao!_Ánh mắt cô chăm chú nhìn về phía trước, không xác định rõ điểm dừng nằm ở đâu._Cậu ta thế nào rồi?

-Đã ổn! Em..._Chần trừ vài giây, rốt cuộc hắn cũng đem điều thắc mắc trong lòng cất đi. Nếu cô muốn cho hắn biết thì không cần hắn hỏi, nhất định cô sẽ nói. Còn nếu cô đã không nói thì chắc chắn có lý do của cô, hắn tin!

-Chắc là không đến rồi!_Cô nhẹ thở ra một hơi, lấy lại tinh thần mỉm cười đứng lên_Chúng ta về thôi!

-Đừng buồn, sẽ có lúc cậu ta hiểu thôi!

-Em biết! Chỉ là vấn đề thời gian. Em sẽ chờ...

-Chị..Na..!_Phía xa xa phát ra tiếng nói, có chút lưỡng lự, cũng có chút hổ thẹn.

Cô dừng lại, không nói gì nhưng lại nhìn cậu ta thật chăm chú, nét cười rạng rỡ khắp khuôn mặt. Cô không nghĩ cậu ta sẽ đến sớm như thế, nhưng mà bây giờ cậu ta đã ở đây rồi...

-Em xin lỗi! Chị..không giận em chứ?_Đứng cách cô một quãng khá xa, Vũ cúi đầu lên tiếng.

-Nếu tôi giận thì cậu định làm gì?

-Em...

-Lại đây_Nụ cười càng tươi hơn, cô dang tay hướng về phía cậu ta. Tất cả chỉ là quá khứ, vậy thì hãy để nó ngủ yên đi!

Không chần chờ gì nữa, như thế tức là cô đã không giận cậu nữa rồi, cậu chạy thật nhanh đến ôm cô. Cậu thích cảm giác này, được ở bên cạnh người thân của mình thật là tốt!

-Sau này chị không được bỏ em đâu đấy!

-Tôi chỉ sợ đến lúc cậu cưới vợ, chẳng nhanh chóng đẩy tôi ra khỏi nhà ấy chứ!

-Nếu vậy thì đến nhà anh là được!

-Ai thêm!

-Đúng đấy! Anh mơ đi! Chị ấy là của em!

-Gì hả? Của tôi chứ!

-Của em!..

-Của tôi!...

-Của....

Suốt dọc đường về nhà, Phong và Vũ liên tục giằng co, chí choé, tranh giành...Nhưng vui! Niềm vui khi được ở cạnh những người mình yêu thương, quý mến, làm cho tiếng cười tràn ngập khắp không gian. Thật tốt!

.....

-Cái gì?_Vừa nghe người bên kia nói mấy câu, Na đã nhảy dựng lên_Tìm được rồi sao?

-Các chú sắp đi gặp ông ta rồi. Em về nhanh lên!_Tiếng Khang vội vàng truyền đến.

-Em về ngay đây! Chờ em, không được đi trước đâu đấy!_Cô đáp nhanh vào điện thoại rồi cầm áo khoác vọt ra ngoài.

-Muộn thế này em còn đi đâu?_Thấy cô vội vàng chạy đi, Phong liền kéo cô lại.

-Đợi em về rồi nói đi! Hai người cứ đi ngủ trước, không cần đợi em đâu!_Cô gạt hấn ra, hốt ha hốt hải bước đi.

-Khoan đã, có cần anh đưa đi không?_Hắn đưa tay gọi với theo nhưng bóng cô đã nhanh chóng khuất sau cửa thang máy rồi. Trước giờ chưa bao giờ thấy cô khẩn trương như vậy, không biết có chuyện gì nhỉ?

Rốt cuộc cũng tìm ra, tìm ra rồi! Hắc Long, người anh em luôn kề vai sát cánh bên cha nuôi trước kia, trong giới giang hồ được đồn là cặp Hắc Long & Bạch Hổ ăn ý nhất về mọi mặt. Rồi trong một phi vụ, họ gặp một người con gái khiến cả hai cùng đem lòng yêu mến, nhưng bà ấy lại chọn cha nuôi, từ đó Hắc Long mang hận trong lòng, luôn tìm cách trả thù cha. Theo như chú Kỳ nói thì cái chết của vợ con cha nuôi cũng là do Hắc Long gây ra, sau vụ ấy thì không thấy ông ta có động tĩnh gì nữa, gần như là hoàn toàn biến mất khỏi giới giang hồ. Cứ nghĩ mọi chuyện thế là xong xuôi, nhưng không ngờ ông ta lại lần ra tay một lần nữa...

Hôm nay đáng lẽ ra chỉ có các chú đi thôi, nhưng cô và Khang đã bàn trước với nhau là cả hai sẽ lên đi theo nên mới có cuộc gọi vừa rồi. Nếu bị phát hiện chắc chắn các chú sẽ nhốt hai người họ lại, vì thế cô phải về nhanh để cùng Khang tìm chỗ ẩn mình.

-Anh Khang! Mọi người đi chưa?_Vừa xuống khỏi taxi, cô đã lao đến gốc cây chỗ Khang đang núp.

-Sắp rồi! Nhanh lên!_Anh cũng khẩn trương không kém, vừa nói vừa xoay người lén lút đi về phía mấy chiếc xe đang đậu trước cổng.

-Chúng ta trốn ở đâu?_Cô cũng bám theo sau, nhỏ giọng thắc mắc.

-Cốp xe!_Anh không quay đầu, chỉ đáp gọn một câu, ánh mắt liên tục đảo qua đảo lại. Tim anh sắp nhảy ra ngoài đến nơi rồi!

Cô biết thế nên cũng không nói nữa, chỉ yên lặng đi theo anh, cũng không ngừng quan sát xung quanh, đến thở cũng không giám thở mạnh.

-Em bên đó, anh bên này!_Anh mở một cốp xe ra, nói nhỏ với cô vài tiếng rồi nhanh nhẹn chui vào bên trong. Cô cũng rất nhanh chui vào cái trước mặt.

Bên trong thật bức bối, khó chịu! Làm cô rất muốn nôn. Nhưng vì cha nuôi, cô sẽ cố gắng chịu đựng.

Không lâu sau xe bắt đầu chuyển bánh. Tốc độ so với bình thường khá lớn, nửa tiếng sau thì dừng lại. Có lẽ là vùng ngoại ô, vì cô có nghe thấy tiếng gió thổi qua tai!

-Đến rồi?_Giọng nói này không phải của các chú, vậy chắc là của Hắc Long. Nhưng sao cô lại thấy có chút quen quen thế này? Chẳng lẽ cô đã từng gặp ông ta ở đâu rồi?

-Chúng tôi hẹn ông thì tất nhiên sẽ đến!_Chú Kỳ! Ngữ khí rất là khinh thường.

-Rất giống Bạch Hổ!_Hắc Long cười rộ lên, còn vỗ tay tán thưởng nữa._Xem ra hắc đào tạo đàn em cũng không tồi!

-Quá khen! Đại ca của chúng tôi không cần mấy lời sao rỗng ăy!_Chú Năm! Cô còn có thể nghe thấy cả tiếng nghiền răng của chú nữa.

-Ha..ha...Nói hay lắm! Vậy các người hẹn ta là vì chuyện gì?_“Biết rõ rồi còn hỏi! Đồ cáo già!” Trong đầu cô thầm mắng một câu.

-Chuyện gì thì chắc ông cũng đã đoán ra rồi!_Cô thấy giọng chú Kỳ trầm xuống rất rõ, chẳng lẽ sắp hành động?

Nghĩ thế, cô liền đẩy nắp cốp xe lên, nhẹ nhàng trèo ra ngoài, núp sau gốc cây gần đó nghe ngóng tình hình.

-Muốn giết ta sao? Dựa vào mấy lão già các người?_Cô nhìn theo phía giọng nói phát ra, cả người không khỏi cứng đờ ra. Đây không phải người được Jaen gọi là ông La sao? Ông ta chính là Hắc Long? Vậy chẳng phải cô đã ngồi ăn cơm cùng kẻ thù mà không biết sao?

Liếc mắt về phía sau ông ta, cô phát hiện người bên ông ta rất đông, còn các chủ lại chỉ mang có mấy người. Như vậy nếu đánh nhau, chẳng phải người của mình sẽ chịu tổn thất hay sao? Không được! Thù này nhất định phải báo nhưng không thể để những người khác chết oan được! Cô phải ngăn họ lại...

-Đã đến đây thì tất nhiên phải có chuẩn bị rồi!_Chú Năm đưa tay lên búng một cái, từ phía sau không ít người đi lên. Thì ra là có chuẩn bị, làm cô lo hụt!

-Vậy thì mời!_Khẽ nhếch khoé miệng, ông ta hô to một tiếng. Ngay lập tức xung quang ông ta đã được bao kín không một khe hở, người của chú Kỳ cũng nhanh chóng xông lên phía trước.

Khung cảnh nhất thời trở nên hỗn loạn. Ánh sáng lạnh lẽo từ ống tuýp sắt, gây guộc, dao phó ánh lên hoa cả mắt. Nhưng chỉ vì cô đứng phía xa nên có thể bao quát được hết thấy. Hắc Long đã ra khỏi vòng bảo hộ của bọn đàn em, bây giờ đang đi lên xe. Ông ta định chuồn sao? Cô không thể để chuyện đó xảy ra! Cơ hội có lẽ không có nhiều! Thế là từ trong chỗ núp, cô lao ra ngoài, xông qua đám người đang đánh lộn kia mà đến.

-Na! Em định làm gì thế?_Đúng lúc này, tiếng Khang hoà cùng âm thanh hỗn tạp xung quang vang lên, làm cô nhất thời giật mình quay đầu.

Còn chưa kịp nhìn, cô đã lĩnh ngay một nhát chém vào lưng, khiến cô không kịp làm gì ngoài việc lão đảo ngã về phía trước.

-NA...._Mọi người nhất thời hoảng hốt hét lên.

Nhận thấy tình hình có vẻ không tốt lắm, cô cố gượng người dậy, vừa đánh trả đám người đang xông tới, vừa hướng mọi người nói lớn:

-Cháu không sao đâu! Mọi người đi trước đi!

-Sao hai đứa lại ở đây?_Một bên chống đỡ, một bên chú Kỳ gắt lên, cơ hồ có thể thấy rõ sự giận dữ cũng như lo lắng trong lời nói._Khang, mau đưa Na về ngay!

-Cháu đang cố!_Lúc này, Khang cũng đã bị một đám đông vây quanh. Không nghĩ đến người của bọn chúng lại đông như vậy, bây giờ Na lại đang bị thương, không biết có chống đỡ nổi không?

-Đừng lo cho cháu! Mọi người nhanh đi đi! Nhanh lên!..._Lời nói còn chưa hết, phía sau cô đã phải nhận thêm một gậy nữa, càng làm máu chảy ra nhiều hơn, khiến cơn đau lan ra khắp người, cả thân hình lại lao đảo ngã xuống lần nữa.

Tim ai nấy đều như lao ra khỏi lồng ngực, cả đám bị dọa cho sắc mặt trắng bệch. Bé Na bảo bố của bọn họ bị người ta đánh thương, làm sao có thể bỏ mặc mà đi được chứ! Ngược lại, máu nóng trong người càng bốc lên cao, điên cuồng mà lao đến đối phương. Kẻ nào làm tổn thương bé Na của bọn họ thì kẻ đó phải trả giá!

Mắt nhìn thấy mọi người càng hăng hái hơn, cô muốn hét thật to lên nhưng lại không thể, phía sau rất đau, cơn đau như thấm vào tận xương tủy, chỉ cần động nhẹ đã lan ra khắp người. Khoé miệng mấp máy vài tiếng như muỗi kêu rồi chìm vào bóng tối. Cô ngất lịm, chính xác là đã bất tỉnh!

10. Chương 10: Biển Cỏ!

“Na đang ở trong một thế giới tuyệt đẹp, cây cỏ tươi tốt, không khí trong lành, khắp nơi tràn ngập ánh sáng ấm áp. Gió mát từng cơn thổi qua tai, mang theo tiếng sóng từ rất xa truyền đến...nhẹ nhàng, bình yên. Đây là đâu? Thiên đường chăng?”

-Na!_Bỗng cô nghe thấy tiếng ai đó gọi mình. Giọng nói này...

-Cha?_Quay đầu thật nhanh. Người ấy đứng trước mặt cô, đưa lưng về phía ánh sáng chói mắt kia, khiến cô không thể nào nhìn rõ được khuôn mặt.

-Con không nên đến nơi này!

-Vì sao ạ? Nơi này rất đẹp mà! Con thật sự muốn ở lại đây!

-Sẽ không đâu!_Dù không rõ ràng lắm, nhưng cô vẫn có thể hình dung ra nụ cười hiền từ trên khoé miệng cha. Đã rất lâu rồi cô chưa được ngắm nó!_Còn rất nhiều người đang chờ con quay trở về, con không muốn làm cho họ đau lòng chứ?

-Nhưng con thích bên cha!

-Con gái ngoan! Nghe lời ta quay về đi! Cũng đừng nghĩ cách trả thù cho ta nữa. Ta không muốn vì ta mà con bị tổn thương! Chỉ cần con có thể sống tốt là ta vui rồi!

-Nhưng ông ta đã..._Cô còn chưa nói xong thì hình bóng phía trước dần nhạt đi, phảng phất trong gió lời dặn dò của cha.

-Không được cãi lời cha! Con phải nhớ rõ: bất luận thế nào cũng phải nghĩ đến bản thân, không được trả thù nữa!

-Cha ơi!..Cha..Không!..._Cô vội vàng đưa tay ra bắt nhưng lại chẳng được gì, khiến cô mất đà bổ nhào ra mặt đất.”

Bàn tay trong không vung liên hồi làm cơn đau bỗng nhiên ập đến, mỗi hồi từng giọt đọng lại bên thái dương quặn cùng chất lỏng chảy ra từ khoé mắt. Cơn đau như chém rách cơ thể, chạy dọc theo sống lưng ra khắp tứ chi.

Khó khăn lắm cô mới có thể mở mắt ra, ánh đèn sáng chói đập thẳng vào mắt khiến cô phải nhắm mắt một lúc mới có thể thích ứng được. Lại phát hiện mình đang ở một nơi lạ lẫm.

Căn phòng rộng lớn, xa hoa, bày biện rất nhiều đồ đắt tiền, được ánh đèn chiếu rọi càng trở nên chói mắt. Đây là nơi nào? Sao cô lại ở đây?

Cô còn nhớ khi mình ngất đi, xung quang có rất nhiều người mà, bây giờ lạ chẳng có ai là như thế nào? Là ai đã đưa cô đến đây? Mọi người có ai bị thương không? Đã về nhà an toàn chưa?...Cô thật sự rất muốn biết những điều ấy, liền chống tay ngồi lên. Không nghĩ đến còn chưa nhích được chút nào, lại một cơn đau ập đến khiến cô ngã phịch xuống giường, màu máu đỏ tươi cơ hồ đã thấm ra cả bên ngoài lớp gạc băng miệng vết thương.

Đau..quá! Tuy rằng không phải mới bị thương lần đầu nhưng vết thương nặng thế này vẫn là lần đầu tiên. Trước kia, dù cô chỉ bị đau chút xíu thôi, cũng sẽ có người chạy đến hỏi thăm xem cô hết đau chưa, muốn ăn cái gì, muốn làm gì...họ sẽ làm giúp. Cha nói đúng! Họ rất yêu thương cô, chắc chắn lúc này cũng đang rất lo cho cô! Nếu cô theo cha...có lẽ họ sẽ giận cô lắm!

Vậy thì cô sẽ nghe theo cha, không trả thù thì không trả thù! Dù Hắc Long có vào tù hay chết thì sao? Cha cũng chẳng sống lại được. Cứ thù oán tiếp nối như thế thì đến bao giờ mới dứt? Chi bằng sớm một chút kết thúc, như thế có lẽ tốt hơn!

-Tĩnh rồi sao?_Vừa nghe phía cửa phòng phát ra tiếng nói, cô liền đưa mắt về phía đó. Đôi mắt liền trừng lên, tỏ vẻ không muốn tiếp khách rồi quay mặt đi. Giờ thì cô đã biết ai là người mang cô đến đây rồi!

-Ta nên gọi cô bé là Lili, Lê Na hay...Phan Ly đây?_Ông ta đi vào trong, chậm rãi ngồi xuống ghế bành chính giữa phòng, ánh mắt nhìn cô đầy toan tính.

Ông..ta...Sao ông ta biết được? Chẳng lẽ ông ta điều tra cô? Như vậy không phải ông ta cũng biết về Vũ, về Phong? Có khi nào ông ta làm hại họ không? Không được!...Không thể được! Không thể để họ vì cô mà bị liên lụy được!

-Ông.. A.a..._Cô dùng sức quay người về phía ông ta, thân hình khẽ động lại khiến vết thương chảy máu nhiều thêm. Đau quá!_Làm..sao ông biết?_Khó khăn mở miệng.

-Nếu ta muốn thì có thứ gì không thể biết? Con gái...

-Tôi không phải con gái ông!_Ông ta chưa nói xong đã bị cô chặn họng. Ông ta nghĩ gì mà lại gọi cô như thế? Kẻ giết chết cha mình có thể gọi mình là con gái sao? Ông ta không cảm thấy hổ thẹn, cắn đứt lương tâm khi đứng trước mặt cô à?

-Con gái! Đừng ngang bướng như thế! Sớm muộn gì con cũng là con dâu ta không đúng sao?_Ông ta không những không giận, khoe miệng còn giương lên ý cười, nhìn cô nhàn nhã mà nói.

-Tôi nghĩ ông đã hiểu nhầm gì rồi! Tôi với con trai ông hình như không quen biết thì phải! Đến người đó mặt mũi thế nào tôi cũng không biết...ông nghĩ sao lại nói tôi sắp thành con dâu ông vậy?_Cô khinh bỉ tặng cho ông ta cái nhếch mép.

-Thật sao?...._Ông ta nhìn cô thật sâu, một lát sau liền đứng dậy, hướng cửa phòng mà đi, còn không quên bồi thêm một câu lúc tới ngưỡng cửa_Con gái, nghỉ ngơi thật tốt chờ ngày làm con dâu ta đi! Ha..ha.. Người đâu! Mau vào chăm sóc cô chủ!

Điện cười thật ghê tởm! Cô hung hăng mắng **** trong lòng vài câu. Nếu ông ta nghĩ có thể ép buộc cô thì ông ta đã sai rồi đấy! Đợi khi cô hồi phục lại chút sức lực, dù ông ta có bố trí canh gác thế nào thì cô nhất định cũng sẽ tìm cách thoát ra, sao có thể nằm đây mà đợi làm con dâu ông ta! Có người cha như thế, không biết con trai ông ta sẽ thế nào?...Vô sỉ hơn ông ta chẳng?...

Thực ra cô đã không biết rằng từ lúc cô nhận lời bên Phong, cô đã bị theo dõi rồi! Và khi điều tra về cô, ông ta vô tình biết được cô lại là con gái nuôi của Lê Minh-kẻ thù không đội trời chung mà ông ta mới thuê người giết, hơn nữa còn tra được chuyện cô làm người mẫu quảng cáo của một tạp trí khá nổi tiếng. Thế là ông ta tìm cách gặp mặt cô, sau khi nói chuyện vài lần thì thấy rất thích hợp làm con dâu mình. Nên ông ta chủ động để lộ tung tích của bản thân ra ngoài, nếu không..sao đám người của Lê Minh có thể tìm ra được chứ!

Từ buổi tối Na vội vàng chạy ra ngoài, qua cả đêm cũng không thấy về, La Phong vô cùng lo lắng. Hấn gọi điện cho cô...không ai bắt máy cả. Lần này hấn thấy rất lạ, trong đầu luôn có cảm giác cô đang gặp nạn, rất cần hấn ở bên nhưng hấn lại không làm được.

Trời ơi! Đầu hấn đã muốn nổ tung lên rồi mà thằng nhóc Vũ kia còn không chịu yên phận, cứ chạy tới chạy lui, kêu lên kêu xuống đòi gặp chị, còn nói tại hấn để cô đi, bây giờ không tìm được cô là lỗi của hấn. Được rồi...thì là lỗi của hấn. Của hấn hết! Bao nhiêu tội lỗi hấn đều nhận hết, chỉ cần cô xuất hiện lại là được!

Có biết hấn đã không ngủ bao lâu rồi không? Suốt mấy tuần nay lúc nào hấn cũng ôm lấy cái điện thoại, không rời nửa bước, ăn uống thì qua loa, bỏ bê bản thân không chịu chăm sóc, cả râu ria cũng không cạo, đôi mắt lại đỏ ngầu, quần thâm hiện rõ vì thiếu ngủ, trông hấn không khác gì mấy gã thất tình cả!

Nhìn hấn như vậy, dù có giận hấn đến mấy thì Vũ cũng không thể đành lòng làm nơ được. Đứng một bên thở dài ra một hơi, cậu lo lắng cho chị thì hấn còn lo hơn cậu cả chăm lẫn ấy chứ!

-Anh Phong! Gần 5giờ sáng rồi, cả đêm anh không ngủ, em nghĩ anh nên đi nghỉ đi!

-Không cần lo cho tôi, cậu về phòng đi!

-Nếu biết anh như thế, chị ấy sẽ đau lòng lắm đấy!

-....._Hấn không nói gì, mắt nhìn chăm chăm màn hình điện thoại. Khuôn mặt xinh đẹp ấy...Nụ cười tươi sáng ấy...Hấn nhớ biết bao! Nếu bây giờ cô đứng trước mặt hấn, hấn sẽ không ngại ngần gì mà đem cô nhập vào thân thể mình, để cô không còn có thể chạy lung tung nữa!

Vũ không làm phiền hấn nữa, nhẹ nhàng đi ra ngoài, khép cửa lại. Màn hình vừa đen đột nhiên sáng rực lên kèm theo tiếng chuông điện thoại làm Phong chợt giật mình, không nghĩ ngợi gì liền nhận ngay, ngữ khí vô cùng khẩn trương:

-Alo?

-Là ta đây con trai!

Vừa nghe người thấy người kia không phải cô, giọng hấn liền trở lại mệt mỏi, bắt cần đáp:

-Tìm con có gì không?

-Trưa nay về nhà ăn cơm cùng ta được không?

-Có việc gì cha nói luôn đi, con không có thời gian!

-Bây giờ con bận đến nỗi ngay cả thời gian ăn với cha mình một bữa cơm bình thường cũng không có sao?

-Nếu chỉ là bữa cơm bình thường thì khi khác chúng ta ăn cũng được, cần gì phải vội vàng!

-Thôi được...Ta có chuyện liên quan tới con cần nói. Buổi trưa về nhà gặp ta!

-Có quan trọng lắm không?

-Với ta thì không! Nhưng ta đoán, có lẽ “Khá quan trọng” với con đó!

-Con sẽ về!_Nói xong không đợi người kia có thêm bất kì phản ứng gì, hấn liền cúp máy. Cơ bản là hấn không muốn nhiều lời với ông ta. Chẳng phải vì không muốn gặp mặt ông ta mà hấn dọn ra ngoài sống sao? Tuy nói là hấn còn chưa học xong cấp III, nhưng mà bản lĩnh của hấn lại rất lớn, con mắt đánh giá thị trường cổ phiếu lại không tệ, thế nên kiếm tiền với hấn không thể coi là khó được! Chỉ chờ hấn đồng ý, không biết sẽ có bao nhiêu công ty muốn mời hấn về làm việc. Bất qua, hấn không thích! Nếu làm, hấn sẽ tự mình làm chủ, cần gì phải làm thuê cho ai! (Anh nói rất hay! Hay quá trời luôn á!)

.....

-Ta còn tưởng con sẽ không về!_Người đàn ông trung niên ngồi trong bàn ăn, nhìn thấy Phong vào thì khe gương khoe miệng lên tiếng.

-Con không nói là không về!_Hấn là người biết giữ chữ tín, đã nói là phải làm.

-Tốt lắm! Chúng ta dùng bữa trước đã!_Ông ta ha.ha vài tiếng, vung tay cho người giúp việc bê đồ ăn vào.

Trong chốc lát, cả một bàn toàn cao lương mỹ vị được bày ra, chỉ có điều: Không có món nào hợp khẩu vị hần cả! Về những gì chỉ liên quan đến bản thân hần, hần tin chắc người hần vẫn gọi là cha này hoàn toàn không biết một chút gì.

Hần nhấp một chút rượu, chậm rãi mở miệng:

-Vào chủ đề được chưa, CHA?_Chữ cuối cùng là hần cố ý nhấn mạnh lên, thanh âm kéo dài lạnh lẽo.

-Con không để ta ăn xong mới hỏi hay sao?_Ông ta ngừng ăn một chút, ngẩng đầu nhìn về phía hần, ánh mắt hơi nheo lại, đưa tay nâng ly với hần.

Khẽ hừ lạnh một tiếng, hần liếc mắt qua cha mình rồi không thềm để ý gì nữa mà đem toàn bộ rượu trong ly uống cạn. Nhưng mà...hần thấy có gì đó không ổn! Cụ thể là không ổn chỗ nào thì lại không giải thích được.

Trầm mặc một lát, hần thấy cơ thể dần dần nóng lên, cổ họng có chút khô rát. Tuy hần không phải loại ngàn chén không say nhưng vài chai thì cũng không thành vấn đề; vậy mà hôm nay mới có một ly, hần đã thấy khó chịu rồi.

Ông ta thấy vậy, khoé miệng lại chậm rãi nhếch lên, ánh mắt thâm thúy nhìn con trai:

-Ta thấy con không được khỏe, có cần ta kêu người đưa về phòng không?

-Không...Con tự đi!_Hần khàn giọng nói mấy chữ rồi nhanh chóng rời bàn ăn, hướng phòng của mình mà đi tới.

.....

Na nằm cuộn người trên giường, cả người nóng như giữa mùa hè, cổ họng sớm đã khát khô. Cô đang cố kiềm chế bản thân mình lại. Từ lúc ăn xong bữa trưa hôm nay, cô đã thấy trong người không ổn rồi. Lúc này thì cô đã biết bọn họ cho cái gì vào thức ăn rồi. Chính là thứ làm tăng ham muốn của bản thân người ăn vào hay người ta còn gọi ngắn gọn là..."Xuân dược" ấy!

Cô thật không ngờ ông ta nói muốn cô làm con dâu lại chính là dùng cách này. Đê tiện, vô liêm sỉ! Nóng quá! Đúng rồi, có lẽ nước lạnh sẽ khiến cô tỉnh táo hơn chẳng? Vừa nghĩ, cô vừa vắt vả ngồi lên, cả người lúc này đã toát đầy mồ hôi. Nếu cô không nhanh thì chỉ sợ tên kia đến mất, lúc đấy thuốc phát tác dụng, cô có muốn cũng khó lòng mà giữ được lí trí!

Đúng lúc cô đang nhanh nhanh chóng chóng chạy về phía phòng tắm, cửa phòng đột nhiên bật mở, làm cô hoảng hồn, mà cái người bước vào kia, lại càng làm cô hoảng loạn hơn nữa. Chẳng phải...là Phong, là La Phong của cô sao? Sao hần lại ở đây? Lại còn vào cái lúc này cơ chứ! Nhìn hần lúc này...cô thật không thể chế ngự bản thân được rồi! Mà hần, hình như cũng vậy thì phải?

Người con gái hần ngày đêm nhớ mong không phải đang ở trước mặt hần đây sao? Lúc này, hần không để ý đến việc vì sao cô ở đây, cũng như bản thân đang khác thường, rất nhanh đi về phía cô.....

(Mọi chuyện tiếp theo ình miễn nhé! Thứ nhất: Chưa đủ tuổi! Thứ hai:Mấy cái này không tốt, không nên nghĩ đến!.....)

Cảnh vật có vẻ sáng sủa hơn mấy hôm trước rất nhiều, trên nền trời cũng không phải là cả một màn mây dày đặc che kín mọi lỗ hổng nữa, thay vào đó là những dải nắng hiếm hoi của mùa đông, nhân nhật phủ lên mọi thứ. Gió khẽ lay cành lá, nhìn thì có vẻ yên bình lắm, ai biết tương lai sẽ thế nào chứ!

Na khẽ cựa mình, không nghĩ đến lại xuất hiện một trận đau đốn ở lưng. Hình như...vết thương mới lành, còn chưa kịp lên da non lại rách ra rồi thì phải?! Sao lại như thế? Đến đây, đầu óc cô chợt "Oanh" một tiếng, giật mình mở mắt nhìn khắp xung quanh.

Chuyện...này...là thế nào? Không lẽ hôm qua đã xảy ra cái gì rồi sao? Cô nhớ bọn họ bỏ thuốc vào thức ăn của cô, sau đó cô muốn đi tắm nhưng đột nhiên Phong lại xuất hiện, lao vào cô, rồi...rồi....A.a.a....Không lẽ...chết cô rồi! Lúc ấy đầu óc cô đâu còn minh mẫn nữa, ai biết được người đó có phải Phong hay không, nếu chỉ là ảo giác...vậy cô không phải đã có lỗi với hần à? Chỉ cần nghĩ đến đây là tâm trí cô bắt đầu bấn

loạn, ngay cả những cơn đau do vết thương truyền đến cũng không thể giúp cô tỉnh táo nổi! Phải làm sao đây?

Lúc này, cái người bên cạnh đột nhiên động đậy, đem cánh tay vòng qua eo cô, vùi đầu vào gáy cô thở nhẹ, khẽ gọi tên cô một tiếng, làm cô càng bấn loạn hơn, muốn ngồi lên lại không cựa quậy nổi, muốn đem đá tên bên cạnh này xuống đất cũng không đủ sức. Khoan đã! Tại sao...hắn lại biết tên cô?

-Na...Anh yêu em!_Giọng nói này...sao lại quen như thế? Là...Phong sao?

Khó khăn lắm cô mới có thể xoay người lại, mặc dù sẽ khiến vết thương nặng thêm nhưng cô cam tâm, cô thật sự muốn biết đây có phải là Phong không. Chỉ sợ không phải...

Cho đến khi đem toàn bộ khuôn mặt người đó thu vào trong mắt, cô mới thềm thở phào, trong lòng rớt xuống hòn đá đang đè nặng. Đúng hắn rồi! Đôi mắt này...Cái mũi này...Còn có đôi môi này nữa..Cô nhớ biết bao nhiêu! Nhưng trông hắn tiêu tụy quá! Dưới mắt có cả quầng thâm rõ như vậy, khuôn mặt hốc hác quá...Tại sao hắn lại không biết chăm sóc cho bản thân như thế? Vì lo cho cô sao? Thật ngốc!

-Em cũng yêu anh!_Cô khẽ mỉm cười, nhẹ vuốt từng đường nét trên khuôn mặt hắn cho thoả nỗi nhớ bao ngày nay.

Cảm nhận có bàn tay ai đó đang di chuyển trên mặt mình, hắn mơ mơ màng màng bắt lấy, giữ nó ở yên một chỗ, lại tiếp tục ngủ. Cô nhìn biểu tình của hắn mà không khỏi buồn cười, nén cũng không nổi mà phát ra cả tiếng. Nhưng cũng vì thế mà lại động đến vết thương kia. Cô “A” lên một tiếng rồi nhăn mày cố chịu đựng. Cô không muốn phá hỏng giấc ngủ của hắn!

Nhưng dù cô có không muốn thì hắn cũng đã nghe thấy, cánh tay đặt ở eo cô siết chặt lại, đôi mắt dần mở ra...

-Na?..._Ánh mắt hắn chăm chăm nhìn vào người con gái trong lòng, không thể tin nổi việc này. Nhưng mà nụ cười kia lại nói cho biết đây không phải mơ mà hoàn toàn là sự thật!

Ừ thì là thật! Nhưng mà hắn không thể tin được...hôm qua...hai người họ...Hắn là cái loại người gì thế này? La Phong, không phải người! Mày là đồ cầm thú! Tại sao mày có thể làm thế với người mày yêu thương được? Trong lòng hắn không ngừng mắng ***** bản thân, lại càng đau lòng hơn nhìn cô:

-Anh..xin lỗi!_Ngoài câu này ra, hắn không biết mình còn có thể nói cái gì?!

-Không phải tại anh mà! Hơn nữa..em không có trách anh đâu!_Cô cúi đầu không dám nhìn hắn, nhỏ giọng nói, hai má đã trở nên ửng đỏ lên rồi.

-Ngày mai chúng ta đi đăng kí kết hôn nhé?

-Không cần phải vội thế đâu!_Nghe hắn hỏi thế, cô không khỏi sửng sốt. Cái này...khụ...khụ...hình như bọn họ chưa có đủ tuổi nha! Làm sao mà đăng kí được?

-Đừng lo! Cha anh có quen người ở đó, chắc không vấn đề gì đâu!_Hắn thật sự thấy rất có lỗi với cô, vì thế sau này nhất định hắn sẽ yêu thương, chăm sóc cô thật tốt!

Bị hắn ôm chặt vào lòng, ngày thường thì không sao...nhưng lúc này thì cô lại thập phần thấy không tự nhiên. Bởi vì...khụ...khụ...Không nói cũng biết rồi đấy! Mặt cô lại càng nóng hơn, trông không khác ăn phải ớt tươi là mấy, vội vàng quay người đi. Nhưng vì không nhớ đến vết thương kia mà lại đụng vào nó:

-A..!_Đôi mày cô nhăn lại thật chặt, cắn môi mà chịu đau.

-Em sao thế?_Hắn thấy vậy liền khẩn trương lên, bật người ngồi dậy. Lúc này hắn phát hiện tay mình có dính chút máu tươi, vội quay lưng cô lại: Một vết thương thật dài, kéo từ bả vai đến giữa lưng, đang rơm rớm máu. Cái này là sao? Tại sao cô lại để mình bị thương như thế? Hắn vừa giận vừa đau lòng đem cô ôm lấy, hết sức nhẹ nhàng để không động vào vết thương kia._Có đau lắm không?

-Không sao đâu! Chỉ là vết thương ngoài da thôi, nghỉ ngơi vài ngày sẽ ổn mà!_Hắn vì cô mà lo lắng, làm cô cảm thấy thật hạnh phúc biết bao, nhìn hắn cười ngọt ngào.

-Em còn nói!_Hắn trừng mắt nhìn cô, rồi buông cô xuống_Anh ra ngoài một lát!

-A.a.a.....!_Hắn vừa đứng lên thì nghe thấy cô hét chói tai, vội vàng nhắm mắt lại, ôm chặt lấy cái chăn, miệng không ngừng lầm bà lầm bầm_Không thấy gì hết! Không thấy gì hết!...

Hắn nhìn lại mình, cả người khựng lại, khoé miệng giật giật nhất thời không biết nên nói gì. Là hắn đã quên...à.ừ..thì là hắn..hắn..chưa có mặc đồ!

(Xong cái đoạn này mà muốn die quá trời! Dù không tình nguyện nhưng vì để câu chuyện không bị đứt mạch nên mình đành phải viết thôi. Với lại không có đoạn này thì sẽ không có những chuyện tiếp theo. Mọi người đừng trách mình vì cái đoạn hơi đen tối này nhé!)

-Há miệng ra nào!_Phong đưa một muôi cháo đến trước miệng Na sau khi đã làm công tác hạ nhiệt, (Tức là thổi cho nguội bớt ấy!) cười dịu dàng dỗ cô ăn.

Cô ngoan ngoãn làm theo, đem muôi cháo kia nuốt vào, nhiệt lượng từ nó toả ra làm cả người cô ấm áp hẳn lên. Đưa người khác chăm sóc thật tốt, được người mình yêu chăm sóc lại càng thích hơn! Câu này rất đúng nha! Thế giới của cô lúc này chắc chỉ có tồn tại một màu duy nhất là màu hồng thôi á!

-Con dâu của ta thế nào rồi?_Đang chìm trong hạnh phúc ngập tràn thì có tiếng nói phá hoại vang lên.

Cô đưa mắt nhìn lên. Là ông ta! Đã mấy ngày rồi ông ta không xuất hiện, cô cơ bản là đã quên mất sự tồn tại của ông ta. Hôm nay ông ta lại đến đây, không biết có chuyện gì nữa?

-Cảm ơn cha quan tâm! Cô ấy đã khoẻ lên nhiều rồi!_Hắn không thèm để tâm đến ông ta, nhàn nhạt mở miệng đáp lại, tay vẫn tiếp tục múc cháo.

Nghe Phong gọi một chữ “Cha”, trong đầu Na không khỏi khinh ngạc một trận. Vậy là..ông ta là cha của hắn sao? Thật là cha con sao?

-Thế thì tốt, chờ con dâu khoẻ lại ta sẽ tổ chức đám cưới cho hai đứa!_Ông ta khẽ động khoé miệng, đổi lại ánh mắt trân trời của Na bằng một cái nhìn bình thản_Nghỉ ngơi tốt nhé con dâu!

Sau khi ông ta đi rồi, Na liền đưa mắt nhìn Phong, biểu tình không thể tin được trừng mắt hỏi hắn:

-Ông ta..là cha anh sao?

-Ừm!_Hắn khẽ gật đầu, không quan tâm lắm tiếp tục múc cháo cho cô ăn. Nhưng lại thấy cô chờ người ra, có vẻ không ổn lắm_Em không sao chứ?

-Không sao!_Cô thuận miệng đáp một câu, nhìn hắn một cách khó hiểu, rồi mỉm cười yếu ớt nói với hắn_Em nó rồi, em muốn nghỉ ngơi!

-Được rồi, vậy em ngủ một chút đi nhé!_Hắn vừa nói vừa đặt bát sang bên cạnh, rồi đỡ cô nằm xuống, kéo chăn đắp lên người cô thật cẩn thận.

Cô nhắm mắt lại, nhìn có vẻ bình yên nhưng trong lòng lại đang bắt đầu nổi sóng gió. Họ là cha con..thực sự là cha con! Cô không thể làm con dâu ông ta được, cũng không thể ép Phong từ cha mình được. Phải làm sao đây? Làm sao mới tốt đây?

11. Chương 11: Tạm Biệt!

Trả qua gần 2 tháng nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, vết cục vết thương của Na cũng đã lành hẳn, không để lại chút dấu tích nào, có thể ra ngoài đi lại mà không phải suốt ngày nằm trên giường nữa. Vào thời điểm này trong năm, thông thường là cô đang đi sắm đồ tết với mọi người rồi. Ở nhà cái đám anh em kia còn bày đặt cả gói bánh trưng với làm mứt nữa. Tuy không khoé tay lắm nhưng được cái ăn khá ngon, cũng coi như không phí công. Còn nữa, đêm 30 thì toàn bộ mọi người tụ tập lại bên nhau, bắn pháo hoa ong cả tai, cười nói hết sức vui vẻ...Nhìn cảnh sắc bên đường, cô rất muốn chạy một mạch về nhà!

-Anh Phong!_Cô tựa vào vai Phong, thấp giọng kêu một tiếng.

-Muốn ăn gì sao?_Hắn dịu dàng nhìn cô.

-Không!_Cô cúi đầu đáp lại, có chút xấu hổ. Quả thực dạo này cô có ăn “Nhiều hơn một chút” so với bình thường. Nhưng mà vừa rồi cô mới ăn mà, hắn có cần lúc nào cô gọi là lại nghĩ cô muốn ăn thế không?_Em..muốn về nhà!

-Về nhà?_Hắn ngạc nhiên hỏi lại, rồi lại thấy có cảm giác không an tâm trong lòng_Em không muốn ở bên anh sao?

-Không phải thế!_Hắn hiểu sai ý rồi!_Em chỉ muốn về thăm mọi người thôi! Đã lâu không gặp, em..nhớ họ!

-Thế à!_Hắn thở phào nhẹ nhõm, siết chặt tay ôm cô chắc hơn_Vậy lúc nào đi thì nói với anh, anh sẽ về cùng em!

-Ừm!_Cô khẽ gật đầu, vùi vào lòng hắn hưởng thụ hạnh phúc ít ỏi sắp kết thúc này.

.....

Không khí tết quả thật là càng gần càng náo nhiệt hơn! Từ đầu ngõ đến trong nhà, đâu đâu cũng thấy cờ hoa, đèn điện giăng chit chít. Vào buổi tối lại càng rực rỡ, đẹp đẽ hơn! Làm cho ai nấy cũng xôn xao cả cõi lòng, chờ mong đêm cuối năm được quay quầy bên gia đình, vui vẻ cười đùa về những chuyện đã qua trong năm cũ, chào đón một năm mới tốt lành hơn!

Haizz...thế mà trong đại gia đình toàn đàn ông con trai này lại chẳng có chút gì gọi là có cả! Nhà cửa trang hoàng hết rồi đấy, bánh kẹo, đồ ăn cũng chuẩn bị đầy đủ cả, ai nấy đều đã có mặt cả rồi, chỉ còn thiếu có một người thôi...nhưng cũng đủ để tết chẳng ra tết rồi!

-Chú Kỳ...cháu không có ăn nỡ!_Một anh chàng chán nản bỏ bát xuống.

-Cháu cũng thế! Không có bé Na ở nhà thì tết nhất làm cái gì nữa?!_Một người khác phụ họa theo, đem miếng thịt vừa định ăn bỏ lại bát.

-Bao giờ mới về đây? Na ơi, anh nhớ em sắp chết rồi!_Thêm một người nữa kêu la.

.....

-Mấy đứa đừng có nói nữa! Các cháu tưởng chú không nhớ nó à?_Chú Kỳ lúc này cũng thở dài, buồn rầu lên tiếng_Không biết có khoẻ không, gọi điện báo mỗi một câu “Không sao” là cúp máy luôn, làm chú tức chết mà! Haizz...Thôi ăn cơm đi, nhanh lát nữa còn đốt pháo nữa!

-Hix..Có gì vui đâu mà đốt!_Cả đám lại cúi đầu cảm thán.

Đột nhiên lúc này có tiếng gọi phấn khích của anh chàng Khang từ bên ngoài vọng vào:

-MỌI NGƯỜI MAU RA ĐÂY ĐI! BÉ NA..BÉ NA VỀ RỒI NÈ....

1s..2s..3s...Cả một đám người từ trong nhà chạy loạn ra ngoài, ai nấy cũng như phát điên, miệng cười thật lớn, còn không ngừng kêu hò:

-Na ơi anh nhớ em quá!

-Nếu em còn không về, anh sẽ cầm dao đi khắp nơi tìm đó!

.....

Nhưng mà lúc nhìn thấy cô nắm tay Phong đi vào trong, ai nấy đều trở nên ngây ngốc, nhất thời đứng đơ không nói được gì, mắt tròn xoe, miệng há lớn tới nỗi nhét vừa cả quả trứng gà luôn. Làm sao mà tin được khi bình thường cô không cho ai có hành động quá thân thiết với mình, giờ phút này lại đang nắm tay một thằng nhóc trở về nhà! Mắt họ có vấn đề rồi hả?

-Đừng có nhìn em như thế! Lạ lắm à?_Cô cười rạng rỡ nhìn họ, nghiêng đầu thắc mắc.

Ai ngờ tất cả đều đồng loạt gật đầu cái rụp, còn không quên phụ họa chỉ tay về phía Phong, khiến khoé miệng hắn đang cười cũng phải giật giật mấy cái.

-Chào..mọi người! Em là La Phong..bạn trai của Na!

Những ánh mắt kia lại đồng loạt nhìn sang Na như muốn hỏi: Thằng nhóc này bị hoang tưởng à?

-Anh ấy đúng là bạn trai em!_Cô nhìn hần, mỉm cười hạnh phúc gật gật đầu, rồi lại hỏi_Thế mọi người không định cho bọn em vào nhà à?

Lúc này cả đám mới tỉnh lại, nhanh chóng hò hét chói tai:

-Nhanh lên, nhanh lên! Lấy thêm bát đũa, hâm lại thức ăn cho bé Na nào!..

-Vào nhà thôi em rể!_Khang tiến lại, tươi cười hiếu khách với Phong.

-Này! Sao anh lại gọi thế? Bọn em còn chưa có lấy nhau mà!_Na có chút đỏ mặt, lấy tay đập một cái vào vai Khang cho bớt ngượng.

-Em mà cũng biết ngượng à?_Anh liếc cô một cái rồi quay sang Phong_Anh nói này em rể, sau này em phải quản lí nó cho tốt vào đấy, đừng để nó động một chút là dùng bạo lực.

-Vâng, em sẽ quản tốt!_Phong tỏ ra ngoan ngoãn nghe lời, cười cười nhìn Na, khiến cô càng đỏ mặt hơn.

-Anh Khang! Anh muốn đón năm mới trong bệnh viện không?_Cô nghiêng răng nghiêng lợi, nắm tay dơ lên thể hiện ý muốn chuyển ngượng ngùng thành sức mạnh.

-Đấy thấy chưa? Anh không muốn ăn tết trong viện đâu, phải chuẩn lẹ đây!_Khang co giò chạy nhanh vào trong, còn không quên bồi thêm vài câu.

-Anh đứng lại cho em! Mau đứng lại...._Cô vốn định đuổi theo nhưng ngay lập tức đã bị ai đó giữ lại.

-Ngoan nào! Vết thương vừa mới lành, em đừng có chạy lung tung nữa!

Ak...là mới lành sao? Bác sĩ nói chỉ cần nghỉ ngơi 2tuần, hần liền bắt cô không được ra ngoài gần 2tháng, làm cô buồn muốn chết! Cứ khi nào hần từ trường học trở về, đảm bảo lần nào mở mắt cũng thấy cái mặt hần đầu tiên luôn! Cô đi đâu, hần theo đấy, miệng lại không ngừng nhắc đi nhắc lại chuyện đăng kí kết hôn...chỉ nguyên điểm này thôi đã khiến cô đau đầu rồi! Cô rất muốn cùng hần ở chung một chỗ, thật sự chỉ mong được sống bên hần cả đời. Nhưng...cha hần..ông ta là kẻ đã hại cha nuôi, dù cô không cần trả thù nữa nhưng...sao cô có thể trở thành con dâu ông ta, gọi ông ta một tiếng “Cha” được? Cô không làm nổi!....

-Đó nhìn xem! Bé Na có bạn trai quên luôn mấy ông già chúng ta rồi! Ai...vô phúc quá!_Nghe thấy tiếng than thở bên cạnh, Na mới giật mình tỉnh lại. A..là do cô mãi suy nghĩ quá mà vào nhà từ lúc nào rồi cũng không biết.

Vừa nhìn thấy các chú, cô chạy nhanh đến ôm mỗi người một cái, nhanh miệng biện minh:

-Cháu vẫn yêu mọi người như trước. Mọi người không thể nói cháu như thế được! Tội nghiệp cháu mà..._Cô bày ra vẻ mặt uỷ khuất, sụt xịt nói.

-Cháu đừng thế, được rồi mà! Về nhà là tốt rồi!_Chú Kỳ vội vàng xuống nước, kéo cô ngồi xuống cạnh mình, vui vẻ nói_Chúng ta mau ăn cơm thôi. Lát nữa còn đốt pháo hoa nữa nào! Nhanh lên..

-Đúng rồi! Nhanh nào nhanh nào! Na, cháu ăn cái này đi!_Lập tức có người phụ họa ngay.

-Món này cũng ngon nè!

-Cả món này cũng không tồi, em ăn đi!....

Chẳng mấy chốc mà trong bát cô thức ăn đã chất cao thành một ngọn núi nhỏ, làm cô nhìn vào mà chỉ muốn ới. Thật sự là mấy món này trước đây cô khá thích ăn, nhưng hiện tại thì chỉ cần nhìn thôi...cô đã không nổi nổi rồi.

-Nếu em không thích ăn thì đừng miễn cưỡng. Lát anh làm đồ ăn khác cho em!_Thấy cô khó chịu, Phong ghé lại bên tai cô nói nhỏ.

-Ừm...mấy món này làm em buồn nôn!_Cô xùi mắt khê đáp, nhưng trong mắt lại loé sáng. Chỉ cần nghĩ đến những món hần nấu ỳnh...Ai da..cô lại cảm thấy đói bụng rồi!

-Hai đứa kia! Đây là nơi công cộng, đề nghị yêu thương nhau thì về nhà nhé!_Chú Năm chỉ đưa vào cô và Phong, lớn tiếng nói.

-Đâu có, mọi người chỉ trêu cháu thôi!_Cô xấu hổ đỏ bừng cả mặt, cúi đầu không dám nhìn ai.

-Nào cháu rể! Uống với chú một li ra mắt nào!_Chú ấy không thèm để ý đến biểu tình ngại ngùng của cô, đem chén rượu đầy đưa cho Phong.

-Dạ! Cháu kính chú!_Hắn cũng rất hào phóng, tiếp lấy chén rượu một hơi cạn sạch.

-Tốt lắm! Uống thêm với mấy ông già này vài li nào!_Một chú khác lại rói cho hắn chén nữa, tuy là khách sáo mời rượu nhưng mà lại hoài toàn không cho hắn có cửa từ chối.

-Các chú đừng có chuốc anh ấy uống say chứ! Uống nhiều không tốt cho dạ dày đâu!_Thấy vậy Na liền lên tiếng bênh vực.

-Bây giờ nó đã là dâu của nhà người ta rồi, không còn quan tâm đến chúng ta nữa, chỉ biết lo cho chồng nó thôi!_Chú Kỳ tỏ vẻ thất vọng, tủi thân vỗ vai chú Năm bên cạnh, chép miệng thở dài.

-Đúng vậy, chỉ còn mấy ông già chúng ta tự quan tâm đến nhau thôi!_Chú Năm cũng phụ hoạ theo, cầm chén rượu lên đụng li với chú Kỳ_Nào, em mời anh li này, coi như mấy ông già chúng ta tự an ủi lẫn nhau vậy.

-Cháu đâu có ý đó! Mọi người không được nghĩ lung tung như thế_Cô vừa thẹn vừa nhanh miệng giải thích_Cháu vẫn là cháu của các chú mà!

-Cháu không cần nói nữa! Con dâu nhà người ta thì không thể vẫn là cháu mình được!..

-Không phải! Không phải!...

-Nhìn con bé sốt sáng kìa! Ha.ha..

-A..các chú trọc cháu!..

-....Ha.ha...Thật là vui nha! Cháu yêu của chúng ta đã biết xấu hổ đó nha!

-.....

.....

“Bụp..bụp..bụp...bụp...” Tiếng pháo hoa đã bắt đầu vang lên, ánh sáng đủ màu sắc bay múa trên nền trời thật rực rỡ. Thế là sắp đến năm mới rồi! Và cô...cũng sắp phải xa mọi người rồi!

-Chúc mừng năm mới!_Tiếng pháo vừa dứt cũng là lúc tiếng mọi người chúc tụng nhau phát ra. Những người đi đường, không cần biết có quen hay không, cứ gặp nhau là chúc thôi! Ai nấy đều thật là vui vẻ, nụ cười luôn chiếm hữu trên môi. (Cái phong tục này hay ha?!)

-Chúc mừng năm mới!_Na tựa vào lòng Phong, tiếng nói nhỏ nhẹ phát ra như tiếng gió xuân, phảng phất trong không gian.

-Chắc chắn chúng ta sẽ sống hạnh phúc bên nhau mãi mãi! Anh tin là như thế!_Hắn ôm chặt lấy cô, dịu dàng bên tai cô thủ thỉ.

Đó là anh tin. Còn số phận thì sao? Em cũng muốn như thế lắm, nhưng...Không thể! Xin lỗi...

Sáng sớm mừng một tết nguyên đán, tiết trời đúng là đặc biệt thật! Có gió khe khẽ thổi qua, mưa phùn lất phất bay trong không trung, nhiệt độ cũng vừa tầm, rất thích hợp để gia đình quây quần bên nhau ăn bữa sáng đầu năm, ấm cúng biết bao!

Thế mà...Haizz...Hai cái người kia vẫn còn ngủ được, đúng là phá hoại không khí!

-Hoa, mau chuẩn bị bữa sáng rồi lên gọi cậu chủ, cô chủ dậy đi!_Ông La ngồi đọc báo trên ghế, liếc nhìn đồng hồ thấy đã đến giờ ăn liền lên tiếng phân phó cho người giúp việc.

-Dạ! Con đi liền!_Cô bé tầm 14, 15 tuổi đứng gần đó đáp một tiếng rồi nhanh chóng đi lên lầu.

Đứng trước cửa phòng của cô, cậu chủ, cô bé lễ phép gõ cửa, thấp giọng thưa:

-Cậu chủ ơi! Ông chủ gọi 2người giấy dùng bữa sáng ạ.

-Ừ, ta biết rồi! Em xuống dưới trước đi!_Phong uể oải lên tiếng.

-Dạ vâng! Cậu chủ nhanh xuống nhé!_Cô bé nói thêm vài câu rồi lại nhanh chóng rời đi, tiếng bước chân ngoài cửa xa dần.

Lúc này Phong mới nhăn nhó mặt mày, nghiêng người định ôm ai đó vào lòng, nào ngờ vị trí bên cạnh lạnh ngắt. Hôm nay Na của hắn giấy sớm vậy sao?

-Vợ yêu ơi!_Hắn vừa ngồi giấy vừa cất tiếng gọi. Hắn thích mỗi sáng gọi cô như thế, cảm giác thực hạnh phúc.

-....._Không có ai đáp lại hắn cả.

Có lẽ trong phòng tắm chẳng. Hắn nghĩ thế rồi rời giường đi tìm cô, nhưng kết quả cũng chẳng khác là mấy. Cô không có trong phòng! Vậy chắc là xuống nhà rồi!

Hắn nhanh nhẹn thay đồ, làm vệ sinh cá nhân rồi xuống dưới. Vừa đặt chân khỏi cầu thang, hắn đã hỏi đến cô rồi.

-Hoa! Cô chủ đang ở đâu?

-Dạ! Không phải cô ấy trong phòng với cậu ạ? Từ sáng tới giờ em chưa gặp cô ấy lần nào cả!_Bé Hoa đang sắp bắt đầu, thuận miệng lên tiếng.

-Cái gì?_Không có ở đây sao? Mới sáng sớm này mà cô đã đi đâu? Sao không nói với hắn một tiếng?_Mau tìm cô chủ đi, nhanh chân lên!_Nói xong hắn chạy trở về phòng, lục lọi khắp nơi, thấy đồ của cô không có mất đi mới thở phào một hơi. Cô không có bỏ đi, vậy đi đâu rồi?

-Có tìm được cô chủ không?

-Dạ không có! Chúng tôi tìm khắp nơi rồi mà không thấy, chắc cô chủ đã ra ngoài rồi.

-Vậy còn không mau đi tìm, đứng đấy làm gì hả?

-Vâng...chúng tôi đi ngay đây ạ!_Nghe thanh âm hắn vừa bực bội vừa lo lắng, ai nấy đều run cầm cập, nhanh chóng thoát khỏi tầm mắt của hắn. Từ ngày có cô chủ về đây, lần này là lần đầu tiên thấy cậu chủ tức giận như thế, thật đáng sợ!

-Ta thấy con lo lắng thái quá rồi đấy!_Ông La ngồi một bên quan sát này giờ mới lên tiếng.

-Cha làm sao hiểu được cảm giác của con!_Hắn vừa áp điện thoại lên tai vừa gắt lên. Càng lúc hắn càng có dự cảm không lành, hắn rất không thích cảm giác này. Hắn rất sợ cô lại xa hắn lần nữa. Hắn không cho phép cô rời xa hắn, không thể được!

Ông La chỉ đành lắc đầu bất lực. Đối với đứa con này, ông ta luôn là không có biện pháp! Nếu không có Lê Na ở đây, e rằng dù ông ta có kêu khẩn cổ chắc thẳng nhóc này cũng không bước về ngôi nhà này nữa bước chứ đừng nói đến ở lại!

.....

Cả một ngày, trong khi các gia đình khác vui vẻ đi chơi, thăm hỏi người thân bạn bè thì Phong và người làm lại chạy ngược chạy xuôi tìm Na. Hắn không tin cô lại xa hắn lần nữa. Tại sao hết lần này đến lần khác cô chỉ để lại vài câu, bỏ đi không để lại một chút tin tức gì, dù hắn có tìm thế nào cũng không ra? Hắn đã làm cái gì sai? Sao lại đối xử với hắn như thế?

-Anh Phong, sẽ sớm tìm ra thôi, anh về nghỉ ngơi chút đi! Để em tìm tiếp cho!_Vũ tiến đến vỗ vai Phong, cố gắng khuyên nhủ hắn. Cả ngày hôm nay hắn không có ăn gì cả, cậu sợ cứ như vậy hắn sẽ kiệt sức mất. Nếu chị mà nhìn thấy nhất định sẽ đau lòng, rồi lại trách cậu không quan tâm anh rể.

Mặc dù cậu cũng rất lo lắng cho chị nhưng cậu biết chị sẽ tự chăm sóc bản thân thật tốt, cậu tin chị. Nếu chị không muốn ai tìm thấy thì dù có tìm bao lâu cũng khó mà thấy được. Còn nếu chị muốn, nhất định chị sẽ về. Cậu sẽ bảo quản anh Phong thật tốt, không để cho cô gái nào đến gần cướp mất anh rể của cậu đi. Người này chỉ có thể là của chị cậu thôi! Mà dù cậu có cho thì anh cũng chẳng làm đâu, cậu biết anh cũng rất yêu chị mà. Chị cũng như thế, lần này chị đi nhất định là có lí do của chị, cậu không cần biết, chỉ cần ở đây chờ chị là được!

-Anh không sao! Ngoài mấy câu ấy ra, cô ấy có nói cái gì khác với cậu không?

-Không có! Nhưng chỉ cần chúng ta chờ, nhất định chị sẽ về mà!

Hắn chậm chậm đứng lên, ánh mắt nhìn về phía xa xăm: “Anh sẽ chờ! Nhất định anh sẽ chờ! Nếu em không về, anh sẽ chờ đến hết đời!”

Nhẹ nhàng nhắm mắt, hít thở để không khí lạnh lẽo tràn vào phổi, mưa phùn từng hạt nhỏ tạt thẳng vào đầu...rất...lạnh...Anh chờ em!

Lặng ngấm mưa rơi ngoài cửa xe, Na tựa đầu lên cửa kính, trước mắt liên tục hiện lên hình ảnh của Phong. Những khi hắn cau có, những lúc hắn tươi cười, lúc hắn dịu dàng ôm cô vào lòng, nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay cô, truyền hơi ấm ấm áp sang tay cô...Nhưng từ nay, chúng sẽ không thuộc về cô nữa rồi!

-Cô muốn đến đâu?_Tài xế nhìn cô qua gương chiếu hậu, thấp giọng lên tiếng.

-Cho tôi đến khu tập thể Z!_Ánh mắt cô vẫn rơi theo mưa rơi ngoài kia, vô thức đáp một tiếng.

Đó là nơi ông bà ngoại sống. Từ ngày cô tìm được ông bà, tháng nào cô cũng gửi tiền thay mẹ phụng dưỡng ông bà. Đã bao năm trôi qua, ông bà cũng không còn trách mẹ nữa rồi, chỉ tiếc là mẹ không còn sống để có thể đoàn tụ bên ông bà. Lần này cô đi xa, không biết bao giờ mới trở lại, tối nay đến thăm ông bà lần cuối rồi sau đó cô sẽ vào miền Nam sống, đợi qua một thời gian, khi tất cả đã chỉ còn là dĩ vãng, có lẽ cô sẽ quay về.

-Cảm ơn chú! Chúc chú năm mới hạnh phúc!_Cô xuống xe, nhận hành lí từ tay người tài xế.

-Chúc cô vui vẻ bên gia đình!_Ông ta cười lại với cô, rồi lên xe chạy đi.

Đứng trước khu nhà nơi ông bà đang sống, nước mắt cô không hiểu sao lại chảy ra. Đưa tay mạnh mẽ lau đi chất lỏng trên mặt, cô lớn tiếng gọi:

-Ông bà ơi, con về rồi nè!_Hành lí của cô cũng chẳng có bao nhiêu đồ, phần lớn để lại chỗ Phong hết rồi, nên cô chỉ mang theo một túi hành lí không lớn lắm, chạy nhanh đến căn hộ của ông bà.

-Cháu yêu của ông bà! Về rồi à? Nhanh vào đây!_Ông giúp cô mở cửa, bà nhanh chóng chạy đến ôm chầm lấy cô, kéo cô vào nhà không ngừng hỏi han.

-Ngoài trời có lạnh lắm không? Cháu đi đường có mệt không?

-Dạ không sao ạ! Con chỉ nhớ ông bà thôi!_Cô cười tươi, đem cả hai ông bà ôm một lần.

-Con bé này, chỉ được cái dẻo miệng thôi!_Ông lên tiếng trách yêu cô, nhưng ngược lại càng ôm cô chặt hơn.

Trước đây ông đã đối xử với con gái mình không đúng, giờ đây ông muốn đem tất cả những gì chưa làm được với mẹ nó để bù đắp lại cho cháu mình.

-Ông bà ăn tối chưa ạ?

-Không phải đang chờ cháu về cùng ăn sao? Nào ngồi xuống nghỉ ngơi đi, để bà đi hâm lại thức ăn cái đã!

-Con giúp bà!

-Không cần đâu, cháu ở ngoài đó nói chuyện với ông đi!

-Vậy cũng được ạ!_Cô thừa một tiếng rồi ngồi xuống ông lấy cánh tay ông, nũng nịu như trẻ nhỏ_Ông đã dùng hết chỗ thuốc bổ con gửi lần trước chưa?

-Vẫn còn, lần sau không cần gửi nữa đâu. Cháu về thăm là ông bà vui lắm rồi, ông bà cũng già rồi, sớm muộn cũng phải chết, uống mấy thứ đó có lợi gì!

-Ông nói gì thế? Ông bà phải sống thật lâu bên con chứ, con không cho ông bà nói thế đâu!

-Được rồi, sẽ nghe lời cháu, sống thật lâu, sau này còn bông chắt ngoại nữa chứ!

-Ông này, con còn chưa có lấy chồng mà!

-Sớm muộn cũng lấy thôi!

-Bà ơi ông trọc con! Con không chơi với ông nữa đâu!

-Trời ơi, cái con bé này.....

Tiếng cười nói tràn ngập khắp căn hộ, không khí gia đình ấm cúng, cô cùng ông bà dùng xong bữa tối rồi lại ngồi bên nhau tán gẫu, thi thoảng tiếp mấy vị khách đến thăm, cố gắng tận hưởng từng phút giây bên ông bà, bởi lẽ vài ngày nữa cô phải đi xa rồi, sẽ không thể thường xuyên về thăm ông bà như thế này nữa...và cũng không thể nhìn thấy những người cô yêu thương nữa rồi.

12. Chương 12: Không Anh...!

Ở lại cùng ông bà vài ngày, cô quyết định lên đường. Đứng trong sân bay đông đúc, lặng nhìn cảnh gia đình người ta lưu luyến chia tay, trong lòng cô không khỏi dâng lên cảm giác chua xót.

Em đi nhé! Không có em anh vẫn phải sống thật tốt đấy!...

.....

Lúc cô đặt chân xuống máy bay đã là chạng vạng tối, tuy rằng rất mệt mỏi chỉ muốn đi ngủ ngay nhưng với cô bây giờ, ăn mới là quan trọng nhất. Thế là cô xách túi hành lý vào một khách sạn gần sân bay, kêu đủ thứ ra ăn khiến người ta phải cảm thán không ngừng...bởi vì cô ăn quá nhiều so với thân hình của mình. Nhưng mà làm sao trách cô được, bản thân muốn ăn thì phải ăn chứ! Từ trước đến giờ cô không bao giờ là cái kiểu người vì giữ dáng mà ngược đãi bản thân, mặc dù cô cũng không rõ lý do gì rạo rạo này mình lại ăn nhiều như thế.

Nghỉ ngơi hết một đêm, ngày hôm sau cô bắt đầu đi tìm việc. Với bằng cấp và trình độ của mình, cô tin rằng tìm việc không khó mấy. Nhưng mà lại vướng một điểm là kinh nghiệm làm việc của cô chưa đủ, khiến cô phải đi đến công ty thứ 9 mới được nhận vào làm. Cũng may công ty này có ông chủ là người trẻ tuổi nên không bảo thủ như mấy công ty trước, chỉ cần là người có bằng cấp đẳng hoàng, đủ tiêu chuẩn là có thể vào làm việc.

Mà còn may mắn hơn nữa là ông chủ của công ty này lại là bạn học của cô bên Anh, anh ta hơn cô 5 tuổi, ngoại hình dễ nhìn, tính tình thoải mái...cũng được coi là hàng công tử nhà giàu nhưng ít ra không “bộ” là được rồi.

-Lili!_Cô đang đứng trước cửa công ty bắt xe về nhà thì một chiếc Limo đi đến trước mặt cô, người trong xe thò đầu ra tươi cười với cô_Có cần anh đưa về không?

-Không cần đâu, em tự bắt taxi về được rồi! Cảm ơn ý tốt của anh!_Cô nhìn người trước mặt, nở nụ cười xã giao coi như lấy lệ.

-Anh với em đâu phải mới quen biết ngày đầu, có cần khách sáo thế không? Thôi lên xe, anh mời em dùng cơm.

-Thật sự là không cần mà!_Cô ai oán đón nhận ánh mắt tò mò của đồng nghiệp xung quanh, nhún nhún mặt mày cười gượng từ chối. Bây giờ cô chỉ muốn về nhà, ăn no rồi lăn ra ngủ thôi, làm gì có tâm trạng ra ngoài ăn với ai đó chứ! Hơn nữa cô với anh ta cũng đâu phải thân thiết gì, cùng lắm là có tham gia vài hoạt động

tập thể với nhau thôi mà!_Xe đến rồi, em đi trước nhé! Bye..._Nhìn thấy có xe lại gần, cô vội vàng bỏ lại mấy câu chui vào trong, ôm ngực thở phào. Dù sao thì tránh được rắc rối nào thì nên tránh vẫn tốt hơn.

Anh chàng nọ nhìn theo chiếc xe chở cô xa dần, lắc đầu cười khổ. Vẫn biết cô bé này có nhiều người theo đuổi nhưng lại lạnh lùng không chấp nhận ai, vì sao vẫn muốn thử chút vận may thế này? Haizz...Không sao, dù gì cô cũng đang làm ở công ty mình, cơ hội còn nhiều, không việc gì phải vội cả.

Lấy cớ kỉ niệm ngày cô lĩnh tháng lương đầu tiên, có người nhân cơ hội mời cô ăn cơm, nói rằng nếu cô không đi là không nể mặt. Thế nên cô mới miễn cưỡng đi cùng anh ta.

Tại một nhà hàng Pháp sang trọng:

-Em ăn gì?_Anh ta lịch sự nhường cô gọi món.

-Anh chọn là được rồi!_Cố gắng cười gượng nói một câu, Na thăm khinh bỉ người ngồi trước mặt một câu. Tuy cô có tiền nhưng chẳng bao giờ vào mấy chỗ như này cả. Vừa đắt, lại ăn chẳng được bao nhiêu...lãng phí tiền của. Thà cô về nhà tự nấu ăn còn hơn!

-Vậy anh cho tôi hai phần gan ngỗng, thêm một chai vang trắng nữa!_Anh ta nói với người phục vụ rồi quay lại bắt chuyện với cô_Anh nhớ em nói nhà ở miền Bắc mà, sao bây giờ lại vào đây?

-Có chút chuyện xảy ra!_Cô nhàn nhạt trả lời, cơ bản là không muốn nói với anh ta về chuyện của mình.

-Em ở đây sống tốt không? Có khó khăn gì cứ nói, anh rất vui nếu có thể giúp em!

-Cảm ơn! Em sống tốt lắm, không có khó khăn gì cả!

Cô vẫn xa cách như trước, không cho ai bắt kì cơ hội nào cả. Nhưng anh ta nhất quyết không muốn bỏ cuộc, tiếp tục tìm đề tài tán gẫu:

-Bây giờ em vẫn còn một mình sao?

-Ý anh là...?_Muốn hỏi cô chuyện đó, không lẽ định tán tỉnh cô sao?

-À..không! Anh chỉ muốn hỏi thăm tình hình của em thôi! Không phải em vẫn chưa có ai đấy chứ?_Anh ta bị cô nhìn thấu, vội vàng cười cười làm như chỉ là tán gẫu.

-Đã có!

Không nghĩ tới câu trả lời của cô lại như thế, nhất thời anh ta nói năng có chút không thông:

-Có..có rồi à? Anh có thể gặp mặt được không?

-Hiện tại không ở đây!

-Thức ăn của quý khách đây!_Đúng lúc này phục vụ mang đồ ăn ra, đặt trước mặt hai người, sau đó mở rượu rót vào hai li.

-Cảm ơn!_Cô gật đầu với người phục vụ, nâng li lên với anh chàng đối diện. Kì thực cô chỉ muốn nhanh chóng kết thúc bữa ăn này thôi. Đối với những người có ý đồ với mình, tốt nhất cô không nên đi cùng họ thì hơn!

.....

Về đến nhà, Na đi nhanh xuống bếp, đem đồ ăn trong tủ ra nấu. Cô đói muốn chết vậy mà vừa rồi vẫn phải giả bộ lịch sự nhả nhặn ngồi ăn từng chút một. Thật đúng là...nếu không nể mặt anh ta thì cô đã không đi rồi! Lần sau đừng hòng!

-Xụt..xụt..xụt..._Cô ngồi trên ghế, vừa xem TV vừa ăn mì, vừa lấy tay quạt quạt miệng_A..nóng..nóng..nóng! Xụt....

-Hu..hu..hức...hu.hu..hu...hức...Mẹ ơi!_Đột nhiên cô nghe có tiếng khóc xen lẫn tiếng nấc phát ra ngoài cửa căn hộ của mình.

-Chuyện gì vậy nhỉ?_Cô nhú mào đi ra mở cửa. Ánh mắt gián chặt lên người cậu bé tầm 5, 6 tuổi đang ngồi cuộn vào góc tường, khóc thút thít._Bi, em sao vậy?

-Chị..oi! Hức...mẹ chưa về!_Cậu bé ngược đôi mắt to long lanh nước lên nhìn cô._Trong nhà tối lắm...em không dám vào!

-Hôm nay mẹ lại làm khuya nữa à?_Cô đỡ cậu bé đứng dậy, đi vào nhà mình.

-Dạ!_Cậu bé lễ phép trả lời, vì nó cũng biết Na nên rất biết điều đi theo cô vào trong.

-Em ăn tối chưa?_Cô đặt nó ngồi xuống ghế, vừa hỏi vừa tiện tay lau nước mắt cho nó.

-Dạ chưa!

-Vậy ngồi đây xem TV nhé, chị đi nấu cho em chút mì!_Cô xoa đầu nó một cái rồi đi vào bếp.

-Vâng!_Nó nhìn cô đi vào bếp rồi mới với lấy cái điều khiển trên bàn, chuyển sang kênh yêu thích.

Một lát sau, cô đi ra với một bát nghi ngút khói, tươi cười nhìn cậu bé kia đang ngồi yên lặng trên ghế chăm chú nhìn màn hình TV:

-Em xem cái gì vậy?

-Tài chính-kinh tế ạ!_Nó rất tự nhiên trả lời, không để ý đến ánh mắt cô nhìn nó đầy ngạc nhiên. Một đứa bé mới mấy tuổi đầu mà đã xem thức này rồi sao? Quan trọng nữa là có vẻ nó còn hiểu được nữa.

-Sao em lại xem cái này?_Cô đặt bát mì xuống trước mặt nó, không nén nổi tò mò hỏi một câu.

-Vì mấy thứ khác không thú vị ạ!_Nói rồi nó nhìn cô cười thật tươi, cảm ơn một tiếng mới bắt đầu ăn.

Cô không trách khỏi thắc mắc, nghiêng đầu nhìn cậu bé ăn. Thường thì ở tuổi này, thích xem những chương trình như vậy rất hiếm, mà hơn nữa, những đứa trẻ như thế lại rất thông minh. Cậu bé này lại cũng rất đáng yêu nữa, xem ra sau này số lượng con gái thậm chí thích nó phải nhiều lắm đây! So với Phong của cô, chắc là không kém đâu nhỉ? Nếu mà cô cũng có một đứa con như thế...

-Chị ơi!_Cậu bé thấy cô ngồi thất thần, nắm lấy áo cô kéo kéo.

-Gì vậy em?

-Chị sống một mình ạ?

-Ừ! Em muốn biết gì sao?

-Thế chị không sợ tối ạ?

-Tại sao phải sợ? Nếu em đã quen với nó thì em sẽ không cảm thấy sợ nữa đâu!

-Nhưng mà mấy đứa bạn em nói là ở trong bóng tối quá lâu sẽ bị ma bắt! (Thằng nào hù trẻ con vậy? Vô đạo đức!) Em sợ lắm!

-Là con trai thì không được sợ linh tinh như thế! Nếu em cứ vậy thì làm sao mà bảo vệ được những người em yêu quý?_Cô trêu mếu xoa tóc nó.

-Vậy phải làm sao?_Nó nghiêng đầu, mở đôi mắt to tròn nhìn cô.

-Em có muốn học võ không?

-Có ạ! Chị dạy em ạ?_Mắt nó sáng long lanh, hấp háy nụ cười.

-Ừm!

-A..thích quá! Chị dạy em luôn đi!_Nó bỏ luôn đôi đũa trong tay, lôi kéo cô đến giữa nhà.

-Không cần vội, ngày mai cũng được mà!

-Không...ngay đi chị!

Nhưng một chuyện không ngờ đã xảy ra. Lúc nó kéo cô qua bậc thềm ngăn cách giữa phòng khách và phòng bếp, cô không để ý đã vấp phải, té ngã ra sàn nhà.

-Chị ơi chị có sao không?

-Không sao!_Cô cố cười để nó an tâm, kì thực cô thấy ở bụng rất đau.

-A...chị ơi, chị chảy máu rồi!_Nó hốt hoảng đỡ cô lên, lo lắng nhìn vào vết máu chảy ra từ chân cô.

Cô đưa mắt nhìn...chẳng lẽ...Không được rồi! Cô phải đến bệnh viện ngay!

-Bi, em lấy điện thoại ở ghế đến đây cho chị!

Nó nghe lời chạy đi, rất nhanh đã quay trở lại, đưa điện thoại cho cô:

-Chị ơi..!

Cô khó nhọc nhấn nút gọi cấp cứu. Nếu đúng như cô đoán thì cô đã có thai rồi. Nó là con của cô và Phong, cô không thể để mất nó được! Không thể được!

-Con ơi..Đừng ***** nhé!_Cô thì thầm nói nhỏ với đứa con một câu trước khi ngắt đi.

.....

Khi cô tỉnh lại đã thấy mình nằm trên giường bệnh, bên cạnh là Bi và mẹ nó. Thấy cô tỉnh, mẹ nó vội thả nó xuống, đi đến ngồi bên giường:

-Em không sao chứ?

-Chị ơi! Con..em..

-Yên tâm! Chỉ bị động thai thôi! Đứa nhỏ vẫn khỏe!

-Cảm ơn con đã không *****!

Thấy cô mỉm cười, tay thì đưa lên xoa bụng, mẹ Bi không khỏi đồng cảm. Bản thân chị cũng giống cô, chỉ có điều vẫn may mắn hơn cô là còn có bố đứa trẻ bên cạnh. Nhưng điều ấy cũng không còn quan trọng nữa rồi, sau khi chị sinh vài tháng không phải anh ta cũng bỏ rơi chị sao?! Lũ đàn ông *****! Gây ra chuyện rồi không có gan gánh vác hậu quả! Nhưng lỗi cũng là một phần ở chị, vì đã quá nhẹ dạ mà tin anh ta!

-Em có muốn ăn gì không?

-Chị giúp em mua chút cháo được không?

-Được! Em nằm xuống nghỉ ngơi đi, chị ra ngoài một lát rồi trở lại! Bi ở lại ngoan không được quấy rầy chị nghe không?

-Dạ! Con chào mẹ!_Bi đồng dạ đáp một tiếng. Chờ mẹ nó đi xa, nó mới chạy lại bên giường, nhìn cô đầy hối lỗi._Chị có đau nữa không? Em xin lỗi đã làm chị ngã!

-Không đau! Chị không có trách em đâu!

-Chị ơi! Vậy em bé không sao có phải không ạ?

-Ừm..em bé vẫn khỏe!

-Vậy sau này em có thể làm anh của em bé không?

-Tất nhiên là được! Có người anh như em, chắc em bé vui lắm đấy!_Cô lại đưa tay đặt lên bụng. Đứa con của cô và Phong không bị sao cả, nó vẫn đang từng ngày tồn tại cùng với cô, tiếp thêm cho cô nghị lực sống!

.....

Ngày tháng chậm rãi trôi qua, cuối cùng cũng đã đến ngày con của Na chào đời. Nhìn người ta ôm con trong tay, đi bên cạnh còn có chồng nâng niu, trong khi cô chỉ có một mình, lòng cô không khỏi thất vọng. Cô thấy tủi thân kinh khủng! Người ta nói phụ nữ sau khi sinh tâm lí có nhiều thay đổi, rất cần có người ở bên chăm sóc, vậy mà....Nếu không có Bi và mẹ nó quan tâm, có lẽ cô đã sớm mắc trứng trâm cảm rồi cũng nên!

-Em bé xinh quá! Chị cho em bế được không?_Vừa nhìn thấy con cô, Bi đã sán lại chơi đùa, thế nào cũng không rời.

-Con còn nhỏ, nhỡ làm rơi em thì sao?_Mẹ nó đứng bên nghe nó nói thế thì nhất quyết không cho nó được như ý.

-Con sẽ cẩn thận mà!_Mặt nó xịu xuống, ánh mắt lưu luyến nhìn em bé trong tay Na.

-Được rồi! Bi ngồi lên giường đi rồi chị cho bế em nào!_Cô ôm con ngồi lên, chừa ra một chỗ để cho cậu bé đi lên.

-Không được! Thằng bé này vụng lắm, em để nó bế ngộ nhỡ...

-Không sao mà chị! Trên giường còn có nệm nữa!

-Chị ơi đưa em!_Lúc này Bi đã ổn định chỗ ngồi bên cạnh cô, hai ta khum về trước chuẩn bị đón lấy em bé.

Nó ôm em bé thật cẩn thận, vẻ mặt chăm chú nhìn từng cử động của em bé, thỉnh thoảng lè lưỡi, nhăn mặt làm hề để em bé cười. Na thấy vậy, không khỏi vui vẻ. Sau này có Bi chơi cùng, chắc chắn con cô sẽ không phải chịu cô đơn như cô những ngày vừa qua nữa!

-Còn dám nói tôi không có cha nữa không?_Một cậu bé tầm 4, 5 tuổi đang đánh túi bụi vào mấy cậu bé khác._Nói nữa đi, tôi đánh chết các người!

-Mày đánh đi! Dù thế nào thì mày vẫn là đứa không có cha!_Một trong số những cậu bé đang bị đánh, cố gắng tránh né, châm thêm dầu vào lửa.

-Nói này! Các người có cha thì hay lắm đấy!

-Minh Nhật! Đừng đánh nữa! Nếu để mẹ em biết em sẽ bị phạt đấy!_Thấy cậu bé đó ngày một hăng, anh nó đứng bên vội vàng chạy lại can ngăn.

-Nhưng chúng nó nói em không có cha!

-Không phải! Em có cha, cha em rất tài giỏi! Em không tin lời mẹ sao?

-Hừ..._Minh Nhật hừ lạnh một tiếng, quăng người trong tay xuống đất rồi bỏ đi.

-Sau này nếu không muốn bị ăn đòn nữa thì đừng có nhắc lại chuyện này. Nếu không tôi sẽ là người dạy cho các cậu bài học đấy!_Anh cậu bé bỏ lại vài lời với mấy đứa nằm trên đất, rồi cũng chạy theo.

-Đừng để bụng chuyện vừa rồi! Chúng nó không biết gì đâu!

-Anh Bi! Nói thật cho em biết đi, có phải em chỉ có mẹ không?

-Minh Nhật à! Em phải tin mẹ mình chứ!

-Đấy là mẹ nói! Thực chất từ khi chào đời đến giờ, em đâu có biết cha em như thế nào đâu? Thậm chí em còn không biết ông ấy có biết về sự tồn tại của em không nữa?

-Minh Nhật...

-Em không muốn nghe nữa! Anh về nhà trước đi. Nói với mẹ em lát em về!

Bi dừng chân, đứng nhìn bóng lưng đứa em ngày một xa dần. Nó hiểu cảm giác của Minh Nhật bởi chính nó cũng đã từng trải qua tình huống ấy. Nhưng rồi nó cũng hiểu được nhiều hơn, rằng không cần cha nhưng vẫn còn có mẹ, nó cũng sống rất tốt.

.....

-La Minh Nhật! Con còn có mặt mũi về nhà sao?_Minh Nhật vừa mới bước chân vào cửa, đã nghe tiếng mẹ nó sáng giọng từ trong nhà phát ra.

-Con chào mẹ!_Nó uể oải khoanh tay hướng mẹ nó cúi đầu_Con về phòng trước ạ!

-Đứng lại! Đánh bạn thương tích đầy mình mà con có thể làm như không vậy sao?

-Không phải con gây sự, là chúng nó kiểm chuyện!

-Chuyện gì thì con cũng không được đánh bạn như thế chứ! Ngày mai con đến lớp xin lỗi bạn đi!

-Con không làm!

-Mẹ nói con không nghe sao?

-Con không sai, con không xin lỗi!

-La Minh Nhật! Mẹ nhắc lại một lần nữa, ngày mai nhất định con phải đi xin lỗi các bạn. Nếu không đừng gọi mẹ là mẹ nữa!

-CHÚNG NÓI CON KHÔNG CÓ CHA!_Cậu bé lấy hết sức mà hét lên, viền mắt đã trở nên đỏ hồng, hốc mắt dường như đã ngập tràn nước.

Mẹ nó sững sốt. Đứa trẻ này rất ít khi khóc, kể từ lúc đi nhà trẻ đến giờ cũng không có khóc. Thế mà giờ đây...

-Trong khi hàng ngày chúng được cha đưa đón đi học thì cha con ở đâu? Thực chất con chỉ là một đứa mồ côi, làm gì có người cha nào tài giỏi, phong độ như lời mẹ nói!...

-Minh..Nhật...

-CON KHÔNG TIN LỜI MẸ NỮA ĐÂU!_Nó lấy tay che kín tay lại, hét ầm lên rồi chạy thẳng vào trong phòng.

Tất cả mọi người đều lừa nó, ngay cả mẹ cũng lừa nó. Nó không có cha..đây là sự thật! Nó thực sự chỉ là một đứa trẻ mồ côi mà thôi!

Mẹ nó ngồi sững trên nền nhà, nước mắt không biết từ lúc nào đã ướt đầm cả khuôn mặt. Nó không biết là mẹ nó đau thế nào đâu! Nó tưởng mẹ nó vui vẻ lắm à? Mẹ nó cũng muốn cha nó ở bên cạnh mẹ con nó lắm chứ...Nhưng mà...

Một lát sau:

-Mẹ...!_Minh Nhật nhẹ nhàng đi đến bên mẹ nó. Nó thương mẹ nó lắm!_Mẹ đừng khóc nữa! Con sẽ làm theo lời mẹ, ngày mai con sẽ xin lỗi..

-Mẹ xin lỗi con! Mẹ chỉ nghĩ đến bản thân mà không để ý đến cảm xúc của con!_Mẹ nó vừa khóc vừa ôm chặt lấy nó, giọng nói nghẹn ngào_Tuần sau mẹ con ta sẽ ra Bắc, mẹ sẽ cho con gặp cha. Con có cha, không phải trẻ mồ côi..

-Con không cần đâu! Chỉ cần có mẹ là con đã mãn nguyện lắm rồi!

-Minh..Nhật..

-Con yêu mẹ...yêu rất nhiều!

-....._Hai mẹ con nó cứ thế ôm nhau khóc sụt sùi.

-Mẹ hư thật!_Rất nhanh lấy lại tinh thần, nói mỉm cười thật tươi, buông mẹ nó ra, đưa tay mạnh mẽ lau sạch nước mắt trên mặt đi, sau đó nó lại lau nước mắt giúp mẹ nó_Không khóc nữa, con sẽ giúp mẹ nấu bữa tối!

-Ừ..Con ngoan của mẹ..! Nào kéo mẹ lên đi!_Mẹ nó cũng cười thật tươi, dơ tay lên cho nó kéo.

-Ai..da..! Mẹ..nặng...quá!_Nó vừa kéo vừa nhăn mặt làm như khó khăn lắm ấy.

-Thằng nhóc này! Mẹ vậy mà nặng cái gì? Con trê mẹ mập chứ gì?

-Hình như tháng này mẹ bị lên cân rồi!_Nó xoa cằm nhìn mẹ nó từ trên xuống dưới một lượt rồi nhận xét.

-Nhóc con..ăn nó hàm hồ! Muốn ăn đòn phải không?

-Con chỉ nói sự thật thôi mà!

-Đứng yên đó ẹ...

-A..a.a..có ai không cứu với...!_Nó vừa chạy quang nhà vừa cười toe toét.

-Mau đứng yên đó..._Mẹ nó chạy ở phía sau cũng nhiệt tình không kém.

-Nếu mẹ không đuổi con nữa thì con sẽ đứng lại.

-Còn dám ra điều kiện với mẹ nữa hả? Hôm nay mẹ không cho con bài học không được rồi!....

-A...a.a...Cứu.ứu.u.u....

Bầu trời đêm hôm nay không có trăng, nhưng lại rất nhiều sao. Hàng ngàn ngôi sao sáng lấp lánh giăng kín cả bầu trời..Lung linh...Rực rọi...Và yên bình...

La Minh Nhật...Mày sắp được gặp cha rồi!

13. Chương 13: Gia Đình.....

-Nào, đưa mẹ cầm cho!_Lê Na đỡ lấy túi hành lí cho con trai, đẩy cửa bước vào ngôi nhà mới của hai người.

Cô bây giờ không còn là cô bé 18tuổi bông bột như trước nữa, mà đã trở thành một người phụ nữ đứng nghiêm, có nhan sắc, nghề nghiệp đàng hoàng, và còn cả một đứa con trai nữa.

Con trai cô-La Minh Nhật-là một đứa trẻ rất đáng yêu, cũng đẹp trai và thông minh như cha nó vậy. Nó lại còn thích xem mấy kênh Tài chính-kinh tế nữa, có lẽ do ảnh hưởng của Bi. Nó không thích con gái, nó cũng chẳng có bạn bè, ngoài Bi ra thì nó chỉ có một mình và mẹ; vì thế nó yêu mẹ nó lắm!

-Cái này để chỗ nào hả mẹ?_Nó kéo một cái túi nhỏ theo sau mẹ mình.

-Con mang vào đây đi!_Na đẩy cánh cửa phòng ngủ ra cho con trai rồi ôm mấy đồng đồ đi vào phòng bên cạnh.

-Mẹ ơi! Trong này chưa có đồ đạc!_Nó rón cổ nói vọng sang phòng bên.

-Lát nữa người ta sẽ mang đến, con cứ để túi lên giường đi!

Minh Nhật nghe mẹ nói thế thì nhanh chóng quăng túi lên giường rồi chạy sang chỗ mẹ.

-Mẹ cần con giúp gì không?_Nó thấy mẹ nó đang lấy mấy thứ nhỏ nhỏ xinh xinh trong túi ra bày lên kệ tủ thì cũng lảng sang chạy theo.

-Con ra ngoài chơi đi, mấy thứ này để mẹ làm được rồi!

-Dạ! Vậy con có thể đi qua nhà hàng xóm chơi không?

-Nếu ở trên tầng này thì được!_Mẹ nó vẫn chăm chú vào công việc của mình, chỉ thuận miệng đáp ứng nó.

-Vâng, con chỉ sang mấy nhà bên cạnh thôi! Lát con sẽ về ạ!_Nó cười tíu tít, hôn má mẹ nó một cái rồi chạy đi.

Những căn hộ ở đây, nếu không có số nhà trước cửa thì nhìn vào rất khó nhận ra. Minh Nhật ra khỏi cửa, phân vân không biết vào nhà bên trái hay bên phải trước. Lưỡng lự một hồi rồi nó cũng quyết định...tung đồng xu.

Đồng xu xoay tròn trên mặt đất, chậm dần, chậm dần...Nhưng đúng lúc nó sắp dừng lại, thì bị một chiếc giày dẫm lên. Minh Nhật đang chăm chú nhìn đồng xu, nhất thời giật mình ngược lên. Woa...người đứng trước mặt nó thật là đẹp nha! Một chú tầm tuổi mẹ nó, mặc âu phục chỉnh tề...đặc biệt là có màu mắt xanh

lam giống nó. Bạn bè nó thường trêu nó là con lai, nhưng nó không quan tâm, mẹ nó nói màu mắt nó giống cha, mẹ rất thích màu này...thế là được rồi!

-Cháu không sao chứ?_Người đó ngồi xuống trước mặt nó hỏi thăm.

-Dạ, con không sao ạ!_Nó lễ phép đứng lên, cúi đầu đáp.

-Sao cháu lại ở đây? Cha mẹ cháu đâu?

-Mẹ con đang ở trong nhà. Hôm nay mẹ con con mới chuyển đến. Chú cũng ở tầng này ạ?

-Ừ..Cháu có muốn vào nhà chú chơi không?_Người đó đứng lên, đi đến căn hộ bên trái ngay cạnh căn hộ của mẹ con nó, rút chìa khoá ra mở cửa.

-Dạ có!_Nó hớn hở chạy theo. Không ngờ chú này lại là hàng xóm của mẹ con nó.

Nó chơi ở đó rất lâu, chạy khắp nơi lục lọi nghịch ngợm. Không hiểu sao ngay từ khi nhìn thấy, nó đã cảm thấy mến người này rồi! Nó còn ước đây là cha nó nữa chứ!

Ngôi nhà rộng, nhưng anh lại sống một mình, vì thế anh để cho Minh Nhật chạy khắp nhà, thích cái gì thì chơi cái đó. Nó rất đáng yêu, tuy anh không thích trẻ con cho lắm, nhưng với nó thì lại khác, anh có cảm giác thật gần gũi và thân thiết với nó.

-Chú cũng xem kênh này ạ?_Minh Nhật chạy đến, ngồi xuống bên cạnh anh, rồi chăm chú vào màn hình TV.

-Cháu cũng thế sao?_Anh hơi ngạc nhiên khi có người hỏi mình như thế, mà lại còn là một đứa trẻ nữa chứ.

-Dạ! Trước đây con với anh Bi thường hay xem cái này.

-Cháu thấy thế nào?

-Cũng hay ạ!_Nó trả lời, nhưng đôi mắt thì lại dán chặt vào màn hình TV. Có lẽ đã là thói quen của nó rồi.

Anh không làm phiền nó nữa, cũng tập trung xem. Nhìn hai người họ lúc này, nếu không biết còn tưởng họ là cha con nữa.

Nó chơi đến tận giờ ăn cơm mới trở về. Trong nhà đã bật đèn sáng trưng, nhưng nó gọi mãi mà chẳng thấy mẹ nó trả lời gì cả?

-Mẹ ơi! Mẹ ở đâu?

-....._Vẫn không thấy gì. Không lẽ mẹ ra ngoài rồi sao?

-Mẹ ơi...mẹ..._Nó đi khắp các phòng tìm kiếm. Chợt nó nghe thấy tiếng kêu rất nhỏ phát ra từ phòng tắm. Trong đó nó liền xuất hiện cảnh tượng giống năm nó 2tuổi: Mẹ nó bị trượt chân, ngã trong phòng tắm, ngất xỉu tại chỗ. Lúc đấy nó còn quá nhỏ, chẳng biết làm gì ngoài việc ngồi bên mẹ khóc rống lên. Cũng may mẹ của Bi nghe thấy nó khóc mà chạy sang đưa mẹ nó đi bệnh viện. Lần này không lẽ lại thế?

-Mẹ...Mẹ bị làm sao thế?_Nó chạy nhanh vào phòng tắm, hoảng hốt đến bên mẹ mình. Mẹ nó ngã nhoài trên sàn đá ướt nhẹp, từ chỗ đầu mẹ nó máu theo dòng nước loang ra ngày một rộng.

-Mau..gọi..cấp cứu đi con!_Mẹ nói thều thào nói, giọng nói rất nhỏ, yếu ớt.

Nó sợ lắm! Mẹ nó lúc nào cũng thế, luôn luôn bất cần như vậy, không biết tự chăm sóc bản thân gì cả! Nó chạy đi tìm điện thoại...nhưng tìm mãi cũng không thấy đâu.

-Mẹ ơi...điện thoại..ở chỗ nào?_Giọng nó run run, nghèn nghẹn trong cổ họng. Vừa hỏi xong nó lại càng hoảng hơn. Mẹ nó không có trả lời, bất tỉnh rồi._Mẹ ơi tỉnh lại đi! Mẹ đừng làm con sợ mà! Mẹ mở mắt nhìn con nè...mẹ...mẹ ơi....

Nó lay mãi mà mẹ nó cũng không tỉnh, máu ở đầu càng chảy ra nhiều hơn. Chợt nó nghĩ đến chú hàng xóm, thế là nó chạy đi, bước chân rất nhanh, vấp ngã mấy lần.

-Cộc...cộc...cộc...!_Tiếng gõ cửa gấp gấp vang lên, giọng nó ngắt quãng gọi cửa_Chú Phong ơi....Chú cứu...mẹ con với!

Phong đang ngồi trong phòng làm việc, nghe thấy tiếng nó liền bỏ dở sắp tài liệu trên tay, đi nhanh ra mở cửa.

-Chuyện gì thế cháu?

-Chú ơi..mẹ con bị ngã...ngất xỉu rồi...chú đưa mẹ con đến viện đi!

-Mẹ cháu đâu? Mau dẫn chú đến đó!_Anh nhanh chóng phân phó cho nó, tiện tay đóng cửa nhà mình rồi đi theo nó.

Vừa nhìn thấy người Minh Nhật gọi là mẹ, anh đã chết lặng. Ngạc nhiên...vui sướng...yêu thương...đau lòng...Đây không phải người anh ngày đêm mong nhớ suốt bao năm qua sao? Vì sao khi gặp lại lại trong hoàn cảnh này? Cô tại sao đã có con trai lớn như vậy? Phải chăng cô đã quên anh từ rất lâu rồi?

-Chú ơi...mau đưa mẹ đến viện đi!

Lúc này anh mới thoát khỏi dòng suy nghĩ, móc điện thoại của mình đưa cho Minh Nhật, nói nó gọi cấp cứu, sau đó nhanh nhẹn ôm cô lên, đi ra cửa.

.....

Bệnh viện, trước cửa phòng cấp cứu, La Phong ôm Minh Nhật trong lòng, lo lắng ngồi đợi kết quả. Còn Minh Nhật thì cứ khóc thút thít, nó ít khóc, nhưng hề mẹ nó bị làm sao là nó không sao nín được. Nó chỉ có mình mẹ, nếu mẹ nó không tỉnh lại thì nó biết làm sao?

-Chú ơi! Mẹ có sao không?

-Yên tâm đi! Mẹ cháu sẽ ổn thôi!_Anh nhẹ nhàng vỗ về nó, ôm chặt nó vào lòng.

-Con sợ lắm! Nhờ mẹ không tỉnh lại...thì sao? Con chỉ có mình mẹ thôi!

Anh sửng sốt khi nghe nó nói. Chỉ có mình mẹ? Vậy...

-Cha cháu đâu?

-Con không biết! Mẹ nói lần này dẫn con ra đây gặp cha.

-Cha cháu họ gì?_Anh đang mong chờ...một điều khó tin...nhưng vẫn có thể xảy ra. Liệu cha nó...có thể là...

-Cha họ La! Con cũng theo họ cha ạ!

Anh vui sướng...bao nhiêu đau lòng khi nghĩ cô đã lấy người khác đều tan biến. Cô không lấy ai cả, cũng không phải đã quên anh. Minh Nhật chắc chắn là con anh! Nó là con của anh và cô! Nhưng dù trong lòng đang trào dâng vui sướng thì anh cũng biết mình không nên quá xúc động. Nếu lúc này anh nói với Minh Nhật anh là cha nó, liệu nó có chấp nhận không? Cứ nên chờ cô tỉnh lại, để cô tự nói với nó có lẽ tốt hơn!

Đúng lúc này thì cửa phòng cấp cứu bật mở, Na nằm trên giường, sắc mặt nhợt nhạt được đưa ra ngoài.

-Mẹ!_Anh bế Minh Nhật đến gần cô, nó nhào xuống gọi mẹ, vài giọt nước mắt rơi trên gò má mẹ nó, ấm ấm mang theo tình yêu của nó dành ẹ.

-Anh làm ơn đi theo em làm thủ tục nhập viện cho chị ấy!_Một cô y tá trẻ, hai gò má hơi ửng hồng nhìn Phong, giọng nói nhỏ nhẹ dễ nghe.

Anh không nói gì, chăm chú nhìn cô một hồi rồi bế Minh Nhật đi theo y tá.

Trong phòng bệnh, Na nằm trên chiếc giường trắng xoá, đôi mắt khép lại, trông thật yên bình, giống như một thiên thần đang say ngủ vậy!

Phong ôm Minh Nhật đã ngủ say trong lòng, chăm chú nhìn ngắm hai mẹ con cô ngủ. Lúc này anh thấy thật hạnh phúc! Có thể ở bên cạnh người anh yêu thương bấy lâu, lại có thêm cả đứa con của hai người nữa, gia đình ba người vui vẻ sống bên nhau...sao lại không hạnh phúc cho được!

Màn đêm chậm rãi bao phủ mọi vật...qua đêm nay...ngày mai sẽ thật đẹp....với Phong...với Na...với Minh Nhật...và tất cả mọi người!

-Đâu? Chị tôi đâu? Lê Na, chị ở đâu?_Phan Vũ vừa đi vừa lớn tiếng hỏi.

-Xin lỗi anh! Đây là bệnh viện, anh làm ơn nhỏ tiếng một chút!_Cô y tá trẻ chạy theo, có ý nhắc nhở nhưng khuôn mặt không tự chủ được lại đỏ bừng lên, ánh mắt lại nhìn anh không rời. (Đây là triệu chứng muôn thủa của căn bệnh hám trai khi thấy trai đẹp mà!)

-Đừng cản tôi!_Anh quay sang nói với cô ta rồi bước nhanh hơn._Lê Na, chị ở chỗ nào vậy?

-Cậu có im ngay không? Nói thử câu nữa tôi đá cậu ra khỏi đây bây giờ!_Đúng lúc này thì Phong thò đầu ra từ một phòng bệnh, lên tiếng đe dọa Vũ. Tiếng nói không to, nhưng lại đầy uy quyền, khiến cho Vũ ngay tức khắc ngậm miệng mà đi đến.

-Chị đâu anh?_Vũ nhỏ giọng hỏi khi đến gần.

-Bên trong, vẫn chưa tỉnh!_Phong xoay người vào trong, Vũ nhanh nhẹn theo sát phía sau.

Vừa nhìn thấy Minh Nhật, Vũ không dấu nổi tò mò mà thắc mắc:

-Nhóc con này ở đâu ra thế? Sao thấy nó giống anh quá vậy?

-Thế cậu nghĩ nó ở đâu ra?_Phong nhón mày, khoe môi nở nụ cười dịu dàng nhìn Minh Nhật đang nằm ngủ bên mẹ.

-Không phải....nó là con hai người chứ?_Vũ trợn mắt, ngạc nhiên nhìn chằm chằm thẳng nhóc trên giường._Ôi trời ơi! Anh chị của em ơi, sao cho em có cháu sớm quá vậy? Còn lớn như thế này rồi!

-Nếu cậu đến đây để kêu la thì về được rồi! Tôi không hoan nghênh cậu đâu!

-Hi hi..Anh Phong, làm gì mà nóng thế! Cho em ở lại chờ chị tỉnh lại đi!_Vũ cười nịnh nọt với Phong, bày ra bộ mặt đáng yêu nhất có thể.

Đáng tiếc...nếu nụ cười đó để cho các cô gái chiêm ngưỡng thì đỡ rầm rầm, còn với Phong...chẳng có tác dụng gì cả.

-Năm nay cậu 22 rồi đấy! Cái vẻ mặt đấy để con tôi dùng còn nghe được!

-Vâng! Con anh cái gì cũng được hết! Nó cũng là cháu em mà!

-Cậu không phải khen, con tôi tất nhiên hơn cậu rồi!

Vũ không nói thêm gì, âm thầm khinh thường Phong: Có con là hãnh diện lắm đấy! Hôm qua vẫn còn như cái xác không hồn, hôm nay đã tươi tỉnh như hoa rồi!

-Chú Phong ơi!_Giọng Minh Nhật còn đang ngái ngủ vang lên, cắt đứt cuộc đối thoại của hai người đàn ông._Con đói!

-Kìa! Con anh nó gọi anh kìa!_Vũ nói đều Phong một câu rồi lại tươi cười quay ra nhìn Minh Nhật._Cháu trai, lại đây với cậu nào!

Minh Nhật mở to đôi mắt mờ mịt chẳng hiểu gì ra nhìn Vũ, sau đó nó dụi dụi mắt mấy cái, trèo xuống giường đi đến trước mặt Phong, dơ tay lên đòi anh bế. Từ lúc mẹ nó ngất đi đến giờ, nó chỉ tin tưởng mỗi người này thôi!

Vũ đứng ngơ ra nhìn hành động của nó, nó không những không đáp lại anh mà còn lơ anh đi nữa. Sao nó giống cha nó thế nhỉ? Trước khi Na đến, với anh, cha nó cũng làm thế đấy!

-Thế con muốn ăn gì?_Phong không để ý đến Vũ đang đứng đơ một đống, mỉm cười bế Minh Nhật ra ngoài, trước khi đi chỉ để lại một câu với Vũ_Cậu ở lại trông chị cậu đi nhé!

Cha con nhà này....Sao lại đối xử với tôi như thế? Vũ kêu gào trong lòng, nhưng cũng rất nhanh, anh quên ngay chuyện đó. Nhìn chị mình vẫn còn hôn mê nằm trên giường bệnh, đầu quấn băng trắng, anh không khỏi đau lòng. 5năm xa cách, 5năm anh cho người tìm kiếm chị...thế mà chẳng biết chị trốn ở đâu mà tìm mãi không ra, một năm cũng chỉ nhận được tin chị qua email có mấy lần.

Anh nghe lời chị, chăm chỉ học hành, tiếp nhận số cổ phần của chị trong công ty của cha, xây dựng lại công ty lớn mạnh hơn trước. Bây giờ thì tốt rồi, mọi chuyện đã ổn cả. Cha cũng sắp hết hạn tù, mẹ anh cũng đã thay đổi tính tình, biết quan tâm đến người khác hơn, tháng nào cũng vào thăm cha đều đặn. Tình cảm giữa họ...có lẽ so với trước tốt hơn rất nhiều!

-Cuối cùng chị cũng đã về rồi!_Vũ thì thầm một mình, ngồi bên giường ngắm khuôn mặt ngủ say của chị.

Chị đã tìm được một nửa của đời mình rồi, còn anh, đến khi nào mới gặp đây?

Đột nhiên cửa phòng bị đẩy nhẹ ra, một cô y tá trẻ, có đôi mắt to đen láy, cánh môi đỏ hồng chum chim, bộ dáng then thùng bên lên..đi vào. Cô gái nhỏ giọng lên tiếng:

-Xin lỗi đã làm phiền, tôi đến để kiểm tra tình trạng của bệnh nhân!_Ánh mắt cô chuyên chú nhìn vào Na, kiểm tra bình truyền dịch, dấu hiệu phục hồi của Na nhưng hai gò má lại xuất hiện phớt hồng, tâm trí lại không tập trung chút nào.

Vũ đứng bên cạnh, cẩn thận quan sát cô gái. Không hiểu sao, khi nhìn thấy cô gái này, anh thấy trong anh xuất hiện một cảm giác lạ chưa bao giờ có, rất khó gọi tên.

-Cô là y tá mới vào nghề sao?

Cô gái không nghĩ anh sẽ nói chuyện với mình, lại càng không nghĩ anh lại hỏi như thế, nhất thời cô ngây ngốc không biết nói gì, chỉ có thể mở to đôi mắt đen láy nhìn anh không chớp.

-Nếu ngại...cô có thể không cần trả lời!_Vũ nhún vai về chẳng sao, đi đến ngồi bên mép giường., ánh mắt yêu thương nhìn chị mình._Chị tôi không sao chứ?

-Chị?_Cô gái ngạc nhiên, càng mở to mắt hơn ra nhìn. Cứ tưởng cô gái nằm trên giường là bạn gái của anh...ai lại ngờ đó là chị của anh cơ chứ!

-Có chuyện gì sao?

-À..không! Tôi chỉ hơi bất ngờ khi biết hai người là chị em thôi!

-Trông chị ấy trẻ hơn tôi phải không?

-Sao anh lại nói thế? Tôi thấy đàn ông như anh rất hấp dẫn mà, sao có thể nói là già được!_Cô gái buột miệng nói ra suy nghĩ của mình, thế nhưng lại không biết, vẫn cúi đầu ghi chép.

-Cô thấy thế thật sao?_Vũ ghé vào tai cô, nói như thì thầm. (Anh Vũ đang tán gái kìa mọi người ơi!)

Cô giật mình, vội rút cổ lại, lùi về sau mấy bước, miệng lắp bắp không thành tiếng:

-Anh...anh...định làm gì?

-Cô thử nói xem!_Cô lùi một, anh tiến một, cho đến khi ép cô đến tận góc tường, anh lại nở một nụ cười thật quyến rũ, ghé sát vào tai cô mà nói.

Đúng lúc anh gần như đã sắp chạm đến cô...một tiếng “Bốp” giòn vang phát ra. Trên mặt anh in rõ vết tay cô, đỏ ửng cả một mảng lớn. Thế nhưng anh lại không nổi giận, ngược lại còn cười tươi hơn trước, nói với cô bằng một giọng hết sức vui vẻ, trong khi cả người cô đang run lẩy bẩy:

-Em chính là người tôi cần!_Cô gái này, dù thế nào anh cũng phải bắt về nhà cho bằng được! Nếu vừa rồi, cô không tát anh mà để mặc cho anh muốn làm gì thì làm, có lẽ anh đã khinh thường cô rồi. Nhưng rất may...cô đã tát anh..ha..ha..Cô chỉ là một y tá nhỏ nhoi mà dám tát anh..rất tốt..rất đặc biệt!

.....

-Chú Phong! Bao giờ mẹ con mới tỉnh lại?_Minh Nhật ôm cổ Phong, ánh mắt có chút bất an nhìn Na.

—Bác sĩ nói lát mẹ con sẽ tỉnh, bây giờ nghe lời chú về nhà nhé!_Phong nhẹ nhàng xoa đầu nó, trù mến nói với nó. Thực sự thì anh cũng không muốn xa nó, nhưng mà nó còn nhỏ, ở đây mãi cũng không tốt, để nó về nhà với cậu nó thì hơn!

-Thôi nhanh lên nào! Minh Nhật, lại đây với cậu!_Vũ chìa tay về phía Minh Nhật, muốn nhanh chóng được bế nó.

-Không! Con không đi đâu! Con ở đây với mẹ cơ! Con không thích chú này, con chỉ thích chú Phong thôi!_Nó thấy thế thì vội vàng bám chặt lấy cổ Phong, có gỡ thế nào nó cũng không chịu buông.

-Thằng nhóc này..._Vũ tức giận trừng mắt nhìn nó. Dù gì thì anh cũng là cậu nó, thế mà nó chẳng cho anh tí thể diện nào cả. Đúng là giống cha nó mà!_Có tin cậu đánh đòn không hả?

Thực sự thì nó không sợ bị đánh đòn vì vốn dĩ nó cũng hay đánh nhau mà, thế nhưng bên cạnh nó là chú Phong, nó thích được người này che chở, thế nên nó bày ngay ra bộ dạng sợ hãi, càng ôm càng chặt, mặt mếu như sắp khóc đến nơi.

-Chú Phong...! Con sợ chú này lắm! (Nhóc con, được lắm! Đóng kịch giỏi đấy!)

-Được rồi! Vậy ở lại đây với chú, không đi nữa!

Nhận được sự đồng ý của Phong, Minh Nhật hớn hở ra mặt, len lén nhìn Vũ, cười thập phần đắc ý. Nó thích thú nhìn vẻ mặt tức giận của Vũ đã bị nó chọc đến đỏ gay, cái kiểu rất muốn giết người mà không sao giết được ấy!

Vũ liếc nó một cái sắc lẹm, nghiêng răng nghiêng lợi quay đi:

-Tôi về! Cha con các người ở lại với nhau vui vẻ nhé!

Khi tiếng cửa phòng khép lại thật mạnh, cũng là lúc Minh Nhật không nhịn nổi nữa mà cười sằng sặc lên. Phong nhón mày, nhìn nó một hồi rồi rất nhanh chóng hiểu ra, nghiêm giọng lại giáo huấn nó:

-Lần sau con không được nghịch như thế nữa. Nếu cậu giận thật, sau này sẽ không chơi với con nữa thì sao?

-Con chỉ thích chơi với chú Phong thôi!_Nó nghe vậy, vội vàng thu lại nụ cười, giả giọng nũng nịu cọt đầu vào lòng Phong.

-Thằng nhóc này..._Anh phải công nhận, vẻ khoản làm mền lòng người khác này, con anh rất giống mẹ nó.

-Minh..Nhật..._Tiếng gọi yếu ớt tuy nhỏ nhưng cũng đủ làm người khác nhận ra.

Na nhăn chặt chân mày, khó khăn nâng mi lên. Cô chắc là mình đang ở bệnh viện, nhưng lại không nhớ nổi làm sao mình đến đây được.

-Em tỉnh rồi sao? _Phong vội vã đến bên giường, yêu thương quan tâm.

-....._Na ngây ngốc nhìn anh, cứ ngỡ mình đang mơ mà không dám chớp mắt, chỉ sợ một khắc không nhìn, anh cũng có thể biến mất.

-Mẹ ơi!_Minh Nhật trèo lên giường, rúc vào lòng mẹ mà gọi.

Nghe thấy tiếng con trai, Na mới miễn cưỡng tỉnh lại, càng không dám tin vào mắt mình mà nói không nên lời:

-Anh...anh...

-Là anh! Không phải mơ! Cuối cùng gia đình ta cũng được bên nhau rồi!

-Mẹ ơi! Hai người đang nói gì vậy, con không hiểu!_Minh Nhật dùng ánh mắt mờ mịt hết nhìn mẹ rồi lại nhìn Phong.

-Cho phép cha con anh nhận nhau nhé!_Phong nhẹ nhàng vuốt lọn tóc trên trán Na sang bên tai, mơ lời đề nghị.

-Sao anh biết?_Na mở to mắt nhìn Phong, cô đâu đã nói, sao mà anh biết được chứ?

-Nếu anh không đoán ra, thì em định dấu anh suốt đời sao?

-Chú và mẹ dừng lại đã! _Minh Nhật đứng lên, chen vào giữa hai người, đôi mắt dò xét nhìn đi nhìn lại _Không lẽ...Chú là cha con? _Nó trợn muốn lời con người ra ngoài. Nó là đứa thông minh, nghe mẹ nó và Phong nói chuyện, nó cũng lờ mờ đoán ra được điều gì.

Phong không nói gì, chỉ nhìn nó mỉm cười. Mẹ nó thì có chút hổ thẹn, cặp mắt xuống chậm rãi gật đầu. Nó đứng đờ ra một lúc, sau đó quay thất sang nhìn Phong, rồi đột nhiên...lao vào lòng anh, khóc rống lên. Nó khóc vì hạnh phúc, cũng vì những nỗi tủi thân nó đã phải chịu khi không có cha bên cạnh. Nó vừa giận cha đã bỏ rơi mẹ con nó, lại vừa không tìm được mà muốn được nằm trong vòng tay cha.

Na nhìn thấy con trai như vậy cũng không tìm được mà rơi nước mắt.

-Con ngoan, đàn ông sao lại hay khóc như thế chứ! Nếu để các bạn gái nhìn thấy thì còn gì là hình tượng nam nhi đầu đội trời chân đạp đất nữa! _Phong cười thật hạnh phúc, ôm Minh Nhật thật chặt, bàn tay còn lại tìm đến tay Na, siết lấy như thể không gì có thể tách rời.

Kết

-Cô ơi! Cái này tặng cô! _Minh Nhật bày ra bộ mặt đáng yêu nhất có thể, đem bó hoa trong tay đưa đến trước mặt Mai Di.

Cô đang đứng chờ xe bus, thấy có người giật góc váy của mình liền nhìn xuống, thấy cậu nhóc tặng hoa ình thì có chút ngạc nhiên, nhưng rất nhanh liền tươi cười nhận lấy, cúi người đối diện với Minh Nhật hỏi chuyện:

-Con có thể nói cho cô, ai nhờ con tặng cái này cho cô không?

-Dạ! Cái này là con mua tặng cô ạ!

-Vậy sao!...Vì lí do gì nào?

-Con muốn cô trở thành mẹ của con ạ!

-Ý con là....._Cô khó hiểu nhìn nó. Không lẽ...

-Em đồng ý làm vợ anh nhé? _Phan Vũ bước đến, trên tay là một bó hoa hồng thật to, so với bó của Minh Nhật quả thực là một trời một vực.

Anh mặc bộ âu phục màu trắng, bó hoa đỏ thắm nổi bật trên tay, đôi môi luôn thường trực nụ cười quyến rũ, chậm chậm tiến về phía Mai Di.

-Em..._Vì quá bất ngờ, cô không biết phải nói gì lúc này nữa!

Sau khi Na ra viện, ngày nào Vũ cũng chạy đến bệnh viện, bịa đủ lí do đòi gặp mặt cô cho bằng được. Anh tỏ rõ ý muốn theo đuổi cô, nhưng hết lần này đến lần khác cô không chịu nhận lời làm bạn gái của anh. Thế nên lần này, anh mới phải nhờ đến sự giúp đỡ của đứa cháu quý hoá, quyết đem cô về nhà mình mới thôi.

-Mẹ ơi! Nhận lời cậu đi! _Minh Nhật thấy cô không có phản ứng gì, liền nắm lấy góc váy của cô kéo kéo, đồng thời mở miệng gọi tiếng “Mẹ” ngọt sớt.

-Cô..._Mai Di lung túng đảo mắt qua lại.

-Làm vợ anh nhé? _Vũ mất kiên nhẫn, cũng lên tiếng thúc dục.

-Em...

-Mẹ ơi!...

-Nhận lời đi! Nhận lời đi! _Lúc này không biết tại sao, những người qua đường cũng xúm vào, đồng thanh lên tiếng.

-Tôi...._Đột nhiên bị nhiều người nhìn vào, hai gò má cô ửng hồng cả lên, ánh mắt bối rối cắm xuống mặt đất.

-Để anh hỏi lại lần nữa nhé!_Vũ không thèm để ý đến những người xung quanh, khoé môi nhếch lên nụ cười say đắm bao trái tim thiếu nữ, chậm rãi quỳ xuống trước mặt Mai Di, giọng nói chân thành từ tận con tim cất lên_Đồng ý làm vợ anh, em nhé?

-Nhận lời đi! Nhận lời đi!...

-Mợ ơi! Nhận lời đi!...

-Em...đồng ý!_Cô khẽ gật đầu, tiếng nói nhỏ như tiếng muỗi kêu. Nhưng không sao, chỉ cần Vũ nghe thấy là được rồi!

Anh đem chiếc hộp nhỏ bên trong bó hoa ra, lấy nhẫn đeo vài tay cho cô, rồi kéo cô vào lòng khẽ thì thầm bên tai cô: “Anh yêu em!”

Minh Nhật hoàn thành xong nhiệm vụ, hướng về đám đông tìm kiếm cha mẹ.

-Cha ơi! Chúng ta đến sân bay thôi!_Nó hào hứng cho chuyến du lịch sắp tới.

-Con làm rất tốt!_Phong bế nó lên, nắm tay vợ đi về phía xe của mình.

-Con là con do cha mẹ sinh ra mà!_Nó cười hì hì ôm lấy cổ cha nó. Ánh mắt tinh nghịch liếc về phía đám đông đang ngày một nhỏ dần.

Hôm nay nó đã làm thêm một chuyện để đời. Mọi người thương gọi nó là thiên thần nhưng nó sẽ không bao giờ là thiên thần! Vì mẹ nói, thiên thần chỉ có trên thiên đường, họ không thể sống cùng người khác được, mà nó lại muốn ở bên gia đình của nó mãi mãi. Nó chỉ muốn là một đứa trẻ bình thường, được lớn lên trong tình yêu thương của mọi người, thế thôi!.....“Tôi không phải thiên thần!”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/toi-khong-phai-thien-than>